

BORILACKE DESTINE

BROJ 66

CENA 1.600 DINARA

NINĐA

PORUKA IZ PAKLA

DEREK FINEGAN

PORUKA IZ PAKLA

Derek Finegan
PORUKA IZ PAKLA

Izdavač:
DEČJE NOVINE, G. Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijeovski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1988. DEN PRESS

NINĐA 66 — NOVEMBAR 1988. GODINE

Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-247, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292, Štampana »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

PORUKA IZ PAKLA

Krupne zvezde na nebu, topli vetar sa okeana, prigušeni šum talasa koji kotrlja tamo i amo sitni beli šljunak čuvenih plaža...

Posle ovoga obično sledi i opis dva lepa, mlada i naga tela u vatrenom zagrljaju, dok ih zapljuskuju talasi okeana. Jer, ovo mesto je Palm Bič, Florida, jedan od onih malih gradova sveta za koji svi znaju, a samo retki mogu da žive u njemu.

Ali ne...

Palm Bič ima i svoje predgrađe, Vest Palm Bič, a tamo žive oni čiji je svakodnevni posao udobnost i zabava sveta na drugoj obali jezera Vort. Spaja ih most, a čitav ponor iskazan sa nekoliko nula na kraju cifre godišnjeg prihoda.

Bogatstvo, međutim, samo po sebi nije dovoljno da se prođere u svet Palm Biča. Pitajte, recimo, Kenedijeve koji će uvek ostati došljaci na bulevaru Nort Oušn...

Vest Palm Bič je već nešto drugo, naravno. Tu može doći ko god hoće... pod uslovom da ume nešto što razmaženi bogataši sa druge obale jezera traže i za što su spremni da plate.

Zato, ako krupne zvezde na nebu osvetljavaju lica izobličena strahom ili gnevom, ako topli vetar sa okeana ne uspeva da osuši ledeni znoj i krupne kapi krvi na koži, ako šum talasa prigušuje reski krik koji se diže u noć, onda ste sigurno u Vest Palm Biču. To će vam reći i oronuli zidovi jeftinih kuća za izdavanje što su okrenule leđa krvavom prizoru u onom delu grada koji pripada isključivo ljudima čija je koža crna.

A opet, senka koja je duž je dnog od tih zidova kliznuća da se približi središtu zbivanja ne kako nije pripadala ovom mestu. Ili možda ovom vremenu. Instinkt koji običnog čoveka upozorava da se događa nešto neobično — nešto natprirodno

možda? — reći će mu i da je ovoj senci mesto na kontinentu sa druge strane Tihog okeana i u vremenu mlađem od ovog bar tri stotine godina...

— Ne, za ime božje! NEEEE!

Još jedan krik muklo se odbija od prljavih i napuklih zidova. Niko ga neće čuti, naravno; stanovnici Vest Palm Biča umeju da budu i gluvi i ne mi kad je to potrebno. Policija? Policija dolazi ovamo, ali — kad se dogodi nešto zaista krupno, i kada šef ima vremena da okupi pet ili šest patrolnih kola sa dvadesetak do zuba naoružanih ljudi. To se do gađa, retko, jer, do đavola, ko me je stalo do onoga što se do gađa u tom prljavom predgrađu?

Stopljena sa zidom o koji se oslanja, senka se približi još nekoliko koraka, nečujna, nevidljiva. Silueta krupnog i visokog čoveka, odevenog u crno od glave do pete, sa glavom skrivenom kapuljačom na kojoj su jedina dva otvora uski izrezi za oči. Nad njegovim levim ramenom strči nešto tamno i samo bi veoma oštar pogled iz neposredne blizine odredio da je to, zapravo, vrh starijskog mača kome takođe nije mesto na ovoj strani Tihog okeana.

Mač? Crni kostim, kapuljača na glavi... neslućena brzina pokreta...?

To može biti samo...

— Oh, gospode bože! — krik koji se završava glasnim ste njanjem, jaukom kroz koji se s mukom probija narednih nekoliko reči. — Pa... da li ste vi ljudi?

U središtu uskog kruga od ljudskih tela žrtva zapomaže, već svesna da joj to ne može pomoći.

— Spreman si da govoriš, Holer?

Glas koji to izgovara je dubok, muževan. I užasno hladan, nimalo dirnut bolom koji je njegov vlasnik zadao žrtvi.

U tom krugu jedino je Holerovo lice belo. Sva druga su crna. One krupne tople zvezde otkrivaju na njima samo ledenu odlučnost. I ni traga sažaljenja.

— Sve sam vam rekao! — cvili Holer. — Sve! Oh, ubijte me, nemojte me više mučiti!

Oni ne odgovaraju. Petorica ih je, svi su visoki, snažni i vitki, spretnih pokreta.

Sada se dogovaraju, ali taj jezik ovo podneblje, čini se, još nije čulo...

Tamna senka se privlači duž zida, još uvek nečujna i nevidljiva. Desna ruka joj je na dršci mača, spremna da reaguje na prvi znak opasnosti.

Da li možda njoj nešto znači taj čudni, grleni jezik kojim

pet Crnaca govori među sobom?

Ne. Senka ponovo zastaje.

— Nisi nam još rekao sve, Holer! — jedan od Crnaca vraća se engleskom jeziku. — Recimo, gde možemo naći Stratmajera?

— Ne znam kunem se onim što mi je najsvetije! Ne znam!

Prigušen smeh.

— A šta je tebi najsvetije, Holeru? Novac? Koliko te plaća Stratmajer da naše devojke i dečake truješ svojom prljavom drogom? Govori!

Iza njihovih leđa, neprimećan skok, dug punih dvadeset stopa. Senka im je sada gotovo nad glavama povijenim da bolje vide lice čoveka koji se previja među otpadima na tlu.

Kakvo to biće tako spretno koristi tminu s kojom se stapa njegov neobični kostim?

Kakav čovek je spreman da se suoči sa petoricom gnevni i snažnih ljudi samo sa starijskim mačem u rukama?

Odgovor vam se neće svideti. Zato što ne verujete da takva bića još postoje.

Ali, postoje. I još uvek se zovu onako kako su ih nazivali u Japanu, pre više od tri stotine godina...

Ninde...

— Ne znam, odista ne znam gde je Stratmajer... čak ni kako izgleda, ljudi, verujte mi! Konors... Konors je radio sa

mnom, a o njemu sam vam sve rekao!

Mačeta blesnu na svetlosti zvezda i Holer još jednom, prodorno vrišnu, stežući sa obe ruke dugu rasekotinu na trbuhu, ispod nekada elegantnog belog odela, već natopljenog krvlju na mnogo mesta.

Samo što je ovoga puta vrh mačete prodro malo dublje...

Grčeci se i previvavajući u pasu, Holer se zagleda u ono što mu je curilo kroz raširene prste, na trenutak zaboravljajući čak i na vrisak.

A onda shvati da je to što uzaludno pokušava da zadrži zapravo zamršeni splet njegovih sopstvenih creva...

— Ooooo! — zaori se novi krik, jedan od onih od kojih se menaviklima ledi krv u žilama. — Ubice! Prokleti bili! Pa kao je suviše dobar za vas!

— Još imaš izgleda da se izvučeš ako brzo stigneš do do ktora, Holer — posavetova ga jedan glas iz kruga. — Deset minuta, recimo. Posle toga si gotov!

Čovek na tlu, zgrčen nad klu pkom koje se sporo, ali sigurno širilo po prljavoj zemlji, morao ga je čuti, ali je bilo pitanje da li mu te reči bilo šta znače. Užasni bolovi, i užasni strah, vratili su ga na intelektualni nivo ranjene zveri koja poslednjom snagom traži samo

mesto u koje će zariti svoje zube.

Ninda još jednom nečujno promeni mesto. Vrhovi prstiju desne ruke dotakoše dršku mača i...

Šta se to dogodilo?

Statički elektricitet iz vazduha? Ili pojava koju je malo teže objasniti?

U času kada su prsti prekri veni crnom svilom dodirnuli bogato ukrašenu dršku mača, pri čvršćenog u koricama ukoso preko leđa, između prstiju su vrcnule svetlozelene iskre, osvetljavajući na trenutak čitavu figuru u crnom!

I ne samo nju!

Petorica ljudi oko Holera poskočili su u istom trenutku, jer je i pred njihovim licima zapucketalo. Iste takve zelenkaste iskre projurile su uskim krugom, izvirući iz grubih pri vezaka na kožnim vrpcama oko njihovih vratova. Šok je bio toliki da je čak i Holer na trenutak prekinuo svoj urlik i šumno uvukao vazduh u pluća.

Crnci su videli nindu i mu njevito se okrenuli prema nje mu, formirajući luk čiji će se krajevi za koji trenutak sklopiti da mu spreče prolaz. Usporavan ispred zida, on je i sada bio gotovo nevidljiv i takav bi svakako i ostao da nije bilo izdajničkih zelenih varnica.

— Ko je to? — reče jedan Crnac prigušenim glasom. Drugi mu odgovori, ali to više nije bilo na istom jeziku.

— Ostani gde si, prijatelju! — reče čovek u sredini, podižući ruku sa mačatom. — I skini tu masku sa lica... hoćemo da vidimo s kim imamo posla!

Iza njihovih leđa Holer ponovo zauzela, ali na njega niko nije obraćao pažnju. Dobri i iskreni borci znaju na šta se treba usredsrediti pred početak obračuna na život i smrt.

Glas ispod maske bio je malo prigušen gustom tkaninom, ali potpuno razgovetan.

— Hteo sam da vidim šta želite od ovoga čoveka — reče ninda. — Ne želim sukob sa vama. Štaviše, može se dogoditi da budemo i na istoj strani...

— Ha! — prezrivo reče vođa, podižući ponovo mačetu. — Ti naša lica vidiš! Onaj koji svoje krije dostojan je samo našeg prezira, jer je — kukavica!

Kratak, suv smeh ispod kapuljače.

— Razmisli pre nego što načiniš prvi korak napred — upozori ninda. — Pogrešna odluka može značiti smrt za vas petoricu.

Oni se zgledaše, ali ne da bi ohrabрили jednog drugog, već da bi razmenili među sobom osmeh prezira prema toj pra-

znoj pretnji. Podižući mačete, oni kretoše, nalik pokretnom zidu od ljudskih tela.

Ninđa isuka mač iz korica, naglim, munjevitim pokretom, tako brzim da je izmicao pogledu. Jednog trenutka ruka mu je bila prazna, u sledećem je u njoj već blistala duga čelična oštrica koja...

Novi prasak u vazduhu. Kao minijturni vatromet, zelene iskre sa vrha mača poleteše prema petorici Crnaca, susrećući se sa istim takvim iskrama poteklim sa njihovih grudi, sa privezaka koji su na tre nutak izgledali kao male zvezde, osvetljavajući svojom hladnom svetlošću lica u grču mržnje.

Ustuknuli su naglo unazad, prirodnim pokretom čoveka koji se sukobio sa nečim što ne može da shvati. Minijturni vatromet se prekide i u tami je sada bleštala samo duga oštrica mača ninđe, osvetljavajući njegovu priliku spremnu na skok.

Tišina. Ne računajući Holorovo cviljenje i zvuk mlaznih motora sa aerodroma Vest Palm Bič Internejšenel...

— Idite! — reče ninđa. — Pred vama su sile pred kojima je ljudska snaga ništavna. Jedino što ove noći možete naći na ovom mestu je — smrt!

Oštrica mača lagano opisa krug oko njegove glave, osvet

ljavajući je avetinjskom zelenom svetlošću pri kojoj se činilo da iste onakve zelene varnice sukljaju i iz uskih proreza na kapuljači.

Crnci su, međutim, oklevali i do ušiju ninđe ponovo dopre nekoliko reči na onom istom nepoznatom jeziku.

Nije bilo potrebno razumeti ga, jer je, za oko jednog ninđe, govor tela razumljiv koliko i najrazgovetnije izgovorene reči...

Oni će napasti još jednom, znao je. Već sledećeg trenutka. Njihov vođa, je zgrčio mišiće nogu spremajući se za skok, pluća mu se ispunjavaju vazduhom koji će izjuriti kroz usta zajedno sa ostrim krikom divlje zveri koja se baca na svoju nemoćnu žrtvu.

Ninđa skoči unapred, držeći mač poprečno ispred svojih grudi i izazivajući novi talas iskri koji ovoga puta osvetli prostor u krugu od dvadesetak jardi. Odgovoriše mu vodokoci zele njih varnica sa privezaka, sve do tada neupadljivo tamnih na grudima petorice ljudi.

Zaslepljeni, oni zastadoše pre nego što je ijedan od njih mogao i pokušati da napadne. Ili da se odbrani, jer je ninđa bio pred njima, činilo im se, u onom istom stotom delu sekunde u kojem je i pokrenuo svoje moćno telo.

Čelik kratko zazveča po čeliku. Samo vrlo oštro uho razabralo bi u tom zvonkom, treperavom akordu, pet različitih tonova koje je dao sudar oružja ninde sa mačetama.

Isto onako brzo kako je i stigao, ninda odskoči unazad, po novo držeći mač pred grudima.

Oni su stajali nepomično, u šoku, potpuni prepušteni milosti tog fantastičnog brzog i fantastično moćnog protivnika, tek posle nekoliko dugih sekundi shvatajući da su im u rukama samo glatke drvene drške oružja čije prelomljene oštrice leže u prašini pred njihovim nogama.

— Idite sada — reče ninda tiho. — Ne želim vašu krv... još uvek. Ali me nemojte primoravati da je pomešam sa krvlju ovog gmizavca tamo!

Jedan od Crnaca načini prvi korak unazad, spotičući se o gomilu creva iz Holerove utrobe. Ostali su ga sledili, raširenih očiju, pepeljastih lica, ne skidajući pogled sa te stravične crne prilike koja im je svakog narednog trenutka mogla doneti brzu i nemilosrdnu smrt.

Uzmicali su najpre polako, korak po korak, ali je svaki taj korak značio istovremeno i uzmićanje pred strahom. Strahom koji će rasti, sve do časa kada će ih naterati da se okre-

nu i bezglavo pobegnu u tamu, daleko od utvare sa golim mačem u ruci koji je u nekoj neshvatljivoj vezi sa onim što imaju na svojim grudima...

Nepomičan, ninda vrati mač u korice i zelenkastog sjaja ne stade. Stajao je i osluškivao kako se koraci petorice ljudi gube u daljini.

Oni neće uskoro stati, znao je. Njihov strah stizao je sporo, sporije nego obično, ali kada je jednom zavladao njima, neće ih dugo pustiti iz svog ledenog zagrljaja...

Nekoliko koraka dalje, Holer se uspravi na lakat, zabacujući glavu unazad kao da pokušava da potiljkom dodirne leđa. Iz otvorenih usta zajedno sa krikom bola navre krv iz izujedanog jezika...

— Oooooohhhhhh!

Snažniji nego svi dotadašnji, taj krik ostade da lebdi nad mračnim kućama u okolini, ši reći se uskim prljavim ulicama, odbijajući se mnogo puta o neme zidove.

Pola milje dalje, tamo odakle je do uha ninde dopirao zvuk motora automobila koji radi u mestu, nešto se dogodi. Nešto što je čoveka za volanom tog automobila navelo da pokrene svoje vozilo...

— Ti mnogo vičeš — tiho reče ninda naginjući se nad krvavu masu u prašini. — Za

tebe nije dobro da toliko vičeš, Holeru...

Ninđa su, to znate, mašine za ubijanje. Samo što Holer ni je imao vremena da to nauči.

Udarac vrhom nožnih prstiju u koren nosa smrska krhke kosti i satera njihove oštre vrhove u prednji režanj mozga. Holerovo telo malo odskoči od zemlje, ruke se raširiše kao da se čovek nečemu začudio, a onda se sve umiri...

*

* *

Ninđa na Floridi? Na nekoliko milja od Palm Biča, već čuvenog po tome što se njego vim stanovnicima ne događa ništa gore od pada vrednosti akcija na berzi ili otkrivanja neke tajne ljubavne veze?

Ninđa na Floridi? U drugoj polovini dvadesetog veka?

Čudno... zaista čudno...

Ali, ninđa je bio tu, priznala to zvanična istorija Japana ili ne. Biće za koje će i mnogi Japanci reći da je, u stvari, samo biće iz legende za snovane na pričama o podvizima tajanstvenih kostimiranih obaveštajaca i terorista iz vremena feudalnih ratova u Zemlji izlazećeg sunca. Neznamje izaziva strah, a o nindama se nikada nije mnogo znalo...

Motor automobila urlao je već u susednoj ulici. Mnogo pre nego što su farovi osvetlili

prljavi zid kraj kojeg se do malčas skrivao, ninda je bio u sigurnom zaklonu, nekih dva desetak jardi od tog mesta.

Oblak prašine oko guma koje je blokirao nervozni pritisak noge na kočnicu, protest motora kome je naglo oduzet gas...

U sredini prostora koji farovi osvetljavaju vidi se sada samo masa nepravilnog oblika, tu i tamo obojena jarkocrvenom bojom krvi...

Ljudi u kolima, naravno, znaju šta je to. Vidali su oni već mrtva — i unakažena — tela.

Vrata se otvaraju. Zaklonjen puzavicama koje padaju niz zid pored kojeg stoji, ninda po smatra prizor kroz poluzatvorene kapke, kako ga ne bi odao čak ni blesak očiju u tmini.

Čovek koji je izašao drži u obe ruke pištolj velikog kalibra i njegova cev opisuje luk u vazduhu, kao da traži neki cilj na ovoj pozornici smrti. Sve vreme priljubljen uz kola, pognut, čovek osmatra, kao da na neki neshvatljiv način oseća pogled ninde na sebi.

— Hajde, do đavola! — javlja se drugi glas iz mračne unutrašnjosti kola. — Mrdni već jednom, Hos!

Hos se oprezno odmiče od zaklona koji mu pružaju kola. Do ninde čak dopire šum s

kojim nervozno guta pljuvačku. Za njega je sigurno pravo olakšanje što i ostali izlaze za njim, sa obe strane kola. Ako ništa drugo, više ciljeva za neke skrivene strelice pruža i njemu neku šansu više da izbegne prvi hitac...

Trojica, vidi ninda. Bledo lice vozača nepomično je iza prljavog vetrobrana, njegove šake čvrsto stisnute na volanu, motor prigušeno radi, spreman da se svakog trenutka pokrene i ukloni ga sa ovog mesta koje bi delovalo zloslutno čak i da nema mrtvog tela u mladima svetlosti farova.

Dvojica zveraju unaokolo, sa pištoljima u rukama. Treći se oprezno naginje nad mrtvo telo.

— Jeste Holer — kaže prigušenim glasom. — Prosuli su mu creva, prokleti crni kućkinci sinovi!

Ninda čeka, pažljivo osluškajući. Protivnik koji ne sumnja da je neko u blizini ume da bude i neoprezan, da kaže nešto što ne bi trebalo reći, da...

— Šta misliš, da li je govorio?

— A šta ti misliš, prokletstvo?

— Ne znam... Holer je tvrd momak...

— Bio je... Vidiš tragove mačete po telu i rukama...

Kladim se da su ga seckali samima!

— Prokleti crni kućkinci sinovi! — ponavlja neko.

— Progovorio je, a?

— Nego šta je! Ti ne bi, a?

— Ne znam...

Škrgut zuba u tišini.

— Ah, ako mi samo jedan od tih prokletih nigera padne šaka...

— Treba im lekcija, Kono-rs... ti majmunu moraju shvatiti da je beli čovek...

— Zaveži, Keri! Hoću da razmislim!

Njih dvojica se zgledaju. Sa da su već zaboravili da bi iz tame mogla zapretiti i opasnost...

Zapravo, opasnost već pretila, ali oni to ne znaju...

Inč po inč, sve vreme iza zaves od puzavica čije lišće nekim čudom ne šušti, ninda se kreće. Nečujno i neprimetno.

U ruci, u desnoj ruci, mu je šuriken, šestougaona zvezda iskovana od čelika čiji je sastav davno zaboravljen. Njene ivice oštre su kao sečivo najboljeg briača. Izbačena iz ruke ninde, opasnija je od metka iz puške. Zato što je preciznija i hiljadu puta tiša...

— Šta je to?

— Šta, do đavola, Keri? Gu biš živce, a?

— Časna reč, nešto sam čuo... nešto kao...

— Čuo si komarca, prokletstvo, ništa drugo! Gubiš živce, Keri!

— Oh, do đavola! — kaže Keri brišući rukavom znoj sa lica, ali ninda vidi da mu oči nervozno pretražuju okolinu. Oh, do đavola...

Tamo, u kolima, lice vozača više se ne vidi kroz vetrobran. Palo je preko volana, a iz jedva primetne rane na grlu krv nadire sve brže i brže...

Jedan šuriken manje. Jedan život manje.

Ninda je tu. A kada je ninda tu, neko uvek mora umreti...

— U redu, Konors... šta još radimo ovde! Ta kopilad su odavno zbrisala sa ovog mesta!

— Rekao sam da hoću da razmislim, prokletstvo!

— O čemu? Holer je mrtav, njemu niko više ne može pomoći! Treba da pozovemo pomoć, uletimo u jednu od ovih stračara i naplatimo se za Holera!

— Tako je! — kaže Hos. U mraku mu oči svetle kao oči divlje zveri. — Moraju nam platiti za ovo!

Ninda je znao šta će učiniti mnogo pre nego što su oni odali svoje namere... Stoga im je najpre i presekao odstupnicu, a sada...

— Hej!

Krajičkom oka, Keri je prvi primetio pokret senke koja je kao nekom čarolijom naglo izronila iz zaklona puzavica. Ruka sa pištoljem krenula je u tom pravcu, njegov uzvik ukočio je na mestu preostalu dvojicu.

Dugi skok, skok kojim je ninda u deliću sekunde prepolovio rastojanje između sebe i tri živa i jednog mrtvog tela. Na samom vrhuncu skoka leva ruka je strahovitom preciznošću lansirala još jedan šuriken prema ruci sa oružjem. Desna ruka ninde, gotovo istovremeno, ščepala je dršku mača i istrгла ga iz korica.

Ovoga puta nema zelenkastog vatrometa iskri, ničega sem bleska dobrog čelika u hladnoj svetlosti farova.

Jedan od krakova šurikena zaorao je duž Kerijeve podlaktice razdvajajući kožu, mišiće, otkrivajući neočekivano belu kost i izazivajući glasni krik straha i bola. Prsti ruke se re fleksno otvoriše, ispuštajući oružje. Još uvek nagnut nad Holerovim telom, Konors počeo da se ispravlja, dižući svoje oružje. Sa psovkom na usnama, Hos odskoči u stranu, ne shvatajući šta se događa, jer njegov pogled je bio usmeren u pogrešnom pravcu.

Imao je toliko vremena da okrene glavu i drekne pre nego što mu se blistava oštrica

sručila na lice. Dovršavajući svoj drugi skok, ninda iskoristi i njegovu energiju da zada strahovit udarac koji razdvoji Hosovu glavu i gornji deo tela kao što oštra sekira razdvaja panj od mekog drveta...

Istrgnuvši oštricu negde iz prostora Hosovog trbuha, ninda načini poluokret i njegova slobodna leva ruka laktom pogodi u lice Konorsa, odbacujući ga unazad. Gacajući po prosutim Holerovim crevima, urlajući od bola i iznenađenja, Konors pokuša da ispravi ruku sa pištoljem, da pritisne okidač i zaspe vrelim olovom tu senku koja kao da je pala sa neba sejući smrt oko sebe.

Nije stigao, naravno...

Ninda je bio tu. Kraj nje-ga.

Kao u igri, ninda ispruži ruku i sečivo projuri kroz Konorsovo srce, izranjajući za čitavu stopu na leđima. Krv navre umesto krika na širom otvorena usta, u očima poslednji put blesnu iskra straha pre nego što se zauvek ugasiše...

Korak dalje, Keri ispusti iz grla nešto što je najviše podsećalo na cviljenje bolesnog šteneta. Stežući levicom povredenu ruku, on uzmače još ko-rak, odmahujući glavom.

— Ne! — reče promuklo.
— Ne, za ime božje!

Ninda podiže levu ruku i Keri se ukopa u mestu, zaus-

tavljen vatrom koja je sevala iz uskih proreza kapuljače.

— Još nisi mrtav — reče kroz gustu crnu svilu. — To znači da još možeš da govoriš!

— Ko-ko... ko si ti?

— Kada sam rekao da možeš da govoriš, nisam mislio da treba da postavljaš pitanja — nasmeja se ninda. Taj smeh Keriya podseti na čelične kandže koje grebu po plavičastom, tvrdom ledu...

— Šta... šta hoćeš od mene?

— Stratmajer.

— Šta?

— Stratmajer. Pogodio sam te u ruku, a ne u bubne opne, prijatelju!

— Ahhh...

— Dakle?

— Ne... ne mogu... ne smem!

— Zašto? Stratmajer bi te ubio, a?

— Da. Ti ne znaš, on...

Ponovo onaj užareni ledeni smeh. Kerijski zubi zacvokotaše od straha.

— Ti ne shvataš — reče ninda tiho. — Ti si već mrtav.

Keri odmahnu glavom, ali ga noge više nisu slušale. Kolena mu popustiše i on se nezgrapno sroza na zemlju, pridržavajući se za tle nepovređenom rukom, dok je iz druge krv kapala u prašinu.

— Dakle?

— On... šta hoćeš da znaš?

— Sve! Čime se bavi, gde se nalazi, koliko ga ljudi čuva?

Keri još jednom zacvile.

— Ti ćeš me ubiti kad ti sve kažem...

— Da. Ali najpre razmisli... ima puno načina da se čovek ubije, zar ne? Sporih načina... onih malo bržih... i najbržih. Jedino što još možeš kupiti od mene jeste brza smrt!

— Ne... ne... ne želim da umrem!

— A ko to uopšte želi? — prezir u glasu ninde.

Suze potekoše niz obraze već zalivene mrtvački hladnim znojem...

— Dakle? — ponovi ninda i po treći put.

Tresući se od jecaja, Keri počeo da govori. Isprekidano, nepovezano, ponekad jedva čujno, ali kratka i jezgrovita pitanja ninde postepeno su iz njega izvlačila sliku čoveka po imenu Stratmajer.

Nepotpunu, svakako, i nedovoljno preciznu, jer Keri nije inteligentan čovek sa prirodnim darom zapažanja. Njegove predraske o svetu su uprošćene, crno-bele. Kao i predstave o ljudima koji su, zbog nečega, iznad i ispod njega...

Ipak, u toj gomili podataka moralo se naći nešto što će za nindu biti vredno. Jer, možak ninde radi slično elektronskom računaru; u stanju je da

iz gomile naizgled irelevantnih podataka za fantastično kratko vreme izvuče ono što je bitno u nekoj situaciji.

— Još nešto? — upita on na kraju.

— Ne... ne...

Keri je bio umoran. Od nervne napetosti, od gubitka krvi, od tupog bola u ruci koju je jedva još osećao. Spavalo mu se.

Da, ninde drže svoja obećanja. Uvek.

Keri je kupio sebi brzu smrt...

*
* *

U hotelskom kompleksu »Es planada«, na aveniji Vort u Palm Biču, postoji i kafe »L' Europe«. Kako mu i ime govori, uređen je na evropski način; bolje rečeno, onako kako američki stručnjaci za unutrašnje uređenje zamišljaju evropske kafee.

Evropljanin, recimo stanovnik Pariza, osećao bi se neobično na ovom mestu. Ko zna, možda je to zato što se u Palm Biču okuplja jedna posebna vrsta ljudi, a ne zbog toga što arhitekti nije uspelo da dočara i evropski duh u ovom ambijentu?

Sitna i krhka devojka veoma duge crne kose svakako nije izgledala evropski. Zbog divne boje tena i malo kosih

očiju koji su pokazali delić japanske krvi u njenim žilama, i zbog kratke svilene halji ne koja takođe zbog nečega delovala orijentalno, ma kako malo mini moda pristajala našim predstavama o Orijentu.

Opuštena u udobnoj fotelji, uz prozor sa kojeg se pružao pogled na jezero, ona je sa uživanjem jela svoju voćnu salatu, osmehujući se muškarcu preko puta sebe. Bio je to par koji je već privukao puno pogleda, iako je Palm Bič prepun lepih i negovanih muškaraca i žena.

Možda je to zbog svežine kojom njihov lepota odiše? Na njihovim licima i telima nema tragova dugog boravka u kozmetičkim salonima, na stolovima za masažu, u salama za aerobik. Nema ni tragova dugih sedeljki, želudaca prepunih dobre i egzotične hrane i koktela od njprobranih pića, svega onoga u čemu stalni ili povremeni stanovnici Palm Biča poklanjaju bar trećinu svog vremena.

Čovek od akcije.

Ma kako ta etiketa bila otrcana od upotrebe, nema bolje za muškarca koji je sedeo preko puta crnokose lepotice. Skladni i precizni pokreti ruku, vitko i savršeno građeno telo, preplanulo lice i oštar pogled tamnoplavih očiju pod kratko ošišanom crnom kosom. Nalik

napetoj čeličnoj opruzi, uz to, spremnoj da u svakom trenutku, ako je to potrebno, oslobodi ogromne količine prikupljene energije...

— Ne znam — osmehnu se devojka nečemu što joj je on rekao. — Nekako mi čudno izgleda pokušaj da o tome razgovaram na ovom mestu...

— I meni, ali naš apartman u hotelu prepun je uređaja za prisluškivanje. Kao i ostali, sigurno. Hotelski detektivi vode računa o svojim gostima, znaš.

— I previše. Noćas sam se osećala čudno dok smo vodili ljubav. Kao na sceni, pred upaljenim reflektorima...

— To za njih nije posebno interesantno, Sumiko. Čitav Palm Bič to neprestano radi.

— Znam, ali ipak nije prijatno. Misliš da ovde nema mikrofona?

— Ne, nema ih. Proverio sam — osmehnu se muškarac smireno. Uprkos onome što je upravo izgovorio, njegove oči su neprestano, nalik radaru, neupadljivo pretraživale okolni prostor.

— Les...

— Da?

— Te zelene iskrice... posedćale su te na statički elektrocitet?

— Samo donekle, jer boja ne odgovara, rekao sam ti. Smaragdnozeleno, nikada nisam nešto slično video...

Neko vreme su ćutali.

— Afrika — konačno reče devojka zamišljeno. — Zapravo, tek sada sam shvatila koliko se malo zna o tom kontinentu. I o onome što se tamo događalo pre nego što su tamo stigli »civilizovani« belci, sa svojim vatrenim oružjem, svojim alkoholom, svojim bolestima i trgovcima robljem...

— Misliš na stare afričke religije? I čarobnjake?

— Da, mislim na njih. O svemu tome zna se veoma malo, a retka svedočanstva izazivaju nevericu i smeh. Uostalom, ti sam si najbolji primer za to: ko još može poverovati da postoji čovek, Amerikanac po rođenju, koji je postao ninda?

— Tako je, devojčice. Misliš da je u nekoj afričkoj čaroliji tajna zelenih iskri?

— A šta mi drugo preostaje? Savremena fizika je tu ne moćna, znaš!

— Da. Kao i kod energije koju osetim kada izvučem moj katana iz korica. Svako će ti odmah reći da je to nemoguće, a ja tu energiju osećam! I koristim je u borbi!

— Ti privesci oko njihovih vratova... Jedna od teorija bila bi da i oni na neki način prikupljaju i kanališu slobodnu energiju iz prostora oko nas, kao i tvoj mač, Les.

— To je i meni prvo palo na pamet. Ja sam pronašao način da tu energiju iskoristim.

— A oni?

— Ne znam. Čitav taj neobični vatromet očigledno ih je zbunio. Uklonili su se ispred mene. I mudro su učinili. Da je došlo do borbe, odista ne znam šta se sve moglo dogoditi.

Opet su ćutali neko vreme, prateći pogledima najskuplje pariske, londonske i njujorške modele na ljudima i ženama koji su prolazili pored njih. Zaista je bilo teško u ovoj atmosferi uopšte i razmišljati o onome što se prethodne noći dogodilo u Vest Palm Biču, iako je do tog krvavog mesta bilo nešto manje od pet milja.

— Pokušavam da se prisestim svega što sam ikada pročitala o afričkim primitivnim religijama — zamišljeno reče devojka, naginjući se prema onome koga je zvala imenom Les. — Nauka tvrdi da su sve primitivne religije slične, ali ja nalazim veoma malo zajedničkog sa onim što znam o Dalekom istoku...

— A o tome znaš sve što se u ovom veku još može doznati, zar ne?

— Da, skoro sve — klimnu ona glavom. — O Africi se ni kada nije ni toliko govorilo, ni toliko pisalo, a ipak su u

starom veku tamo postojala carstva veoma visoke kulture. Nemoguće da su svi njihovi tragovi iščezli, pa makar u predanju domorodaca.

— Beli ljudi se za to nika-da nisu posebno zanimali. Afrički Crnci privlačili su ih samo kao radna snaga.

— Tako je. A opet, ovde na Jugu, svako će ti reći da su Crnci užasno sujeverni i da se stalno bave smešnim vradžbinama. Mnogi belci iskreno veruju da među Crncima još ima čarobnjaka. Nisi to znao?

— Znao sam, a sada i sam verujem u to — osmehnu se ninda. — Srećom po mene, njihov glavni šaman noćas nije bio tu, inače...

Devojka ga iznenađeno pogleda.

— Misliš da...?

— Ne mislim. Jednostavno ne znam. Te zelene iskre pokazale su mi prisustvo sile koju još uvek ne mogu da procenim. Šta ako se dogodi da moje oružje jednostavno otkáže poslušnost? Da mi se udovi ukoče?

— To je nemoguće!

— Nemoguće? Nema ni me sec dana kako si me ubeđivala da u Kini i Hong—Kongu još uvek postaje ljudi čiji je najobičniji dodir smrtonosan, samo ako to oni požele!

— Sećam se. Kao što se sećam da si ti mene ubeđivao

kako postoji savršeno prihvatljivo objašnjenje za to!

— Da, otrov sa sporim dejstvom. Ali...

— Ali čak ni ti ne znaš za otrov koji bi tako delovao, zar ne?

Ninda se osmehnu.

— Ne, ne znam. U redu, recimo da si u pravu i da ti moći, zahvaljujući svojim neobičnim privescima, imaju i neke nepoznate moći. Šta predlažeš da učinim?

— Da se okaneš njih i konce ntrišeš na Stratmajera. Najzad, zbog njega smo i došli ovamo, zar ne?

— Čovek koga sam ispitivao nije pomenuo trgovinu oružjem... Sem toga, imam utisak da ću ponovo sresti te Crnce čim pokušam da se približim Stratmajeru ili njegovim ljudima, kao što se to dogodilo prošle noći. Bojim se da tvoj predlog nije suviše praktičan, Sumiko.

— Što se oružja tiče, Stratmajer je očigledno dovoljno inteligentan da angažuje nekolicu grupa ljudi koji će se baviti raznim poslovima. Konors i njegovi rade sa drogom i pojma nemaju da njihov gazda lepo zarađuje i na trgovini oružjem. A što se tiče Crnaca...

— Da?

— Ne znam. Pokušavam da zamislim prizor koji si noćas

doživeo, i kad god to pokušam, osetim...

— Strah?

Devojka zamišljeno klimnu glavom.

— Nisam to htela do sada čak ni sebi da priznam. Do, osećam strah, Lesli.

On joj blago pogladi ruku, sa iznenađenjem primetivši da su joj prsti neobično hladni.

— To ti nije prvi put. Do sada se sve uvek dobro završava.

— Ne baš uvek. Koliko ti je puta samo život bio u opasnosti za sve ove godine otako smo zajedno? Od časa kada si mi pomogao da savladam onu bandu koja je napala me ne i Tabasko Pita u pristaništu, a ja — glupača — odala ti kako sam shvatila da imam posla sa jednim nindom.

Sačekavši da konobar spusti na sto maločas naručeno piće, ninda se naže napred i osmehnu.

— Glupača? Pomislila si da ću te odmah ubiti kako bih zaštitio svoju tajnu, zar ne?

— Svaki drugi ninda bi tako učinio.

— Da. Japanac. Ali, ja sam prvi ninda koji nije Japanac. Sem toga, bio sam iznenađen što sam u San Francisku, na drugoj obali okeana, u jednoj od svojih prvih akcija bio prepoznat. Uz sve to, najvažnije

je bilo da sam se zaljubio u tebe, devojčice.

— Što se drugom nindi takođe nikada ne bi dogodilo — nasmeja se ona glasom koji je podsećao na šapat srebrnih zvončica na blagom vetru. — Odista neverovatna splet okolnosti.

— Nimalo čudno. Ljudi koji su predodređeni jedno za drugo uvek se sretnu. Bar jednom. Nesreća je u tome što većina njih to nikada ne shvati. Ili što nema hrabrosti da od sebe odbaci sve ranije veze i posveti se biću koje bi mu donelo sreću. Većina ljudi, takođe, ne želi da sluša ono što im govori njihov prirodni instinkt, više vole da se kreću sigurnim, dobro utabanim putevima. Čak i ja... ali to više nije važno...

— Meni jeste — glas devojke bio je sada prigušen, malo promukao od iznenadne želje. — Važno mi je sve što ima veze sa tobom.

On se naže da joj na trenutak dotakne usne, ne mareći za uvređene poglede grupice starijih dama za jednim od udaljenih stolova.

— Ti ovo već znaš, Sumiko. Iz Vijetnama su me vratili u Japan, na oporavak od rane koju sam stekao kod Da Nanga. Ni ja sam, čini mi se, još nisam bio svestan promene u meni koju je donela ta užasna

klanica u džungli i lice prvog čoveka koga sam ubio. Sati- ma sam ležao sklopljenih oči ju i razmišljao o tome. I o se- bi.

— A onda si stigao do sen- seijsa Tanake?

Ninda klimnu glavom.

— Onda sam stigao do sen- seijsa Tanake. Sledeći instinkt koji me je usred noći izveo iz bolnice, iz grada, uz brdo, naj- običnijom kozjom stazom. Os- tao sam pred ulazom u njego- vu kuću do zore. Kada je iza šao, iskoristio sam ono neko- liko reči japanskog koje sam znao da mu kažem kako želim da se učim mudrosti od nje- ga.

— I ne sanjajući da te je sudbina dovela u jednu od re- tkih preostalih škola ninducua, Les?

— Ne. Nikada pre toga ni- sam čak ni čuo za ninducu. Posle toga... posle toga već sve znaš, zar ne. Vratio sam se u San Francisko, promenio ime, sreo tebe i Tabasko Pita.

— I konačno smo stigli i u Palm Bič — devojka se osvr- te oko sebe. — Jedan od najle- pših gradova koje sam vide- la... i istovremeno jedan od najodvratnijih.

— Da. Sve smrdi na dolare, zakulisne političke igre i kri- minal velikog stila. Da bi st- var bila još lepša, tu su i afri- čke čarolije, kao začim. Što

pre okončamo priču sa Strat- majerom, utoliko pre ćemo se vratiti u San Francisko, devo- jčice... Gle, Pit se već vraća. Po licu mu vidim da je že- dan, sva sreća što ovde imaju australijsko pivo.

— Halo — reče kratko pla- vokosi džin bacajući se u la- ku stolicu koja zastenja pod njegovom težinom. Grubo i preplanulo lice, duga plava ko- sa, izbledela od sunca, osmeh koji ga je nekom čarolijom u deliću sekunde pretvarao u neodoljivo privlačno stvorenje, bez obzira na zastrašujuću ma- su mišića koje je s lakoćom nosio unaočkolo. — Ima li?

Konobar u blistavobeloj ode- ci već je stizao u punom trku, sa čitavom gomilom tamnih pi- vskih flaša po kojima se uhva- tila vlaga kondenzovana iz va- zduha.

— Želite da odmah otvorim sve? — on tiho upita Tabaska koji je oblizivao usne, buljeći u taj iznendni poklon sa ne- ba.

— Sve! — zagrme div, tako da se sve glave u kafeu okre- toše prema njima. — I donesi brzo još jednu turu, dečko! Trkom!

Zastajući samo da udahne vazduh, on u brzom tempu is- kapi jednu za drugom tri vi- soke čaše ispunjene belom pe- nom i zlatastom tečnošću, da

bi tek posle toga uzdahnuo i klimnuo glavom prijateljima.

— Ovo ti nikada neću zaboraviti, Les — reče. — Kako je taj čovek znao da stižem? Te lepatica?

— Moja ideja — nasmeja se Sumiko veselo. — Dala sam tvoj opis šefu sale i upozorila ga da pripreme tuce flaša najboljeg australijskog piva koje imaju. Odgovara?

— Savršeno — uzdahnu Pit u ekstazi. — Ipak, ovo je Lesliejeva zasluga. Da on nije otkrio tebe, ništa se od ovoga ne bi dogodilo, je li tako?

— Muški šovinisto! — Sumiko ga blago pljesnu po ruci. — Doznao si nešto? — upita sada već potpuno ozbiljnim glasom.

— Moj prijatelj Fuller još ima laboratoriju u Majamiju. Možemo je upotrebiti kad god to zaželimo, bez nepotrebnih pitanja. Odgovara?

— Savršeno — klimnu Leslie glavom. — Stratmajer?

— Ništa novo. Bogati biznismen na odmoru u Palm Biču. Kuća je njegova. Gomila love, iako nije na jednom od bulevara na kojima stanuju slavne ličnosti. Naš prijatelj Stratmajer još nije kalibra je dnog Fipsa ili Kašinga, ali se trudi da ih dostigne... Uzgred, pokojni Džon Lenon bio mu je prvi susjed.

— Bojim se da od tog podatka nećemo imati mnogo koristi — reče ninda. — Šta radiš kad sve šupljine tvog tela ispuniš pivom? Ideš u krevet?

— Krevet? — razrogači oči Tabasko. — Dok po plaži šetaju lepoticice u minijaturnim kupaćim kostimima? Čoveče!

— O keji. Znači, i večeras moram sam u akciju — tobože razočarano uzdahnu ninda. — Pa ništa, navikao sam...

— Stratmajer?

— Ako stignem do njega. Bojim se da mi jedan drugi posao pre toga ne oduzme pre više vremena. Poseta Vest Palm Biču i jednom egzotičnom mestu u njemu.

— Egzotično mesto? Hmm... Noćni lokal?

— Reći ću ti ako pristaneš da sada pođeš u krevet i ove noći sa Sumiko kreneš u posetu Stratmajeru, Pite!

— Oh, do đavola! Šta možemo, posao je posao... Lepotice u minijaturnim kupaćim kostimima će valjda i sutra biti na plaži. U redu, kakvo je to prokletost mesto?

— Crkva — nasmeja se Leslie, dajući znak da želi da plati račun. — Crkva, Pite...

*
* *

»Čudan sastav vernika«, po misli ninda, neupadljivo po-

smatrajući lica oko sebe. »Veoma čudan...«

I sama zgrada u kojoj se našao bila je neobična, iako je, posle Kalifornije, Florida druga država u Americi u kojoj cvetaju najneobičnije religije i verske sekte sa najneobičnijim svetilištima koja se uopšte mogu zamisliti. Pre svega što se nalazila, verovali ili ne, na ravnom krovu velike stambene zgrade koja je nekada videla i mnogo bolje dane pre nego što se pretvorila u svratište za Crnce koji u džepu ne maju dovoljno novca za neki pristojniji smeštaj.

Oltar, ako se sme nazvati tim imenom, predstavljao je jedan betonski zid velikog rezervoara za vodu na krovu. Čitav zid bio je ispunjen ne-shvatljivim crtežima koji su istovremeno delovali i primitivno i futuristički. Ipak, među svim likovima jedan se ponavljao neprekidno: lik lava u najrazličitijim situacijama.

U veoma čudnim situacijama, u kakvima lavovi nikada nisu bili, niti mogli biti. Proverivši još jednom pogledom, ninda se uveri da jedna od vitkih maćjih figura sa dugom grivom zaista visokim skokom pokušava da dosegne stilizovanu figuru savremenog aviona...

A vernici...

Stanovnici svratišta, prvenstveno, što je odavala i njihova otrcana odeća, ali i veoma mnogo mladih ljudi i žena, odevenih često sa puno ukusa i ne uvek u jeftinu odeću. Bez obzira na to, međutim, nije bilo podvajanja među njima; kako bi koji od vernika pristigao dugim mračnim stepeništem i kroz teška čelična vrata, spuštio bi se na krov, još topao od sunca i ostao da sedi na istom mestu, prekrštenih nogu i spuštenog pogleda, bez ijedne jedine reči.

»To je dobro«, pomisli ninda, proveravajući još jednim pogledom grupu od četiri mlade žene koje su upravo stigle na krov. »Ma kako moja maska bila dobra, postoji mogućnost da neki radoznali pogled prodre kroz nju...«

I on je sedeo prekrštenih nogu, malo povučen u stranu od središta »hrama« osvetljenog samo žućkastom svetlošću niza malih sijalica okačenih na kabl koji se protezao popreko, na polovini rastojanja između ulaza i »oltara«.

Njegovo lice svedočilo je da su ninde usavršile veštinu pre rušavanja do krajnjih granica. Komadi gume u njegovim ustima činili su mu donju vilicu širom i izbočenijom, usne debljim, a kontaktna sočiva skrivala su pravu boju njegovih očiju. Ukovrdžena kosa i,

naravno, boja utrljana u kožu, dopunjavali su savršenu sliku prostog Crnca srednjih godina, još uvek u punoj snazi, odevenog u jeftinu i čistu odeću.

U međuvremenu, prostor na krovu ispunjavao se sve više i više, ali je tišina i dalje bila gotovo apsolutna, a nad sve gušćom gomilom postepeno je rasla napetost.

Specifična vrsta napetosti, proceni ninda. Iščekivanje pri jatnog doživljaja, recimo... slično osećanju s kojim mladi polaze na svoj prvi ljubavni sastanak...

Ninde, naime, žive u potpunom jedinstvu sa sredinom oko sebe, onom jedinstvu koje je nekada poznavao čitav ljudski rod i koje se postepeno gubilo kako je civilizacija napredovala, šireći jaz između čoveka i prirode. Ninde »osećaju« čitavim svojim telom, svakom njegovom ćelijom, a čula su im izoštrjena do jedva shvatljivih granica.

Dobar deo legendi o nindama nastao je zahvaljujući njihovoj sposobnosti da u atmosferi jednog mesta otkriju i najneuhvatljivije signale opasnosti, da i po najmanjem pokretu naslute namere protivnika, da svojim izoštrjenim čulima procene svaku pretnju iz okoline i u deliću sekunde donesu odluku o najboljem na-

činu da se toj pretnji suprotstave...

Ovde, međutim, takve pretnje nije bilo. Štaviše, ninda se činilo da mirovanje i tišina u sve gušćoj gomili Crnaca imaju za cilj postizanje pune harmonije i unutrašnjeg mira kakvu oseća svaka grupa ljudi sjedinjena nekim zajedničkim ciljem...

I on sam sklopi oči kako su i mnogi oko njega učinili, sve stan činjenice da bi u ovakvoj atmosferi neka senzibilnija osoba, a ovde će svakako biti takvih, mogla da nasluti da se njegove misli razlikuju od misli ljudi oko njega.

Kako se, zapravo, ninda našao na ovom neobičnom mestu?

Još jednom pokazale su se sve prednosti teške obuke kroz koju svaki ninda prolazi. Sposobnost da se povežu i činjenice koje na prvi pogled ne maju veze među sobom karakteristična je za ljude visokog koeficijenta inteligencije. I za ninde. Do zaključka da ona mala grupa Crnaca, koju je posmatrao prethodne noći, pripada mnogo širem krugu ljudi vezanim istom idejom došao je posle duže meditacije. Nekoliko sati opreznog raspitivanja po Vest Palm Biču dovelo ga je do Crkve lavljeg srca, ove iste u kojoj se sada nalazio.

»Hram pod vedrim nebom«, mislio je, »u pravoj afričkoj tradiciji. Samo što ovo nije malebrojna sekta kako su mi rekli; ovde ima bar šest puta više vernika nego što sam oče kiva...«

Čelična vrata izlaza na krov tiho se zatvoriše za poslednjim posetiocem koji se spusti na pod pored njih. Kao da je to unapred predviđeni znak, sve tla nad glavama čutljive gomile zatreperiše i ugasiše se, ostavljajući krov u polumraku, osvetljen samo krupnim zvezdama na vedrom nebu i odbleskom svetlosti Palm Biča na drugoj strani jezera.

Mlaz svetlosti, međutim, bele i oštre, iznenada osvetli be tonski zid rezervoara za vodu, prelazeći hitro sa jedne scene na drugu. Boje kojima je kompozicija bila načinjena ponašale su se neobično na toj svetlosti: neke bi zasjale novim sjajem svojih bogatih nijansi, druge bi se gubile i nestajale, ističući tako detalje koji pri običnoj svetlosti nisu bili vidljivi.

»Priča«, pomisli ninda. »Ovo što reflektor pokazuje, sekvencu po sekvencu, čitava je priča...«

Storija je počinjala moćnom figurom lava koja slobodno trči kroz gusto rastinje, izbija na gole planinske vrhove, dostojanstveno osmatra talase o-

keana sa visoke obale. Prazne samo neko vreme, jer je potom uski mlaz svetlosti pao na hrpu belih stilizovanih jedara evropskih brodova, oblačiće dima iz njihovog vatrenog oružja, crne, crne lance koji su se kao zmije provlačili po zidu, stežući sve više detalja u svoj obruč.

I lav je bio sputan lancima, predmet preko okeana, tamo gde su lanci postali još deblji i teži. A onda...

Moćna lavlja glava, razjapljenih čeljusti, delo pravog majstora, na trenutak je dominirala scenom, izazivajući prvu reakciju u gomili: glasan, nekontrolisan uzdah iznenađenja...

Lanci se razleteše, raskinuti trzajem snažnih mišića lava i snažna figura uzdiže se na zadnje noge, zadajući udarce svojim ogromnim šapama. Pod tim udarcima kidali su se električni vodovi, rušile visoke zgrade od čelika i stakla... padali avioni sa neba...

»Fantastično... zaista fantastično«, pomisli ninda. »Jednostavno efektno... i opasno po civilizaciju belog čoveka!«

Poruka čitave priče bila je veoma jasna: zarobljeni afrički lav raskinuće svoje lance i srušiti civilizaciju koja ga je pokorila.

Užasna zabluda, naravno, ali zabluda koja bi mogla sta-

jati života mnoge u okupljenoj masi ako poveruju da je takav cilj ostvarljiv...

Svetlost reflektora ugasila se isto onako naglo kako je i blesnula, i u gotovo potpunoj tami, iz vešto skrivenih zvučnika dopre najpre tiho, a onda sve jače bubnjanje u mo notonom ritmu, ali ritmu koji se iz minuta u minut ubrzavao.

Klateći se gornjim delom tela u tom ritmu, kao i svi ostali oko njega, ninda pređe po gledom po gomili.

Sklopljene oči, lica u ekstazi, sve snažniji osećaj jedinstva, pripadanja koje lebdi u tami iznad njih. Da, ovi bi lju di odista mogli postati opasni, kao i svi fanatici. Čovek koji ne misli o samoodržavanju u času kada krene u borbu uvek je neizmerno opasniji od običnog protivnika.

Bubnjanje iz zvučnika postajalo je sve vatrenije, brže, kao i pokreti tela oko ninde; dosadašnju tišinu sve češće su razbijali promukli krici ekstaze, muški i ženski podjednako, duboko ritmično disanje, pljeskanje otvorenim dlanovima po betonskom podu.

A onda...

Čak i za čelične nerve jednog ninde ono što se dogodilo predstavljalo je pravi šok!

Zvuk bubnjeva prekinuo se naglo, iznenadno; tišina je vla

dala samo jedan kratki delić sekunde, a onda je iz pravca betonskog rezervoara doprla prava neponovljiva grmljavina lavljeg urlika koja je izazvala glasni zvuk straha u naglo utišanoj gomili.

Mišići ninde se zgrčiše, ali on prisili sebe da ostane na mestu.

»To je pravi lav!«, pomisli. »Ne snimak lavljeg urlika, ne oponašanje... mene ne bi uspeeli da prevare!«

Međutim...

Mlaz svetlosti koja je sada imala žutu boju izlazećeg sunca ponovo blesnu, zastajući na krhkoj figuri koja je sada stajala pred zidom. Vrlo stara, vrlo mršava Crnkinja, sasvim sede kose koja joj je lepršala oko glave, još jednom skloplje njih očiju podiže pogled prema mračnom nebu i iz svojih uških grudi kroz otvorena usta ispusti veličanstvenu riku lava!

Fantastično!

Odblesak svetlosti Palm Biča na horizontu, šum ne tako dalekih vozila na gradskim ulicama, pištanje mlaznih motora ogromnog »boinga« koji je maločas uzleteo sa aerodroma, sve to kao da je ostalo u nekom drugom, nestvarnom svetu. Ovo mesto ovde lebdelo je u tmini, a umesto sivih gradskih blokova činilo se da ga ponovo opkoljava neprohodna

afrička džungla, onakva kakva je morala biti pre nego što je pogled prvog belog čoveka pao na nju...

Sačekavši da se odjek lavljeg urlika izgubi u tami, stari ca progovori, čvrstim i sigurnim glasom daleko mlađe žene nego što bi se po njenom izgledu moglo naslutiti. Iako nije razumeo nijednu izgovorenu reč, osetio je u tom glasu ogromnu snagu, energiju dostojnu poštovanja, čvrstinu duha jedne izuzetno snažne ličnosti.

Bio je to isti onaj jezik koji je čuo prethodne noći, od lju di koji su ispitivali Holera, u to je ninda bio siguran. Doda tni dokaz, uostalom, visio je o gruboj kožnoj uzici na uskim grudima starice: privezak od sivog kamena koji je i sada prigušeno svetlucaio poznatim zelenim iskricama.

Proučavajući u tami lica u transu oko sebe, ninda se posveti onome što je žena izgovorila, iako se ona i dalje držala svog nepoznatog jezika.

Skriveni u gomili, ljudi i žene koji su je razumeli, prevodili su poluglasno rečenicu po rečenicu, gotovo savršeno imi tirajući ritam njenih reči, ritam koji se, kao maločas udaranje bubnjeva, iz časa u čas ubrzavao.

Molitva, shvati ninda. Obična molitva, upućena Velikom Lavu, zaštitniku plemena koje je

nekada davno brodovima trgovaca robljem prevedeno na jug Amerike da tamo radi za belce na nepreglednim plantažama pamuka. Nekim čudom, potomci tog plemena ostali su na okupu i sačuvali svoje primitivno verovanje, menjajući mu donekle smisao, sve dok u njemu nije preovladala mržnja.

I želja za osvetom...

»O, Veliki Lave«, glasila je jedna od karakterističnih rečenica, »neka nam tvoj sveti kamen još jednom da tvoju snagu, tvoju brzinu i tvoju snemlost, neka naša deca budu moćna kao tvoja deca i neka raskinu tvrde gvozdene lance koje si i ti raskinuo...«

Osetivši da jedan vatreni pogled iz tame sve češće počiva na njegovom licu, ninda se potpuno prepusti fascinantnom ritmu izgovorenih reči, čije su akcente sada ponovo označavali potmuli udarci bubnja. Sklopivši oči, njihao se gornjim delom tela, ponavljajući naglas nepoznate reči sve dok se sve to, gotovo neprimetno, ne pretvori u pesmu bez reči, a opet razumljivu svakom ljudskom biću. Pesmu oćaravajuće snage koja ispunjavagrudi, širi pluća i ubrzavakrvotok, dajući telu privid neograničene snage.

Snage... lava?

A onda, isto onako naglo kako je i započela, starica pre stade da govori i reflektor koji je osvetljavao njeno lice se ugasi.

Bio je to znak da je obred završen, očigledno, jer se nad glavama gomile ponovo upali onaj niz malih sijalica, a vrata koja su vodila na stepenište se otvoriše.

Podržavajući pokrete ljudi oko sebe, ninda se lagano uspravi, tresući glavom i trljajući oči kao da se budi iz sna. Oni najbliži vratima već su izlazili, tihi i nemi, očigledno još uvek pod utiskom onoga što se dogodilo.

»Da krenem za njima?«, mišlio je ninda, proučavajući ispod oka gomilu. »Ili ne? Jer... nisu svi krenuli prema vratima. Imam utisak da će neki od njih ostati ovde... sveštenici, ili kako se već zovu, neki uži krug onih koji su dalje od drugih odmakli na stazi lava... Čudno, odakle mi taj izraz, »staza lava«?»

Crni mladić dugih nogu i ši rokih grudi, onaj isti koji ga je maločas posmatrao iz tame pride mu i položi mu ruku na rame. Njegove oči su blistale od uzbuđenja.

Sivi kamen na kožnoj uzici oko njegovog vrata ovoga puta nije zaškriko. Znajući koliko rizikuje, ninda je odlučio da u hram dođe bez svog oru-

žja, čak i onog najsitnijeg i najneupadljivijeg.

— Želiš li da ostaneš sa nama? — jednostavno upita Crnac, na običnom engleskom je ziku. — Posmatrao sam te i mislim da si osetio duh Velikog Lava u sebi...

— Nešto sam osetio — odvratiti ninda naglaskom karakterističnim za Crnce iz Misisipija. — Ali, ja...

— Onda ostani — osmehnu se drugi čovek. — Visok si i snažan. Takvi kao ti su nam potrebni. Videćeš, ovo što se događa i lepo je i strašno u isti mah, ali je ono što te oče kuje ako nam se pridружиš još mnogo puta lepše!

— I strašnije?

— I strašnije — potvrdi Crnac sa osmehom. — Ali se ništa ne može suprotstaviti snazi lava, ako ti bude dato da je osetiš u svojim žilama. Želiš li to?

— Želim.

— Onda ostani. Ono pravo počinje kada ostali odu, oni koji su suviše stari ili suviše slabi ili suviše uplašeni da bi nam se mogli priključiti.

Klimnuvši mu prijateljski glavom, mladić se izgubi u gomili, probijajući se u pravcu betonskog zida rezervoara za vodu čiji su se crteži sada po novo pretvorili u jedva razumljivu zbrku linija i boja.

Konačno, na ravnom polumračnom krovu, iza ponovo zatvorenih vrata stepeništa ostala je grupa od svega tridesetak muškaraca i žena. Svi su bili mladi i snažni i svi su — ninda je to proverio neupadljivo se krećući tamo i ova — imali oko vrata poznati privezak od sivog kamena.

— Sami smo — reče iznenađeno jedan snažan muški glas. Poznat nindi...

Glas čoveka koji je prošle noći predvodio Crnce u poteri za Holerom i neuspelom napadu na nindu!

Oči su svima blistale od dugotiskivanog uzbuđenja. Već i pre toga ninda je znao da se to uzbuđenje na neki način mora osloboditi, isprazniti i nagađao kako će se to dogoditi...

Kao da čekaju samo te reči, ljudi i žene oko njega počеше da svlače odeću. Hitro, nervoznim pokretima, kao da što pre žele da se oslobode nečega što ih sputava.

»Seksualna orgija je logičan nastavak ovakvih obreda«, po misli ninda, raskopčavajući i sam košulju na svojim moćnim grudima. »Totalna seksualna sloboda unutar jedne ovako male grupe još više će je učiniti kompaktnom, a njene članove vezati za celinu, potiskujući njihove individualne želje i

prohteve i podređujući ih zahtevima grupe...«

Nije bilo nijednog tela, muškog ili ženskog, koje ne bi bilo savršeno lepo u svojoj nagoti, shvati ninda zbacujući po slednji deo odeće sa sebe. Lepota i snaga, dva elementa koji, uz međusobno razumevanje, mogu seksualni čin dovesti do ekstaze kakvu je on upoznao samo sa Sumiko.

»Ova grupa može postati veoma moćna«, mislio je, prelažeći pogledom po prostoru oko sebe, zadržavajući ga na parovima koji su već počinjali da vode ljubav u najrazličitijim stavovima. »Neprestano traže i nove članove, to sam već iskusi i sam. Kada ih bude dovoljno, kada privuku i ljude različitih znanja i sposobnosti i počnu sa svojom osvetom, mogli bi prirediti mnogo užasnih trenutaka belim ljudima u Palm Biču... čak i mnogo šire...«

Devojka je krenula prema njemu sa suprotne strane ravnog krova, najpre samo kao crna senka na tamnoj pozadini, da bi njeni obrisi postali uočljiviji kako mu se približavala...

Duge, duge noge koje s lakoćom nose vitko telo gazele, sa divno izvajanim kukovima i čvrstim i punim dojčkama isturenim prema njemu kao ruke koje pozivaju. Jednom ru

kom pridržava kosu da joj ne pada po licu, druga je opuštena uz telo i dugi prsti lagano podrhtavaju od želje koju devojka i ne pokušava da obuzda.

»Divna je«, pomisli ninda, upijajući se pogledom u krupne oči, blistave od uzbuđenja, u poluotvorene pune usne na kojima lebdi neizrečeni poživ. »Divna je!«

Ruka devojke kliznu mu po ramenu, niz grudi, mišiće trbuha, do napetog uda koji je izdajnički odavao koliko želi tu ženu.

— Hajde! — šapnu ona pro muklo. — Hajde!

Šake muškarca padoše na vrele kukove i on je bez napora odiže od betonskog poda, privlačeći je sebi. Šireći noge, zabacujući glavu i gornji deo tela unazad, devojka ga butinama steže oko pojasa, žurnim pokretima tražeći najbolji položaj.

— Stanite! — vrisnu snažan ženski glas. — Stanite!

*
* *

Munjevitim pokretom ninda spusti devojku na pod i odskoči korak unazad. Reakcija mu je, kao i uvek bila brza, gotovo neshvatljivo brza, ali on nije bio jedini koji je tako reagovao.

I Crnci su već bili na nogama, čak i oni koji su samo de lić sekunde ranije stenjali u vatrenom ljubavnom zagrljaju. Ne tako brzo kao ninda, svakako, ali, ipak, veoma, veoma brzo...

»Da, opasni su«, podseti ninda sebe samog zadržavajući pogled na krhkoj figuri umotanoj u belu tkaninu tako da joj se vide samo oči. Uspravna i nepomična, sa rukom uperenom u nindu, starica je podsećala na statuu boginje osvetе koja svojim sledbenicima pokazuje sledeću žrtvu.

Veoma su opasni...

— Ko si ti? — upita starica strogim glasom. — Ko te je doveo ovamo? Ti nisi naš! Ti si — belac!

Devojka koju je trenutak ranije grlio sada se lagano povlačila od njega, sa rukom na ustima, sa očima punim straha. Svud unaokolo, обруč naglih tela sklapao se oko ninde zatvarajući mu prolaz prema vratima stepeništa, u očiglednoj nameri da ga potisne prema niskoj ogradi oko ravnog krova i preko nje, u ponor dubok stotinak stopa.

— Da. Moje ime je Leslie Eldridž — reče ninda. U njegovom držanju i njegovom glasu nije bilo ni traga straha. — Niko me nije doveo ovamo, došao sam sâm.

Njegov čvrst, prkosan stav zaustavi pritajeno kretanje obruča efikasnije nego bilo kakva pretnja. Zgledajući se, oni u središtu, najbliži njemu, počеше nešto da se dogovaraju tihim glasom.

— Leslie Eldridž — ponovi starica tišim glasom. — Leslie Eldridž. To je dobro ime, ime puno snage. Zbog čega si onda došao da nas uhodiš, Leslie Eldridže?

— Da bih doznao više o vama. Prošle noći, dok sam išao za jednim od Stratmajerovih ljudi, sreo sam se sa nekim koji su i sada ovde. Dogodilo se nešto što nisam uspeo sebi da objasnim. Došao sam da po tražim rešenje te zagonetke.

— Ahh... znam za događaj od prošle noći. Ti si bio čovek pod crnom maskom, sa blistavim mačem u ruci!

— Da, to sam bio ja...

Tišina, isprekidana samo teškim, uzbuđenim disanjem zbijenog kruga ljudi i žena. Njihove oči svetlele su u tami kao nepokretni svici, ali je u njima još uvek bilo više sujevnog straha nego pretnje. Svi su, bez sumnje, znali za ono što se dogodilo prošle noći i shvatili kako je protivnik pred njima, čak i bez svog vađenog mača, protivnik dostojan poštovanja.

Starica se iznenada kreštavo nasmeja i pusti da joj tkani na spadne sa lica.

— Gotovo da si uspeo da nas prevariš, Leslie Eldridže! I zaplašiš. Ali je moć lavljeg kamena u telima mojih ljudi neizmerna, a tvoje su šake prazne!

Glasan uzdah u krugu, stezanje pesnica, beli zubi koji se pojavljuju ispod usana zarozanih u zvuku nalik na rezanje...

— Možda me možete ubiti — mirno reče ninda — ali će pre toga ovaj beton pod našim nogama postati klizav od krvi. Mnogi će umreti pre mene... nosili lavlju kamen oko vrata ili ne!

Opet tišina. Onaj gnevni žamor u obruču oko ninde sada se opet stišao.

Starica je buljila u crno lice pred sobom i lagano klimnula glavom.

— Da — šapnu jedva čujno. — Da, ti si u pravu. Vidim krv, mnogo krvi... ali je jedan deo te krvi i tvoj, Leslie Eldridže!

— Ponekad je neophodno proliti krv, stara ženo, ali se ona ponekad proliva bez pravog razloga. Zašto ubeđuješ se da sam ja vama neprijatelj? To isto sam prošle noći rekao i tvojima ljudima: može se dogoditi čak da budemo na

istoj strani, bar kada se radi o obračunu sa Stratmajerom!

— Šta ti imaš sa Stratmajerom?

— Stratmajer je trgovac smrću. Oružje koje on prodaje ubilo je i dalje ubija stotine i hiljade nevinih žrtava širom sveta, da bi on došao do novca koji razbacuje na svoja uživanja. Zbog toga mora umreti.

— On će umreti. Zbog toga i... mnogo drugih razloga. Ti nam, Lesli Eldridže, nisi potreban da se obračunamo s njim, a već si doznao suviše!

Lesli lagano zavrte glavom.

— Grešiš, stara ženo. U tebi je užasna snaga lavljeg kamena, ali je snaga koju razum ne kontroliše opasna i po onoga koji se njom razmeće. Nisam vaš neprijatelj, a ovo što sam doznao ostaće zauvek samo moja tajna.

— Sada govoriš kao kukavica, Lesli Eldridže — kreštavo se nasmeja Crnkinja. — Deca lava ti ne veruju, to se već vidi u njihovim očima! Uskoro ćeš početi da cviliš kao prebijeno pseto i da nas moliš za život, jer nijedan beli čovek nikada u sebi neće moći da spoji snagu i hrabrost lava! Nijedan! Nikada!

Lak osmeh na trenutak zai-gra na usnama ninde.

— Tvoja je odluka, dakle, već pala — reče sa savršenom mirnoćom. — Da, onda, uza-

lud ne gubimo vreme. Pošalji tvoje ljude na mene, ali znaj da ih pri tom šalješ u smrt!

Starica ga je gledala nekoli ko dugih trenutaka, a oči su joj plamtele unutrašnjom vatrom. Ninda izdrža taj pogled, štaviše, pod bleskom očiju koje su sada imale boju čelika zagrejanog do belog usijanja, ona prva obori pogled i mrm-ljajući nešto nerazgovetno, po novo pokri lice, okrećući nind-đi leđa.

Bez ijedne reči, bez ikakvog vidljivog znaka, obruč oko ninde ponovo poče da se sužava, korak po korak. I ljudi i žene prilazili su mu sporo, preteći, stisnutih zuba, sa rukama podignutim na udarac.

»Oni greše«, pomisli ninda analizirajući kretanje sve gušće zbijenog reda. »Toliko su se sabili da nijedan od njih neće imati prostora da nešto učini kada borba počne. Mislile da će me jednostavno pregaziti ili naterati da se sam bacim u ponor iza sebe. Greše... Ali, naravno, oni ne mogu znati da imaju posla sa jednim — nindom!«

Suženih očiju, oslonjen samo na vrhove nožnih prstiju, on je strpljivo vrebao svoj trenutak. Oni i dalje napreduju samouvereno, ne sanjajući da postoji čovek koji bi jednim skokom savladao rastojanje do uskog obruča i počeo svoj na-

pad. Još uvek su neoprezni, ali to neće potrajati dugo. Još samo možda tri ili četiri koraka, a onda...

SADA!

Kao čelične opruge, noge niče odbaciše njegovo telo visoko u polutamu i ono prosto proguta rastojanje do reda nagih crnih tela. Ljudi pred njim instinktivno se zbiše, zastajući i podižući ruke da se zaštite od iznenadnog napada.

Prekasno...

Kao grom iz vedra neba, te lo ninde se sruči na обруč. Nje gove noge padoše na široka ramena jednog od muškaraca čije su se ruke prekasno digle da bi ga zadržale; koristeći u jednom kratkom deliću sekunde taj oslonac, ninda se ponovo odbaci u vazduh i načini salto, meko se dočekujući na noge iza njihovih leđa.

Put do vrata sada mu je bio otvoren i on bi u dva duga skoka mogao izleteti kroz njih, pre nego što bi bilo ko uspeo nešto da preduzme.

To bi, bez sumnje, bilo najmudrije, ali...

Strah je oduvek bio najbolji saveznik svakom nindi. Strah od nadljudske snage i brzine, strah od lakoće kojom niče ubijaju, strah od njihovih neočekivanih i nepredvidivih poteza.

Ovi ljudi ovde sada već osećaju prve udarce straha, ali su ti udarci još uvek slabi. Okrenuli su se, gnevni, sa krikom na usnama, spremni da nastave borbu. Ako sada pobe gne, oni će zaboraviti na svoj strah, a to se ne sme dogoditi.

Potpuno miran, sa izazivačkim osmehom na licu, ninda je čekao dok su se krajevi obruča sporo sklapali oko njega. Tamo, pred betonskim zidom, starica je i dalje stajala okrenuta leđima, ali nešto u položaju tela, ukočenosti ramena pod belom tkaninom, reče nindi da ona savršeno dobro zna šta se odigrava na ravnom krovu i da već oseća prvi tračak sumnje u ispravnost odluke koju je maločas donela...

»U redu, prijateljice lava«, pomisli ninda motreći približavanje obruča. »Daću ti još malo materijala za razmišljanje...«

Ovoga puta, umesto da skoči uvis i napred, ninda sačekala da se обруč potpuno sklopi oko njega, a onda zakorači napred i zadade četiri munjevita udarca, tako brza da ih ljudsko oko nije ni moglo slediti.

Četiri udarca, u pažljivo odabrane ciljeve...

Krupni crni mladići o čijoj se ramena maločas odupro sam je sebe osudio na smrt naglim

skokom koji je njegovo srce doveo tačno na putanju ukrućenih prstiju desne Lesliejeve ruke. Kao čelični bodež, prsti se kroz snažne mišice i rebra zariše u krhki omotač srčane kese, smrviše čitavu levu stranu srca i vratiliše se nazad, po kriveni tankim slojem jarko-crvene krvi.

Leva noga ninde gotovo istovremeno se podigla do visine lica ljudi oko njega i zadala strahovit horizontalni udarac protivniku koji je s trijumfalnim krikom pokušao da mu se baci na izložena leđa. Legenda da ninde imaju oči i na leđima tako je još jednom dobila svoju potvrdu...

Lebdeći u vazduhu posle prvog dvostrukog udarca, Leslie desnom rukom ščepa za grlo sledećeg protivnika pred sobom i baci njegovo telo kao lutku pod noge onima koji su nasrtali sa te strane. Leva noga vrhovima prstiju u tom času dotače beton i on je iskorišti kao oslonac da i desnom nogom zaustavi drugi napad koji mu je dolazio sa leđa.

Sva ta četiri udarca pala su u jednom jedinom desatom delu sekunde, onom užasnom brzinom za koju su sposobni samo ljudi sa fantastičnim refleksima i savršenom koordinacijom pokreta.

Glasan krik izvi se iz desetak grla istovremeno. Raskida

jući živi lanac pred sobom sa dva istovremeno zadata udarca pesnicama u stranu, ninda se ponovo nađe na sredini ravnog krova, sada okrenut leđima starici u belom.

Haragei, to čudesno čulo svakog ninde koje ga upozorava da pretila opasnost, već mu je signaliziralo da je to pogrešan potez, ali on ostade nepokretan. Samo prividno, na ravno; svaki mišić njegovog sa vršenog tela bio je spreman da reaguje na prvi opipljivi znak opasnosti.

Čekao je. Čekao da strah još jednom svojom ledenom rukom dotakne srca ljudi i žena pred njim. Da oni shvate kako se u lepljivu baru krvi pod nogama već u sledećem trenu tku može sručiti i njihova sopstvena krv...

Iza njega moćno zagrme urlik lava. Bila mu je potrebna sva njegova kontrola nad telom da se uzdrži i ne okrene licem prema ogromnoj zveri koja će mu možda već sledećeg trenutka zariti zube u vrat i kandže u ramena!

»Nema tu nikakvog lava!«, morao je podsetiti sebe. »To samo matora ponovo pokušava sa svojim tonskim efektima!«

Ali...

U odgovor na drugi moćni lavlji urlik, crna lica u krugu ispred njega osvetli prsten od

zelenkastih varnica koje su vrcale iz kamenih privezaka na nagim grudima!

Ninda oseti kako energija prosto teče vazduhom oko nje- ga i nežne dlačice na njego- vim rukama i telu se uspravi še, kao od snažnog naboja sta tičkog elektriciteta.

Šta se događa? Da li će ti privesci, kao neki fantastični minijturni akumulatori, pri- mulatori, primiti u sebe svu tu energiju i preneti je u mi- šiće njegovih protivnika, čine- ći ih tako desetostruko, stost- ruko opasnijim?

Da!

Tela pred njim kao da su iznenada porasla, postala šira, uspravnija, moćnija!

Možda je to bila samo ilu- zija, stvorena neprirodnom ze- lenkastom svetlošću iskri, ali...

Oh, kako su oni iznenada brzi!

Čitava gomila sručila se na njega poput pokretnog zida, tako munjevito da je jedva i- mao vremena da izbegne pr- vi nalet dugim skokom una- zad. Prignuo se da bi bio sta- bilniji, a onda i sam skočio na pred, sa stisnutim pesnicama koje mu moraju otvoriti pro- laz, moraju!

Pesnice mu zabrideše kao da je pred njim odista bio zid od kamena, a ne od mekih ljud- skih mišića i kostiju. Ninda oseti kako mu teške šake pa-

daju po ramenima, glavi, le- dima, oseti oštre nokte koji mu kao pet vrelih bodeža ski- doše kožu sa leve nadlaktice, oseti kako mu lice i grudi za- pljuskuje krv iz arterije čove- ka pred njim, pogođenog stra- hovitim karate udarcem.

Koliko je to trajalo?

Kratko, naravno, kao i sva- ka borba u kojoj učestvuje je- dan ninda. Kada se probio kr- oz обруč i potrčao prema če- ličnim vratima, iza ninde je ostao niz od četiri nepomična tela i jednog koje se još ko- prcalo, nastojeći da u samrt- noj borbi zarije nokte u neu- moljivi beton!

Da li će ta vrata biti zaklju- čana? Ima svega sekundu ili dve pre nego što masa ljudi koji kao zveri reže iza njega pristigne i baci mu se na le- đa. Pritisnut uz vrata, neće imati prostora da im se efika- sno odupre. Zgnječiće ga svo- jom težinom, a onda...

Zaključana ili ne, vrata po- pustiš pred njim i on ih za- lupi za sobom, navlačeći dru- gom rukom jaku čeličnu re- zu.

Dvojica Crnaca koji su sede- li na stepenicama, ne znajući šta se odigrava na drugoj st- rani vrata, lagano i preteći su se uspravljali.

Suviše sporo...

Pre nego što je krenuo u novi napad, ninda je imao do

voljno vremena da pogleda svoj plen, čvrsto stisnut u levoj šaci.

Sivi kamen više nije razbacivao zelene iskre oko sebe. Na otkinutoj kožnoj uzici ličio je na najobičniji sivi kamenčić zbog koga se niko nikada ne bi posebno uzbudio...

*
* *

— Lepo — reče Sumiko sa gnevom u glasu. — Baš lepo... gotovo da mi je žao što jedna od tih prokletih budala nije imala mačetu pri ruci! Bar bi mi uštedela ovaj posao!

Ispružen potrbuške na ležaju, ponovo potpuno nag, ali sa da bar sa svojom prirodnom bojom kože, ninda se tiho nasmeja. Nijedna od zadobijenih povreda, zapravo, nije bila ni malo opasna, niti bi mu smetala u nekom eventualnom obračunu ali se morao prepustiti brizi devojke, svestan da ona svojim odglumljenim gnevom samo prikriva strah koji je osetila kada ga je ugledala gotovo potpuno obliivenog krvlju.

Od svega je ipak bilo najmanje njegove krvi, ako se ne računa duga i plitka ogrebotina na nadlaktici. Ipak, proćanstvo stare Crnkinje se oštvarilo: krv ninde pomešala se sa krvlju na ravnom kro-

vu pretvorenom u hram tajanstvene senke.

Prepuštajući se prstima devojke koja ga je nežno i znalački masirala, Lesli sklopi oči. Obračun sa dvojicom ljudi na stepeništu trajao je samo nekoliko sekunde pre nego što su se obojica našli na podu. Živi! Njihova smrt nije bila po trebna nindi. Čelična vrata su tutnjala pod udarcima pesnice kada je strčao niz stepenice, odeven u pantalone i majicu jednog od dvojice stražara. Na ulici nije bilo čak previše iznenađenih pogleda dok je trčao prema kolima parkiranim iza ugla; okrvavljeni Crnci koji nekud trče nisu bili posebno redak prizor u Vest Palm Biču...

U samom Palm Biču, naravno, bio bi smesta uhapšen i zato je trebalo puno veštine i brzine da se ušunja u hotelski kompleks »Esplanade« i dospe do njihovog apartmana. Jedan ninda, uostalom, sposoban je za to; dovoljan dokaz je bio što čak ni skrivene televizijske kamere po hodnicima i liftovima nisu uznemirile službu hotelskog obezbeđenja...

Što se kamera i mikrofona u samom apartmanu tiče, oni su sada u centar obezbeđenja prenosili sliku i šumove načinjene ranije. Nekoliko malih elektronskih uređaja, vešto ubačenih u tajni kontrolni sis-

tem u apartmanu efikasno su ih štitili od uređaja za prisluškivanje. Ako je sada neko, recimo, pratio na ekranu šta se zbiva u ovom apartmanu, dobio bi sliku para koji mirno spava u ogromnom bračnom krevetu. Minijaturna kamera iz prtljaga Sumiko snimala je taj prizor u dobrom delu prethodne noći, a ovo pre podne devojka je iskoristila za malu vežbu iz primenjene elektronike...

— Tebi je sve ovo još smešno! — Sumiko ga snažno pljesnu po nepovređenom delu leđa. — O čemu, do đavola, sad misliš?

Ninda podiže ruku u kojoj se još uvek nalazio sivi kamen.

— O ovome — odgovori. — Znaš, pre nego što nas je matora prekinula, upravo je počinjala jedna od najlepših seksualnih orgija koju sam ikada video. Pitam se nije li i to zasluga ovog kamenčića, devojčice.

— A to treba da znači?

Smešeći se, ninda se okrete na leđa, izlažući telo pogledu devojke.

— Oh! Lesli!

— Šta je sad? Ima li nečeg lošeg u tome što te želim?

— Ne pokušavaj da se pravedaš tim smešnim kamenom! — nasmeja se ona. — To ti se događalo i ranije, dok nisi

znao da takva stvar uopšte postoji!

— Da... ali mi se čini da ovako nestrpljiv nisam bio od svoje šesnaeste godine, u tome je problem!

Ona se vešto izmače njegovoj ispruženoj ruci.

— Čekaj malo. Rekli smo da taj kamen treba pogledati u laboratoriji, Les!

— Fulerova laboratorija u Majamiju je u ovo doba zatvorena. Dođi ovamo!

— A tvoje rane?

— Dođi...

Vrteći glavom, ona kleče po red ležaja i spusti usne na njegove.

— Hej! — promrmlja nekoliko trenutaka kasnije. — Pa ti si stvarno užasno nestrpljiv, mladiću!

Ne ispuštajući kamen iz leve ruke, Lesli desnom strže laku svilu kimona sa njenih ramena, ne mareći što se tkani na cepa pod njegovim prstim. Zbacujući ostatke svile sa sebe, Sumiko se uspravi kraj ležaja, isturajući pune i čvrste grudi, koje bi izgledale ne srazmerno krupne za njeno krhko telo da su bile samo nešto malo veće. Ovako, pogled na njih donese samo novi talas uzbuđenja telu ninde.

— Dođi! — reče promuklim glasom. — Brzo!

Drhteći čitavim telom, devojka kleče na ležaj nad nje-

govim raširenim nogama i snažnim pokretom dopusti njegovom udu da se zarije u nju. Tiho je kriknula, zarivajući prste ruku u malje na njegovim grudima, osećajući kako prodire sve dublje u nju.

Ležali su potpuno nepomično nekoliko dugih minuta, a onda talas drhtaja prođe telom devojkice i ona još jednom tiho kriknu, osećajući onu slast koju joj je uvek donosio dodir voljenog čoveka.

Opet dugi poljubac, a onda ninda promeni položaj, okrenuvši se i povlačeći devojkicu pod sebe. Zarila mu je nokte u leđa i sklopila oči, savlađujući vrisak koji je trebalo da pokaže koliko joj je lepo. Nije uspela da ga savlada...

Četrdeset minuta.

Vodili su za to vreme ljubav na stotinu raznih načina, izmišljajući u svakom novom trenutku nove male ludosti za koje su sposobni samo oni koji se odista vole. I poznaju svaki treptaj tela, svaki uzdah svog partnera, podređujući svo je pokrete i dodire zadovoljavanju njegovih želja.

— Ohhh... bože!

Sumiko ponovo kriknu i naglo se opusti, tela potpuno mokrog od znoja.

Nagnuvši se nad nju, Leslie joj usnama dotiče bradavice na grudima, šaljući novi talas tim divnim ženskim telom.

Tek tada shvatio je da mu je tajanstveni sivi kamen još uvek u šaci, i on je otvori, puštajući da privezak padne na meki tepih kraj ležaja.

— Ipak sam bio u pravu — prošaputa i dalje prelazeći usnama po telu devojkice.

— U pravu? O čemu govoriš?

— O kamenu.

— Kamenu? — upita ona sanjivo. — Kakvom kamenu?

On se tiho nasmeja.

— Ne osećaš više želju, zar ne?

— Da... ali sam umorna, Les... oči mi se same sklapaju.

— Upravo o tome govorim. Pre samo jednog minuta nimalo ti se nije spavalo, je li tako?

Ona s naporom otvori oči.

— Da, tako je. Misliš da... ohh, pa da!

— Rekao sam ti. Taj kamen stvarno ima moć da prikuplja energiju iz okoline. Ako telo nije angažovano nekim drugim naporom, akumulirana energija isprazniće se kroz seksualnu aktivnost. Vrlo jednostavno.

— Aha...

— Ti spavaš, devojkice?

— Mhmm...

Osmehnuvši se, ninda se uspravi, navlačeći laki pokrivač preko opruženog tela zaspale devojkice, a zatim se saže da

podigne neobični kamen sa poda.

Nekoliko trenutaka je pažljivo proučavao pogledom, opipavajući ga kao da samo pogledom i dodirom pokušava da proдре u njegovu unutrašnjost, a onda ga nemarno odbaci na stočić pored velike bračne postelje.

Vratio se iz kupatila, osvežen, i tiho zauzeo svoje mesto na ležaju, sklapajući oči. Noć neće trajati još dugo i treba iskoristiti svaki trenutak za odmor i opuštanje.

Bez obzira na svu energiju koju taj kamenčić tamo može uliti u njegovo telo...

Tridesetak minuta kasnije ninda otvori oči. Čak i u snu njegova podsvest je bdela, a oštra čula upozoravala su na svaki šum i pokret u okolini.

Nije bilo razloga za uznemirenost. Uostalom, i haragei je čutao. Šumovi oko vrata i tihi koraci bili su mu već poznati.

Izenadio je Tabasko Pita u dnevnoj sobi apartmana, nagnutog nad otvorenim vratima frižidera. Odbacivši konzervu s pivom iz ruke, Pit se naglo uspravi kad krajičkom oka pri meti pokret iza sebe.

— Idi do đavola! — prosi-
kta kroz zube. — Zar baš u-
vek moraš tako da se šunjaš?

— Izvini, Pite — osmehnu
se ninda, zatvarajući za sobom

vrata spavaće sobe. — Znaš,
to je i u tvom interesu.

— Kako da ne! Nije te bri-
ga što će mi jednom tako i
srce otkazati!

Spuštajući se sa uzdahom u
fotelju, plavokosi džin otpi-
dug gutljaj piva iz tek otvo-
rene konzerve, proučavajući po-
gledom tragove noćasnog o-
bračuna na svom prijatelju.

— Koliko vidim — progun-
đa — noćas je bilo tvrdo. Cr-
nci?

— Crnci — klimnu minda
glavom. — A Stratmajer?

— Stratmajer sedi u svom
skrovištu i čuti — uzdahnu Ta-
basko. — Ili bar pretpostav-
ljam da čuti. Džoko Marsden
se kune da ga nije video već
danim.

— Ko je sad, do đavola,
Džoko Marsden?

— Ah, nisam ti rekao? Džo-
ko Marsden je moj novi prija-
telj. Zamisli kakva slučajnost:
on radi kao Stratmajerovo telo
hranitelj!

— Gle, gle! — tobože se
iznenadi ninda. — Kako si ti
došao u priliku da upoznaš ta-
ko važnu ličnost?

— U baru — uzdahnu Ta-
basko. — Čoveče, koliko ruma
taj Džoko Marsden može da po-
pije pre nego što mu se jezik
potpuno razveže!

— I?

— Ništa naročito. Ponudio
mi je da radim za Stratmaje-

ra. Večeras opet treba da se nađemo, stiže novi šef Stratmajerovog obezbeđenja. Tip je iz Nju Džersija, to je jedino što moj drug Džoko za sada zna.

— Vidi, vidi! Kakva je ponuda?

— Vrlo plemenita. Stratmajer očigledno veoma dobro plaća svoje ljude. Međutim, stekao sam utisak da mog prijatelja Džoka nešto gricka i da nije toliko oduševljen svojim poslom kao što je to, recimo, bilo do pre dva ili tri dana.

— Nije ti rekao ništa određeno?

— Ništa. U baru je nestalo ruma, znaš, a i Džoko je počeo previše da zapliće jezikom. Jedva sam ga strpao u taksi.

— Hmm... izgubili su prošle noći čitavu gomilu ljudi. Kada se nešto takvo dogodi, čak i novac počinje da gubi svoju privlačnost. Kakvu si mu priču ispričao?

— Prilično klasičnu. Dobar posao u San Francisku, ali mi je tamo iznenada postalo vruće pod nogama, pa sam došao u Palm Bič kako bih što pre potrošio zarađenu lovu. Posle toga upao sam u društvo koje igra poker i... dalje se već zna.

— Prihvataš ponudu?

— Šta mogu, čoveče? Naučio sam mnogo da trošim, a

ti su me pokeraši odrali! Znaš li ti, uopšte, koliko staje jedna dan u »Esplanadi«?

— Znam. Moraš biti veoma oprezan, Pite. Stratmajera je uhvatio strah, a uplašeni ljudi strepe i od sopstvene senke. Svakog novog čoveka držaće veoma strogo na oku.

— To znam. I Džoko Marsden me je upozorio da Stratmajer želi samo prvoklasne ljude. A šta je sa tvojim Crncima?

— Veoma su opasni. Ako se dogodi da te posao Stratmajerovog telohranitelja dovede u sukob sa njima, pošalji Stratmajera do đavola i ukloni im se sa puta.

— Da se uklonim? Čoveče, kakva je to šašava ideja?

— Ukloni se. Ni ja nisam uspeo da izbegnem povrede, zapamti!

Tabasko Pit odmahnu glavom, ali je ninda znao da su njegove reči imale efekta, pošto je plavokosi džin i suviše dobro znao kakve su stvarne sposobnosti jednog ninde.

— U redu, u redu — progundao je, protežući se. — Sutra?

— Sutra si slobodan, sem ako nemaš nameru da se još malo šunjaš oko Stratmajerovog skrovišta. Ne bih ti to pre poručio.

— Ne pada mi na pamet. Džoku Marsdenu to bi se mo-

glo učiniti sumnjivim. Vas dvoje?

— Nas dvoje sutra smo u Majamiju. Kod tvog starog prijatelja Fulera.

— O-ho! Ti kamenčići ipak imaju neku tajnu, a?

Lesli zamišljeno klimnu glavom.

— Nisam siguran da je Fulerova laboratorija — ili bilo koja druga laboratorija na svetu — u stanju da tu tajnu otkrije, ali вреди pokušati.

— Crnačke vradžbine?

— Crnačke vradžbine, Pite. Međutim... nečega u tome ima. I ja sam tu tajanstvenu silu osetio na svojoj koži...

Čitali su i gledali jedan u drugog. Dvojica neustrašivih ljudi koji su za sobom ostavili mnoštvo opasnih situacija, igrajući mnogo puta na oštrici noža.

»Ovo je sada nešto sasvim drugo«, govorili su ti pogledi. »Čuvaj se, prijatelju moj...«

*

* *

— Ovo ovde — Fuller dobaci nindi preko stola komad hartije skinute sa štampača kompjutera — to su rezultati spek trografske analize, hemijske analize i analize fizičkih osobina tog vašeg kamenčića, Eldridž.

— I? Kakva je presuda?

Fuler, zdepast čovek širokih ramena, zamišljeno počeo svoju blistavu ćelu.

— Prilično neobična, moram vam reći. Kamen tog sastava ne postoji na ovoj prokletoj planeti!

Sumiko i ninda se zgledaše.

— Ne šalim se — Fuller je na svoj način protumačio taj pogled. — Moj geolog smatra da je to otpadak od nekog većeg meteorskog kamena. Možda bi pomoglo kada bih znao tačno mesto gde je uzorak nađen, ali vi rekoste da ne znate ništa bliže.

— Ništa, sem da je verovatno prenet iz Afrike — sleže Lesli ramenima. — Nema tragova radioaktivnosti?

— Ne. Otkuda vam ta ideja?

— Tek tako — ninda je pogledom prelazio po gusto ispisanim redovima slova i brojeva. — Ovde vidim da u sastavu preovlađuje meteorsko gvožđe, ali da nema upadljivijih magnetnih osobina. To obično ide zajedno, zar ne?

— Tačno. I to i čini ovaj uzorak tako neobičnim. Nije ni najmanje magnetičan.

— Kako bi se ponašalo oružje iskovan od ove vrste gvožđa, Fuller?

— Oružje? Hladno oružje? Otkud znam, do đavola! Zašto?

— Postoji legenda, u Japanu — poče Sumiko tihim glasom — da su najbolji samurajski mačevi iskovani od gvožđa koje je palo sa neba. Nekoliko primeraka takvog oružja još postoji i ja sam imala prilike da vidim rezultate analize tog materijala. Veoma su slični ovima ovde, Fuller.

— Ne bih znao. Oružje me, znate, nikada nije posebno privlačilo...

Lesli pažljivo presavi list hartije i gurnu ga u džep svog belog sakoa.

— Žao mi je što smo vam oduzeli ovoliko vremena, Fuller — reče — ali...

Fuller se nasmeja.

— Već znam šta sledi. Nemojte se ustručavati, Eldridž; Tabasko Pit u svoje vreme učinio mi je jednu prilično krupnu uslugu. Njegovi prijatelji su i moji prijatelji!

— Priznajem da sam laik — osmehnu se ninda — ali bih voleo kada biste ovaj kamenčić ispitali u jakom magnetnom i električnom polju. To je izvodljivo?

— Zašto ne bi bilo? Nije mi jasna jedino svrha takvog eksperimenta.

— Ni meni... ali zbog nekog imam utisak da bi rezultati bili zanimljivi.

Fuller se zamisli, a onda klimnu glavom.

— Kad bolje razmislim, to bi odista moglo biti zanimljivo — priznade. — Hmm... bojim se samo da će potrajati.

— Koliko?

— Najmanje četrdeset osam sati. Poćemo sa slabijim, pa zatim sve intenzivnijim poljima, ne može drugačije ako ne što odista želimo da doznamo. Eldridž...

— Da?

Naučnik se pomalo stidljivo osmehnu.

— Znam da se Tabasko Pit bavi prilično zagonetnim poslovi, pa pretpostavljam da su i vaši poslovi... slični...

— Da? — ponovi ninda.

— Šta, zapravo, očekujete od ovog istraživanja? Imam utisak da očekujete da moja laboratorija samo potvrdi ono što vi već znate, ili bar naslućujete!

Ponovo kratki pogled između ninde i devojke. Ona jedva приметно klimnu glavom.

— U pravu ste, Fuller — reče Lesli. — Imam razloga da smatram kako taj neupadljivi kamenčić deluje kao neka vrsta akumulatora sposobnog da iz okoline prikuplja slobodnu energiju!

Fuller tiho zviznu, obrćući među prstima tajanstveni uzorak.

— Nauka kaže da takvo nešto nije moguće, Eldridž.

— Tačno. Uopšte, nauka je veoma često tvrdila kako je nešto nemoguće.

Fuler se glasno nasmeja, od bacujući kamenčić koji se zakotrlja po pisaćem stolu pretrpanom hartijama.

— Slažem se s vama! Svakako вреди pokušati... a ako slučajno dokažemo taj efekat, biće to krupan događaj za svet nauke. Već vidim neke svoje mudre kolege kako nagvažaju po dva sata tvrdeći da ta kav kamenčić ne može postojati!

— Ninda klimnu glavom, ustajući.

— U redu. Samo još nešto: molio bih vas da nikakve rezultate ne objavljujete pre razgovora sa mnom.

— To se podrazumeva. Čućemo se onda za dva dana. U redu?

— U redu. Hvala vam, Fuller...

Njih dvoje su ćutali dok je niski »porše«, iznajmljen u Palm Biču, gutao prostor koji je taj grad odvajao od Majamija.

— Les...

— Molim, devojčice?

— Oni oblaci na horizontu... pogledaj...

Ninda ćutke klimnu glavom. Mnogo pre nego što su se crni olujni oblaci pojavili na nebu, najavljeni suvim vrelim vetrom koji je dizao prašinu

sa kolovoza, on je osetio upozorenje harageija.

Sumiko je svakako osetila nešto slično, ali je promenu u svom raspoloženju protumačila kao običnu nelagodnost koju svako od nas oseti pred oluju.

»Kiša, oblaci, munje... sve to je nešto sasvim obično«, mi slio je ninda, ne smanjujući brzinu. »Opasnost će doneti nešto sasvim, sasvim drugo... iako još ni ja ne znam kakvo će ona lice ovoga puta uzeti...«

— Sprema se oluja, devojčice — reče naglas.

— Obična oluja? — nešto u njegovom glasu upozorilo je Sumiko.

— Ne. Neće biti obična.

Njegove oči proučavale su vozila kraj kojih su prolazili, vozila na suprotnoj traci, sve detalje pored ivica puta, sve mračnije nebo nad njima. Pri brzini od stotinu, stotinu dvadeset milja na sat, to je bio za datak za koji je sposoban samo jedan ninda.

U njegovoj podsvesti, haragei pojača svoje signale. Za nindu je to bio znak da treba da skine nogu sa papučice gasa, odlažući tako — za nekoliko sekundi ili nekoliko minuta — susret sa opasnošću.

Pored njega, Sumiko je sada sedela potpuno mirna i pribrana, ne dopuštajući da strah

ili briga za voljenog čoveka naruše njeno samopouzdanje. I sama majstor borilačkih veština, znala je od kolike je važnosti unutrašnji mir za tačnu procenu situacije i nalaženje najboljeg izlaza iz nje.

Jedna za drugom, velike žute table upozoravale su da je pred njima raskrsnica sa putem koji iz unutrašnjosti Floride vodi na obalu.

— Drži se dobro — reče ninda tiho. — Uskoro će...

Pogled mu je bio uprt pravo napred, prema dvostrukoj traci auto-puta koja se u perspektivi sužavala pred njim. Taj deo puta, na sreću, potpuno je prazan; bar neće ugrožavati druge ako budu potrebni neki iznenadni manevri pokretljivim »poršeom«, naviknutim na velike brzine.

Tamo, u suprotnoj traci... kamion...

Nalik ogromnom prepotopskom čudovištu, kamion koji je dolazio iz suprotnog pravca, od Palm Biča, rastao je iz sekunda u sekund. Čim je ugledao njegove obrise na drugoj strani raskrsnice, ninda je bio siguran da upravo ta zahuktala mašina nosi opasnost.

Kakvu?

Šta će vozač kamiona učiniti? Preći na njihovu traku u nameri da uništi »porše« u direktnom sudaru?

Ne... iole iskusan vozač shvatio bi da nema nikakvih izgleda da to postigne na auto-putu sa tri široke trake. Hitri »porše« uvek bi našao dovoljno prostora da se provuče i izbegne sudar.

Kao da odgovara na neizrečeno pitanje ninde, kamion na glo skrete ulevo, probijajući čeličnu ogradu između dveju traka kao da je načinjena od vlažnog kartona. Nepomičnog lica, ninda ukloni nogu sa papuče gasa i pritisnu kočnicu.

— Les! — vrisnu Sumiko. Čak i njeni izvanredni refleksi nisu bili dovoljno hitri da procene kako im zapravo ne preti nikakva neposredna opasnost.

Blago okrenuvši volan, Lesli prestade da koči i ponovo dodade gas. Postavljen ukoso preko njihove trake puta, kamion je sada potpuno blokirao prolaz, prisiljavajući ih da sa auto-puta sidu na odvojak koji će ih pola milje dalje izvesti na poprečni put prema obali.

— Ah, to bi hteo, prijatelju! — procedi ninda kroz zube. — Vrlo dobro!

Koristeći prostor koji mu je davala široka asfaltna traka odvojka, ninda načini manevar za koji bi čak i konstruktori »poršea« rekli da je nemoguć. Blokirajući točkove u pravom trenutku pritiskom na kočnicu,

on okrete nisko vozilo u luku neverovatno malog poluprečnika, samo jednim bokom na tre nutak očešavši čeličnu ogradu odvojka.

Gume zaškripaše po asfaltu i »porše« se zaustavi uz samu kabinu nepokretnog kamiona, čiji je motor i dalje gnevno brundao. Jedan pogled bio mu je dovoljan da shvati kako vozila koja dolaze za njima imaju dovoljno vremena i prostora da se zaustave kada opaze poprečeni kamion. Dajući Sumiko znak da ostane na mestu, on iskoči iz otvorenih kola i prilete vratima kabine kamiona.

Unezvereno crno lice iza stakla, ogromne beonjače očiju raširenih od straha. Iznenaden manervom ninde, vozač kamiona nije imao vremena čak ni da ščepa mačetu položenu na sedište kraj njega pre nego što je Leslie uleteo u kabinu i ščepao ga obema rukama oko vrata.

Pod njegovim naletom vrata na drugoj strani popustiše i dva tela se nadoše na asfaltu. Ninda je prvi bio na nogama; kratak, precizan udarac ivicom dlana u slepopočnicu odbaci Crnca u stranu, gde ostade da leži, komično zgrčenih nogu pod snažnim telom.

Jednim skokom, Leslie se opet stvori u kabini kamiona i

oslobodi kočnicu, naglo dodajući gas.

Blagi nagib prema odvojku koji je vodio udesno bio je sa svim dovoljan da džina krene, najpre lagano, a onda sve brže.

Ninda iskoči iz kamiona, čekajući da dugo vozilo potpuno oslobodi traku auto-puta.

Kada se »porše« ponovo ukazao pred njim, on ščepa opušteno telo Crnca i grubo ga sabi u uski prostor iza njihovih sedišta, ne obraćajući pažnju na zapanjene poglede koji su iz reda zaustavljenih vozila pratili šta se događa. Čelična ograda odvojka već je pučala pod pritiskom kamiona koji se trenutak kasnije sručio niz travnatu padinu, koseći krhko drveće kao palidrvca.

Pre nego što je bilo ko od vozača dospeo da reaguje, čak da otvori vrata svojih kola, »porše« je već leteo punom brzinom u pravcu Palm Biča; osvrnuvši se, sa osmehom na preplanulom licu, Leslie odmahnu glavom.

— Lepo zamišljeno — reče. — Pitam se samo kakva li nam je zaseda bila pripremljena na tom odvojku.

— Nisi video?

— Ne. Za to odista nisam imao vremena. Ti jesi?

— Da. Dvoja kola, dva velika »ševroleta« stajala su sa obe strane puta, spremna da

nam još jednom prepreče put.
Puna ljudi.

Lesli klimnu glavom.

— Ti sinovi lava se ne šale, zaista.

— Ne, ne šale se. Šta ćeš učiniti sa ovim momkom iza nas?

— Porazgovaraćemo na nekom tihom i mirnom mestu, a onda ću ga pustiti.

— Pustiti? Les, to je ponovo jedan protivnik više!

— Poslaću ga starici sa poslednjom ponudom za mir sa moje strane. Moram to učiniti, ne želim ponovo da prolivam njihovu krv.

Sumiko zavrte glavom.

— Prazan gest, Lesli. Dovoljno si mi rekao o njima da bih znala kako neće doneti ni kakve rezultate.

— Toga se i ja plašim. Njihov fanatizam ima suviše duboke korene. Nimalo čudno; snaga lava koju stvarno osećaju u sebi čini ih samouverenim. Moj sukob sa njima nije uspeo da ih ubedi kako postoje i opasniji protivnici od njih.

— Misliš da naslućuju da si ti... ninda?

— Ne. Sigurno ne. Štaviše, oni mnogo manje znaju o meni nego ja o njima, a to je prednost, zar ne?

— Jeste, ali samo pod uslovom da pronađeš način da ne-

kako neutrališeš dejstvo tog kamena. To je ono čemu se nadaš od Fulera, zar ne?

— Upravo to. Premda sumnjam da će sve biti jednostavno. Razlog više da ponudim mir, devojčice!

— Onda to učini, a zatim idemo da potražimo neki drugi hotel.

Lesli je iznenađeno pogleda, a onda klimnu glavom, shvatajući zbog čega je to rekla.

— Da, u pravu si. Dobra polovina posluge tamo su Crnci; neko od njih radi za sektu, bez sumnje, i prati naše kretanje. To ne smemo dozvoliti.

— Tvoj instikt je još jednom bio u pravu — nasmeši se devojka — kada nisi želeo da oružje i opremu ninde sakriješ u apartmanu. Imam predlog: zašto ne bismo iznajmili jedan od onih bungalova na obali okeana?

— Dobra ideja. To ćeš onda ti učiniti, pošto sačekam da ti se Pit javi. Mene i ovog momka istovarićeš na nekom mirnom mestu, ne suviše daleko od grada, kako bismo se mogli vratiti pešice posle našeg malog prijateljskog razgovora.

— A šta ako...?

— Šta ako?

— Šta ako se Pit ne javi, Les?

*
* *

Pit se već zapravo bio javio u trenutku dok su njih dvoje govorili o njemu, ali Sumiko to nije mogla znati. Osetljivi prijemnik skriven u drveću u blizini Stratmajerove rezidencije (vila zvuči suviše skromno za ogromnu kućerinu sa tri bazena za plivanje) već je na minijaturnu kasetu zabeležio nekoliko poruka, uglavnom opis onog dela kuće koji je Pit video i opis načina obezbeđenja prostranog parka oko nje.

Ali, je na nesreću, bilo tačno i ono što joj je reklo predo sećanje, jer...

— Hej! — lice Džoko Marsdena bilo je podbulo od ruma i od umora, ali su mu oči opasno svetlucale kada je stao kraj ležaja na kojem se Pit odmarao od svog prvog noćnog dežurstva u Stratmajerovoj rezidenciji.

Sa rukama pod glavom, Pit mu se tobože sanjivo isceri.

— Šta se dogodilo, Džoko? Neka gužva?

— Gazda hoće da govori s tobom, momak.

— Gazda glavom? Oho! Čemu mogu da zahvalim za tu čast?

— Voli da porazgovara sa svakim novim momkom — sleže Marsden ramenima. — Haj-

de, na noge. On ne voli da čeka!

— U redu, u redu...

Neprestano praćen podozrivim Marsdenovim pogledom, Pit obuče čistu košulju i na brzinu zagladi nemirnu kosu, grozničavo razmišljajući o ne očekivanom pozivu.

Stratmajer nije do sada gubio previše vremena sa svojim telohraniteljima, prepuštajući taj posao šefu obezbeđenja. Sam Marsden mu je to rekao koliko juče. A sada...

»Nešto sumnjaju, prokleti bili!«, pomisli. »Možda me je neko video kako šapućem u skri veni predajnik... ili kako se šunjam tamo gde mi nije mesto...«

Prostorija u krilu zgrade prepuštenom ljudima iz obezbeđenja bila je prazna. Jedan dobar udarac i Marsdena bi, bar na neko vreme, skinuo s vrata. Međutim...

Džoko Marsden je bio iskusen lisac. Ako bilo šta sumnja, a već je sasvim jasno, da sumnja, negde iza onih vrata čekaju još dva ili tri momka, sa pištoljima u rukama. Možda Marsden u rukama nema ničeg opipljivog i napad na njega sa mo bi mu poslužio kao definitivni dokaz da je Pit ubačeni špijun.

— O kej! — reče Tabasko sa svojim uobičajenim blista-

vim osmehom na licu. — Možemo!

Marsden ga propusti ispred sebe, još jedan znak nepoverenja. I dalje se cereći, Pit otvori vrata i izađe u hodnik.

Dvojica momaka stajali su u blizini, naizgled zadubljeni u vrlo zanimljiv razgovor. Loši glumci; čak da do ovog trenutka nije posumnjao da je otkriven, Pita bi upozorili pogledi koji mu dobaciše ispod oka.

— Čekaj! — zapovedi Marsden iza Pitovih leđa. — Ova-mo, desno!

— U kuhinji? Nije valjda gazda tamo, Džoko?

— Samo napred, ortak!

Slegnuvši ramenima, Pit odgurnu vrata i uđe u prostranu odaju koja je blistala od čistoće, potpuno prazna.

— Ta vrata tu. Otvori ih, Pite.

»Ah, ipak sam bio u pravu«, mislio je Tabasko pružajući ruku prema vratima. »Tajanstveni šum koji sam čuo u blizini ovog mesta ipak je poticao od skrivenog lifta!«

Iza najobičnijih drvenih vrata, koja čak nisu bila ni zaključana, nalazila su se druga, čelična. Pored Pita, Marsden ispruži ruku i dotače jedno mesto na zidu, označeno samo je-dva приметnom tačkom boje nanetom na goli zid. Čelična vrata skliznuše u stranu, otva-

rajući prolaz u usku kabinu lifta.

Bilo je mesta taman toliko da stanu dva krupna čoveka i Pit se pribi uza zid, ostavljaju-ći prostor za Marsdena.

Ovaj se, međutim, izmače korak unazad. Čelična vrata već su se ponovo zatvorila, mnogo brže nego dok su se kretala u suprotnom pravcu.

— Hej! — pobuni se Pit. — Šta ovo... oh, do đavola!

Mrkli mrak. Boreći se sa klaustrofobijom, Pit prisili sebe da ostane potpuno miran. Ne računajući glasnu psovku koja mu pređe preko usana, naravno, ali je to bila očekivana reakcija koja neće biti sumnji-va onima koji ga možda u ovom trenutku slušaju.

»Da li da se oslobodim predajnika?«, prolete mu kroz glavu. Ne... neko će sasvim sigurno zaviriti u lift i pronaći ga, jer ovde nema načina da ga sakrijem. Ko zna, možda oni nemaju ničeg osim prazne sumnje!«

Čitav minut kabina ostade nepokretna. Dva minuta...

Tri...

— Ovo ćeš mi platiti, Marsden! — zaurla Pit, škrgućući zubima, siguran da ga drugi čovek može čuti. — Kakvi su ovo glupi trikovi, prokletstvo?

Malo je ljudi koji će uspeti da sačuvaju prisustvo duha u ovakvim uslovima. U neku ru-

ku, ispitivanje je već počelo, zaključio Tabasko; klaustrofobija ima moć da neke ljude dovede do granice nervnog sloma.

Samo što on nije taj, do đavola!

Pet minuta... šest...

Deset minuta.

Oslonjen o zid, Tabasko Pit je tiho zviždukao, boreći se sa osećajem da se zidovi oko njega približavaju jedan drugom i da u nevelikom prostoru ima sve manje vazduha.

»Ne budi šašav, Pite!«, upozorila on sebe u času kad mu kroz glavu prolete pomisao da ga je Marsden ovde i zatvorio da ga uguši. »Ima i drugih načina da te likvidiraju kada to požele... a niko pametan ne bi ubio uходу pre nego što dozna ko ga šalje i zbog čega!«

Pod lifta iznenada zadrhta i kabina se pokrete.

Naniže!

Njegova dosadašnja oprezna raspitivanja i ono što je uočio posmatranjem nisu ukazala na to da Stratmajer ispod svoje kućerine ima i podzemno skrovište, ali ta činjenica ipak ne iznenadi Pita. Lopovi vole tiha i skrovišta mesta za svoje prljave poslove, a ono što je pod površinom zemlje uvek je najmanje upadljivo.

»Gotovo stotinu stopa«, zaključio Pit kada se lift konačno

zaustavio. »Stratmajer se odista duboko zavukao!«

Vrata skliznuše u stranu i Pit sklopi oči da ih zaštiti od jake svetlosti koja iznenada prodre u unutrašnjost lifta. Osvećene sa leđa, video je samo konture dvojice snažnih i visokih ljudi, ali je njihov stav jasno govorio da su oni spremni na sve.

Ipak, nisu imali nikakvog oružja u rukama. Dobar znak; oni i ne sanjaju za šta je sve Pit sposoban...

Poznavao je ovu dvojicu. Ovaj krupni ćelavi je Švedanin, bivši mornar; drugi je Južnjak, Lavern ili tako nekako...

— Hej, momci! — uzviknu on sa vidnim olakšanjem na licu. — Šta ovo znači? Marsden me je...

— Zaveži! — kratko reče Švedanin. — Hajde, idemo!

Goli betonski hodnik, druga čelična vrata na njegovom kraju. Lavern prvi prođe kroz njih, sačeka da prođu i Pit i Švedanin, a onda ih zaključa i gurnu ključ u džep svojih pantalona.

U sledećoj prostoriji zidovi su bili prekriveni otrcanim tapetama; dva ležaja, stočić, televizor, zadržavajuć duvanskog dima koji uređaj za ventilaciju nije uspeo da izvuče. Ova mala ođaja takođe služi ljudima iz obezbeđenja. Stratmajer će biti

tek iza onih vrata, u susednoj prostoriji...

Mnogo luksuznije uređenoj, naravno. Čak raskošno...

Stratmajer je stajao na sredini velike prostorije uređene kao mešavina salona i radne sobe uspešnog poslovnog čoveka. U jednom uglu kožna garnitura za sedenje i veliki bar, u drugom pisaći sto, terminal kompjutera, teleprinetri koji iza plastičnih pregrada bešumno gomilaju trake od hartije.

Visok, vrlo vitak, uskog aristokratskog lica, sa plavim brkovima i proređenom plavom kosom, pažljivo zalizanom una zad sa visokog čela. Mutne plave oči koje pažljivo posmatraju Tabasko Pita kao da se pitaju kakva je to neobična živo tinja pred njim.

»Ti me prezireš, a?«, pomisli Tabasko Pit uzvraćajući mu pogled. »Pa, tu smo na istom, ortak; i ja prezirem tebe!«

— Tabasko Pit, a? — reče Stratmajer visokim, gotovo ženskim glasom, ali u tom glasu nije bilo ni traga nekoj slabosti. Za Stratmajera njegov glas bio je dobro naoštreni nož koji ne šteti protivnike. — Imaš li ti još kakvo ime, prijatelju?

— Ne, nemam, mister Stratmajer. Odgajili su me na mestu gde do imena nikom nije bilo naročito stalo...

— Aha... Za koga radiš, Ta basko?

— Za vas, mister Stratmajer. Džoko Marsden je...

Iza njega, Švedanin prebaci težinu tela s jedne noge na drugu. Protumačivši šta znači šum iza njegovih leđa, Tabasko se hitro izmače i teška Švedaninova pesnica promaši svoj cilj, Pitov desni bubreg.

— Hej! — povika Pit. — Šta ovo znači, do đavola?

Cereći mu se u lice, Lavern poteže pištolj iz džepa i otkoči ga, ubacujući izvežbanim pokretom ruke metak u cev.

— Ne mrdaj! — procedi kroz zube. — Nemoj me prisiljavati da upropastim gazdin tepih, momak!

Nalik mački koja se šunja, Stratmajer obide pisaći sto i sede u visoku fotelju, proučavajući Pita pogledom.

— Nemam vremena za igranje, Tabasko Pite — reče sa dosadom u glasu. — Džoko Marsden je budala koja previše pije. Još jedna ovakva greška i može mu se dogoditi da ga pošaljem na plivanje do Velike Bahame. Ko te je poslao ovamo? FBI?

— Ja džimen? Ko vam je rekao tu glupost, mister Stratmajer?

— Potcenjuješ me, Tabasko Pite. Prethodni vlasnik ove kuće, ako nisi znao, bio je malo na svoju ruku. Vlasnik ogro-

mne firme za elektronske komponente u Dalasu... Jedino čega se plašio bio je atomski rat i zato je i podigao ovo sklonište, još pre dvadeset godina. Umro je od srca, jadnik; kao što sam uvek tvrdio, mlade i vatrene žene opasnije su od atomske bombe, ha-ha-ha! Ne znaš zašto ti sve ovo govorim?

— Ne. Čujte, ja...

— Sačekaj da dovršim! Kuća i sklonište puni su elektronskih spravica. Jedna od njih rekla mi je da neko emituje signale sa minijaturnog radio-predajnika. Počelo je to u vreme kada si ti stigao, ovamo; zaključak je prilično jasan, zar ne?

Iscerivši se, Pit rezignirano sleže ramenima. Mozak mu je grozničavo radio; sada, kad zna da je otkriven, treba brzo smisliti priču koja će Stratmajera sprečiti da ga odmah likvidira. Svaki sat je dragocen, možda i svaki minut.

Kad shvati da Pit više nije u stanju da se javlja, Leslie će stići ovamo. Izgledi da uspe, naravno, bili su minimalni, po red izvrsnog Stratmajerovog obezbeđenja i ovog betonskog bunkera duboko pod zemljom, ali...

— U pravu ste, mister Stratmajer — reče tiho. — Ja radim za FBI...

Stratmajer se hladno osmehnulo.

— Kako otkrovenje, a? Gde je taj predajnik?

Pit laganim pokretom smače sa vrata tanki srebrni lanciće sa medaljonom i položi ga na sto.

— To je to. Morate, međutim, imati u vidu da on neprekidno radi i da ovaj razgovor naši ljudi slušaju, mister Stratmajer!

— He-he! Ti to samo misliš, Tabasko Pite! Ti to samo misliš!

Obrćući medaljon u šakama, Stratmajer se još jednom glasno i podrugljivo nasmeja.

— Čim su moji uređaji uhvatili signale — produži smešeći se — naredio sam da se tvoj predajnik ometa. Jedino što će tvoji prijatelji čuti biće nerazumljivo pištanje i šuštanje, kažu mi. Kako se otvara ova prokleta stvar?

— To već ne bih znao — sleže Pit ramenima. — Nikada mi nisu pokazali...

— Je li? Uostalom, nije ni bitno — Stratmajer baci medaljon na sto; telefon na njegovom stolu zacvrkuta i on le nim pokretom dohvati slušalicu.

— Da? — reče ne skidajući pogled sa Pita. — Da, da... U redu, jasno mi je. U redu, ka-žem, doći ću odmah...

Vratio je slušalicu na mesto i hladno se osmehnulo Pitu.

— Neko gore te voli, Tabasko Pite. Moram da odem, pa ćemo naš ugodni razgovor odložiti na neko vreme. Nemoj se uzbunjivati, vraćam se sigurno, a dotle, imam mesto gde ćeš moći na miru da razmišljaš o svom glupom pokušaju.

— Samo da ne bude onaj prokleti lift — promumla Tabasko, više za sebe, ali ga je Stratmajer čuo.

— Neee, neće to biti lift. Kad je ovo sklonište građeno, bivši vlasnik kuće insistirao je da se uredi i skladište za hranu koja bi mu mogla omogućiti da ne izlazi nekoliko godina. Taj prostor je sada prazan... i vrlo mračan. A kažu mi da je u njemu i prilično hladno, znaš... Dakle? Hoćeš li odmah da ispričaš svoju priču ili da sačekaš moj povratak?

Pit uzdahnu. Ledena podzemna jama i potpuna tama, to ne zvuči nimalo prijatno...

Ipak, proći će izvesno vreme, a to je ono što mu je u ovom trenutku najpotrebnije. Uostalom, ma kako mali bili, izgledi da ga Leslie izvuče iz nevolje ipak postoje. Alternativa zapravo i ne postoji, jer ako pomisli da je doznao dovoljno, Stratmajer će ga hladnokrvno likvidirati...

— Uvek me je zanimalo da vidim kako izgleda jedno od

tih atomskih skloništa, Stratmajer — reče on sa uzdahom. — Što se mene tiče, spreman sam za obilazak...

*
* *

U jednostavnoj odeći, sa crnim naočarima na licu i belim štapom u ruci, ninda je hodao ulicama onoga što se može nazvati centrom Vest Palm Biča, ako ni zbog čega drugog, a ono zato što je tu poslovnoredište naselja i nekoliko velikih robnih kuća i restorana. Vest Palm Bič, zapravo, i nema centra, jer se u njemu najčešće samo spava, s obzirom da većina onih koji uopšte rade svoj posao nalazi u Palm Biču, na drugoj obali jezera.

Slep čovek, sa belim štapom u ruci, veoma je upadljiv, pomislili ste?

Grešite!

Ne tako čest, ali ipak običan prizor, zar ne? Nemate nikada razloga da zagledate u lice pod crnim naočarima, ako ni zbog čega drugog, a ono zbog nelagodnosti koju takav pogled iza ziva.

S druge strane, maska slepeca savršena je za onoga koji neopaženo želi da vidi sve oko sebe. Hodajući lagano, dodirujući povremeno vrhom štapa zid ili ivicu pločnika, ninda je

svu svoju pažnju usmerio samo na lica prolaznika, lica ljuđi iza prozora automobila ili stakla barova i restorana.

Pre ili kasnije, znao je, srešće jedno od onih lica koja je prvi put video na ravnom krovu, dok je trajao neobični obred. Sva ta lica bila su urezana u njegovu memoriju i jedan pogled biće dovoljan da prepozna prvo koje opazi na ulici...

Nije, međutim, lice bilo ono što mu je iznenada privuklo pažnju, već vitki bokovi koji su se lagano njihali pod jarko-crvenom kratkom suknjom. Du ge noge, kosa, to uspravno, po nosno držanje...

Znao je tu devojkicu. Ona mu je, tamo u hramu, prišla potpuno naga i nekoliko trenutaka držao je u zagrljaju to divno i uzbudljivo telo.

Ne ubrzavajući korak, ninda oprezno skrete u uski prolaz između dve zgrade. Zadržavajući dah pred užasnim smradom gomile otpadaka, on odbaci naočare i beli štap. Sa maskaradom je završeno, našao je ono što je tražio.

Jeftini sako takođe slete sa njegovih ramena i ostade na gomili đubreta. Ispod njega nosio je samo majicu koja je otkrivala snažne mišiće grudi i ramena.

Hitrim korakom krenuo je za devojkicom u crvenoj suknji i

tesnoj majici sa bretelama koja, bez sumnje, otkriva dobar deo njenih savršenih grudi. To pokazuju lica muškaraca koji joj dolaze u susret, poneki glasan zvižduk divljenja, sirene kola koja prolaze pored nje.

— Zdravo! — reče ninda dostigavši je i nastavljajući u korak sa njom.

Ona ga iskosa ošinu pogledom, ne naročito uznemirena. Najzad, ovako zgodna devojkica morala se navići da joj nepoznati muškarci često prilaze na ulici.

Istina, nikada ovako zgodni muškarci...

— Mi se poznajemo? — upita crna devojkica hladnim glasom. Njene oči, međutim, govorile su nešto sasvim drugo.

— Da — osmehnu se Lesli. — Samo što će ti biti potrebno malo više napora da me se setiš?

— Hmm...

— Zamisli da mi je lice crno. I da sam nag, recimo...

Ona ga najpre zbunjeno pogleda, a onda joj se oči raširiše od iznenađenja.

Strah u njenim očima govorio je dovoljno. Ninda je šće pa za nadlakticu pre nego što je i otvorila usta da glasno krične.

— Nemoj vikati! — reče oštro i tiho. — Ne bih želeo da te ubijem!

Ona prisili sebe da ostane tiha. Da, ovaj čovek ovde mogao je ubiti jednim jedinim udarcem, već je videla kako on to čini...

— Gde možemo na miru da razgovaramo? — Imaš stan? Sama si?

Ona klimnu glavom. Ninđe su majstori hipnoze; kada to žele, njihovom sugestivnom glasom niko se ne može odupreti.

— Da...

— Blizu?

— Tu... sledeći blok...

— U redu. Povedi me. Samo mirno, ništa ti se neće dogoditi!

Zgrada u koju ga je uvela mogla se pohvaliti za Vest Palm Bič neobično čistim stepeništem. I stan na drugom spratu, nevelika dnevna soba sa kuhinjom odvojenom zavesom, minijaturno kupatilo i jedva nešto veća spavaća soba, bio je čist i uredan.

Završivši sa pregledom stana, ninda se vrati devojci koja je, još uvek ukočena od straha, stajala nasred dnevne sobe.

— Mudro si uradila što nisi pokušala da pobegneš — reče tiho. — Kako se zoveš?

— Majra... Majra Anderson...

— Vrlo dobro, Majra. Zaista ti neću ništa... želim samo da mi kažeš gde mogu da nađem staricu sa glasom lava...

Oči devojke se ponovo raširiše od straha i ona ustuknu jedan korak.

— Ne... ne...

— Ne smeš mi to reći?

— Ne... ne mogu... umrla bih ako bih ti to rekla, veruj mi!

— Umrla? Kako?

— Ne znam... ali se to jednom već dogodilo. Njene moći su... neshvatljive...

Svaki ninda je pravi detektor laži. Devojka je odista verovala u ono što mu je rekla i više nije bilo bitno da li je to istina ili ne.

Ako čovek poveruje da će umreti ako učini određenu stvar, odista to poveruje, onda će ga smrt stići. Moć sugestije je zaista velika, a naročito ako joj put utaba primitivni kult u koji ova devojka veruje...

Ninda se osmehnu. Mora biti oprezan, bez obzira na to koliko mu se žuri.

— U redu — reče mekim glasom. — Neću te onda prisiljavati da mi to kažeš, Majra. Dodi...

Ona ukočenih leđa načini ko rak prema njemu. Ninda joj položi ruke na ramena, gledajući je u oči.

— Ti si tako lepa — govorio je tiho. — Da li me se sećaš? One noći kada smo bili nagi, oboje, pod toplim nebom. Sećaš li se mog tela, moje želje?

Osetio je kako se gola rame-
na pod njegovim šakama opu-
štaju, ali je nastavio da govo-
ri tihim, hipnotičnim glasom.

— Ja tebe užasno želim, Ma-
jra... i znam da i ti želiš me-
ne... želim da ležimo jedno
pored drugog na toplom pes-
ku... dok vetar šapuće u liš-
ću... dok talasi blago zapljus-
kuju obalu... želim da ti us-
nama dodirujem grudi... da
te milujem... da te uzmem...

Ona sklopi oči, teško dišući.
Pod tankom majicom bradavi-
ce joj se napeše od nekontrolisane želje. Da, ona je dodi-
rivala ovog muškarca i čitavim
svojim telom osećala da je on
može dovesti do ekstaze ka-
kvu nije osetila ni sa kim dru-
gim pre njega...

Ruke ninde se pomeriše i
on blago svuče bretele majice
naniže, otkrivajući istaknute vr-
hove njenih grudi. Uzdrhtale
su pod njegovim usnama. Ru-
ke devojke sklopiše se oko mo-
ćnih ramena ninde i ona ga
privuče sebi, zarivajući mu pr-
ste u kosu.

Poneo ju je na ležaj, skida-
jući joj u hodu drugom rukom
suknju i kidajući svilu njenih
gaćica. Kada je pala na kre-
vet, bila je još samo u upola
svučenoj majici, a njene ruke
su nervozno, slepo tragale po
telu muškarca u pokušaju da
ga obnaži i što pre zadovolji
želju od koje je gorela.

Bila je spremna da ga pri-
mi, vlažna i vrela, uzdrhtala.
Kičma joj se povila u luk ka-
da je naglo prodro u nju, a
onda se prepustila, stežući ga
dugim udovima, nastojeći da
ga sasvim primi u sebe, do gra-
nice bola koju dočeka snažnim,
promuklim krikom.

»Divna si«, mislio je ninda,
»i tako prirodna dok vodiš lju-
bav... Ovo divno osećanje tre-
balo bi produžiti, da traje sa-
tima... ali ja nisam zbog toga
došao ovde...«

Monotoni ritam njegovih po-
kreta i tihi, sugestivni šapat
umiriše telo devojke posle pr-
ve provale strasti. Doživевši
orgazam nekoliko puta za vrlo
kratko vreme, ona sklopi oči
prepuštajući se tom neobičnom
muškarcu.

— Majra!

Uspravljajući se, ninda odme-
ri savršeno telo na ležaju. Ne-
pokretno, kao u transu. Otvo-
rene oči posmatrale su ga pra-
znim pogledom.

— Kada ćeš ponovo videti
ženu sa glasom lava, Majra?

Ona pomeri usne, nalik ro-
botu ili jednoj od onih sve u-
verljivijih kompjuterskih ani-
macija.

— Večeras.

— Gde?

— U hramu.

— Gde se ona sada nalazi,
Majra?

Devojka otvori usta, ali joj iz grla izade samo prigušeno krkljanje. Kleknuvši kraj postelje, ninda se naže nad nje-no lice.

— Majra — ponovi oštrije — gde je ona sada?

Još jednom samo prigušen šum, neuspešan pokušaj da pro govori, a onda...

Urlik lava!

Uspravan, na vrhovima prsti ju, upozoren impulsom hara-geija na opasnost, ninda je sta jao korak od postelje, motreći lice devojke iz čijih je grudi doprla prava, autentična rika lava koji je krenuo u svoj no-ćni lov.

Dva tamna jezera očiju ni su bila prazna kada ga je po gledala.

— Ti se zaista igraš sa živo tom, Lesli Eldridže! — reče ona.

Taj glas! Glas starice, ne to pli i meki glas devojke koju je maločas imao!

»Sumiko će mi najpre reći da je to nemoguće«, prolete mu kroz glavu, »a onda će mi nabrojati desetak poznatih slu čajeva kada su ljudi stupali u vezu sa osobama i na drugom kraju preko nekog mediju-ma!«

— Ja se igram sa svojim ži votom — reče mirno — dok ti... ti se igraš sa životima mnogih nevinih ljudi i žena, stara ženo!

Kreštav, promukao smeh.

— Da, ja to činim. Bez okle vanja, bez ustručavanja. Dug belog čoveka mom plemenu je dug u krvi... i samo u krvi i može biti isplaćen! Zbog čega si želeo da govoriš sa mnom?

— Tvoji ljudi danas su me još jednom napali. Jedan od njih je umro.

— Da, znam.

— Zbog čega? Ja vam nika-da ništa nisam učinio. Svi ko-ji su pali od moje ruke stra-dali su zato što su pokušali da me ubiju!

— Ti si na tragu da otkriješ našu tajnu, Lesli Eldridže, a to ne smemo dopustiti!

— Tajnu sivog kamena? A-ko je i otkriješ do kraja, ona će kod mene ostati sačuvana. Rekoh ti, od mene vam ne preći nikakva opasnost!

Nekoliko trenutaka tišine; li-ce devojke bilo je kao maska od sivog kamena na kojoj su žive bile samo oči i usne.

— Ne, ne smem ti verovati, Lesli Eldridže. Da je tvoja ko-ža crna kao naša... možda...

— Želiš li da ti odam svoju tajnu u zamenu za vašu, stara ženo?

— Tvoja tajna nas ne za-nima. Ti ćeš ionako umreti. Sem toga, nećeš doznati tajnu lavljeg kamena. Nikada!

Lesli se osmehnu, iako nije bio siguran da u ovom neshva tljivom načinu razgovara pu-

tem treće osobe starica može videti njegov osmeh.

— Varaš se — reče kratko.

— Previše potcenjuješ nas, be le ljude.

Još jednom onaj neugodni kreštavi smeh, smeh prepun je dva potisnutog trijumfa.

— Ti se uzdaš u ono što će Fuler otkriti u svojoj laboratoriji, Lesli Eldridže? Ha-ha-ha!

»Ona zna za Fulera! Pratili su nas, to sam znao, ali sam poverovao da smo ih se otesli još na putu za Majami!«

— Šta to znači?

— Znači da komad lavljeg kamena koji si ukradio od nas više nije kod Fulera. Zapravo, više nema ni Fulerove laboratorije. Pre nešto više od pola sata nestala je u dimu i prašini eksplozije, Lesli Eldridže...

— A... a Fuler... njegovo osoblje?

— Ko god se našao u blizini, sigurno je mrtav — glas stari ce zvučao je ravnodušno. — Mogla bih to doznati da me je zanimalo, ali ta stvar nije vredna truda. Kome je stalo do gomile prokletih belih kućkinih sinova?

Lesli lagano klimnu glavom. Da, te reči su na obalama Afrike, pod palubama brodova trgovaca robljem i na plantažama Juga, izgovorene mnogo puta. O crnim kućkinim sinovima, nigerima, crnim majmunima. Rasa koju su proganja-

li stotinama godina ne može lako zaboraviti takve postupke. Čak ni takve reči...

— Meni je stalo — reče ninda. — Ja ubijam, veoma često. Ali nikada one koji nisu krivi za sve one prljave stvari koje se događaju na ovoj planeti. I crnim ljudima, i belim ljudima, i žutim ljudima podjednako!

— Ti si bedni plačljivi beli kućkin sin, Lesli Eldridže!

Ninda se glasno nasmeja uvredi. Ninducu se dobrim delom bazira i na primenjenoj psihologiji. Gotovo je neverovatna sposobnost nindi da shvate i najdublje motive budućeg protivnika i time predskazuju svaki njegov sledeći potez u igri na život i smrt.

— Ti se mene ipak bojiš, stara ženo — reče unoseći no tu prezira u svoj glas. — Nisi tako sigurna u svoje moći kao što želiš da poverujem!

— Ha-ha-ha!

— Kada prestaneš da se smeješ, nešto ću ti reći...

— Ha-ha-ha! Reci mi, Lesli Eldridže!

— Doći ću kod tebe da ti pokažem ko je snažniji od nas dvoje. Hoćeš li imati dovoljno hrabrosti da prihvatiš ovaj izazov?

— Hrabrosti? Pih!

— I neka te čuva koliko god hoćeš tvojih mladića, stara že

no, ja ću ipak stići do tebe, pre nego što jutro ponovo sva-ne!

— Ne možeš doći, Lesli Eldridže. Još uvek ne znaš gde se nalazim, hi-hi-hi!

— To sam upravo hteo da ti kažem. Ko se koga boji, ja tebe ili ti mene?

Urlik lava, još jednom, možda snažniji i prodorniji nego maločas, ali je ninda takvo ne što očekivao. Lice mu ostade nepokretno, samo preko usana prelete kratak prezriv osmeh.

— Vrlo dobro, glupi beli čoveče. Doći ćeš po svoju smrt... slušaj me sada pažljivo...

*
* *

»Da li je ona odista ovde?«, razmišljao je ninda posmatrajući grupu udžerica sagrađenih na drvenim stubovima zabijenim u muljevito dno jezera Vort. »Ili se za svaki slučaj uklonila, prepuštajući svojim ljudima obračun sa mnom?«

Postojao je samo jedan način da to utvrdi. Nimalo lak način, na nesreću...

Šest koliba na platformi od već polutrulih dasaka, nekoliko stopa nad mirnom površinom jezera. Tihe i mračne u prvom sutonu, čak preteći mračne.

Sa obale do njih vodi uski drveni mostić bez ograde, dug stotinak jardi. Voda je vrlo plitka, to se vidi i ni na jednom mestu neće mu preći preko glave, ali to samo otežava situaciju, jer će svaki pokret u plitkoj vodi uzvitalati izdajnički mulj sa dna i odati da se neko približava tim putem.

Skriven na krovu skladišta sa koga se pružao odličan pogled na njegov cilj, ninda je brzinom elektronskog računara odbacivao jedan po jedan plan dok se sunce spuštalo, a tama obavijala jezero.

U mraku bi šunjanje kroz vodu uspeo, naravno, ali će tada i čuvari biti mnogo oprezniji na približavanje iz tog pravca. Strategija ninducua, nasuprot teoriji igara, zahteva ne obavezno najjače poteze, već potez koji protivnik najmanje očekuje...

Vreme! Vreme je još jednom ograničavajući faktor!

Tabasko Pit je prestao da se javlja, to je bilo prvo što mu je Sumiko rekla kada joj se javio telefonom iz govornice na obali. Trudila se da joj glas ne zvuči zabrinuto, ali je sluh nindi suviše oštar da bi joj to moglo uspeti. Nije joj se dopala ideja da Lesli sam krene u obračun sa staricom.

U lavlje čeljusti, rekla je. Doslovno...

Aura opasnosti lebdela je nad mračnim konturama koliba koje će tama uskoro potpuno progutati. I da nije bio upozoren šta ga tamo čeka, ninda bi znao da se nalazi pred jednim od najtežih ispita u svom životu.

Protivnik čije stvarne moći nisu dovoljno poznate uvek je opasniji. U normalnim okolnostima, ninda bi utrošio čitave dane u osmatranju ovog mesta i ljudi koji se oko njega kreću, u traženje najboljeg načina da im neopaženo priđe.

Ali, izazov je bio izrečen i on se više nije mogao povući.

A Tabasko Pit sada bez sumnje čeka da mu prijatelji dođu u pomoć...

Još pet minuta i čitav ovaj kraj Vest Palm Biča obaviće gusta tama; odsjaj Palm Biča na drugoj obali jezera, međutim, stvarao je svetliju pozadinu na kojoj će svaki neoprezan pokret biti veoma, veoma upadljiv...

On će doći iz pravca kopna. Njegovi protivnicima, onima koji sada sigurno nestrpljivo čekaju njegov nailazak, svetlo će biti iza leđa...

U redu, to se može iskoristiti. U širokom kožnom opasaču zakopčanom preko kostima ninda nalazi se čitava pregršt šurikena, jer ova borba, za razliku od drugih, vodiće se pretežno na distanci.

Sačekavši strpljivo da se sa neba izgubi i poslednji tračak svetlosti, ninda se hitro kao mačka spusti niz požarne stepenice na zadnjoj strani zgrade i potrča prema obali duž njenog zida.

Trčao je lako i nečujno, dišući pravilno i nastojeći da svoju krv što više obogati kiseonikom za napore koji mu predstoje. U svakoj ruci imao je po tri šurikena. Mač mu je, kao i obično, bio pričvršćen ukoso preko leđa, a za opasač je zadenuo i vakizaši, dugi nož sa ukrašenom drškom, koji će mu dobro doći za borbu iz blizine ma kako bila mala verovatnoća da će se to dogoditi.

Njegov korak postajao je sve duži, sve dok se nije pretvorio u duge i elastične tigrovske skokove koji su prosto gutali prostor.

Sledeći skok izvešće ga iz zaklona zida. Do početka mostića ima tridesetak jardi, a on da još tri puta toliko do prvih koliba.

Petnaest, možda i svih dvadeset sekundi za taj put; to zavisi u kakvom je stanju podloga na mostiću. Ako su danske tako trule kao što iz daljine izgledaju, moraće da uspori svoj trk, po brzini ravan vrhunskim sprinterima sveta.

Koliko će vremena biti potrebno čoveku koji osmatra o-

vaj pravac da ga opazi? Koli-ko da uveri sebe da je ta sen-ka što se kreće fantastičnom brzinom odista onaj koga če-ka? Koliko da upozori ostale, da podigne svoju pušku ili pi-štolj i ispali hitac?

To je jedna od onih stvari koje ninde u borbi instinktiv-
no osećaju i to ih i čini uža-
snim protivnicima. Povećava-
jući brzinu sa svakim novim
skokom, osećajući kako mu ve-
tar već zviždi oko ušiju pod
kapuljačom, ninda je leteo da-
lje, uzdajući se da će ga hara-
geji na vreme upozoriti na o-
pasnost.

Daske pod nogama... Zar je
moguće da ga još nisu prime-
tili?

On uspori trk, izbegavajući
tako škripu rasklimatane drve
ne podloge. Pogled mu je bio
uprt pravo napred, u senku
iza najbliže kolibe. Njegov oš-
tri vid već je u toj senci ra-
zabirao zgurene figure ljudi ko-
ji su strpljivo vrebali svoj tren-
utak.

Zašto? Zato što ga još ne
vide dobro?

Rafal iz dve ili tri automat-
ske puške jednostavno će po-
čistiti uski mostić i oni to mo-
raju znati. Pažljivo ciljanje sa
takvim oružjem nije neophod-
no, jer ono u deliću sekunde
ispunjava čitav prostor gomi-
lom ljutih olovnih osa.

HARAGEI!

Kao ptica, ninda se odlepi
od dasaka pod svojim nogama
i zaplovi visoko, visoko u va-
zduh. Još u letu, on vrati šu-
riken u skrovište pod opasačom
i ščepa slobodnom desnom ru-
kom dršku katana.

— Sada! — zaurla neko iz
senke. — SADA!

Stopala ninde dotakoše da-
ske na drugoj strani otvora du-
gog desetak stopa koji se malo
čas tako iznenada pojavio u
mostiću. Neko je lukavo uklo-
nio daske i otkrio mračnu po-
vršinu vode, nadajući se da će
naterati nindu da zastane i ta-
ko pruži bolju metu strelcima
skrivenim u senci.

Pravim strelcima. Oni su mo-
žda poznavali automatsko oru-
žje, ali su više poverenja ima-
li u svoje duge lukove i strele
sa oštrim vrhovima!

Iskočili su jednostavno, zate-
žući tetive. Tri vitka, elastična
tela napetih mišića, tri lepe di-
vlje figure na svetlijoj pozadi-
ni. Kao da ovo nije Amerika
dvadesetog, već Afrika petog
ili desetog veka!

Tetive zazvrjaše, ali taj šum
priguši fijuk strela koje se u-
stremiše prema grudima nin-
de.

Video ih je jasno, procenio
njihove putanje još pre nego
što su prevalile polovinu ras-
tojanja do njega. Refleksi nin-
de čine da čak i tako brzo kre

tanje izgleda kao mnogo puta usporeni film...

Prenoseći težinu na levu nogu, on zamahnu mačem i oštrica opisa blistav polukrug u tami.

Zvonki zvuk od udarca kamena o čelik. I opet one tako dobro poznate svetlozelene iskre!

Kameni vrhovi strele, rasipajući varnice oko sebe skretoše sa putanje i nestadoše u mračnoj vodi. Ninda je već ponovo bio u pokretu, sa podignutom levom rukom iz koje jedan za drugim poleteše tri šuriken.

Nije zastao da proveri da li su sva tri pogodila cilj. Nije to ni bilo potrebno, jer sluh ninde razlikuje šumove od udarca čeličnih zvezda u bilo koji deo tela. Levo oko, grlo, grudi; tri precizna pogotka koji su mu sa puta uklonili prvu trojicu protivnika.

Zastao je jer je haragei užurbano pulsirao u njegovoj podsvesti, upozoravajući na nešto što se nalazi pod njegovim nogama. N.ovi otvor u mostiću, trula daska, ili...

Tanka žica, gotovo kao vlas kose, razapeta poprečno u visini kolena. Povezana sa detonatorom i eksplozivom sa donje strane mostića, bez sumnje. Još jedna lukava zamka, još jedan pokušaj da se spreči, ili

bar uspori njegovo napredovanje.

Lak skok preko prepreke i... I nova opasnost!

Kao prepotopsko čudovište, iz plitke vode pojavi se gornji deo tela krupnog čoveka nevarovatno širokih ramena. Čitavi slapovi prljave vode slivali su se sa njegovog tela dok je kao kosom zamahivao dugom mačem tom u pokušaju da preseče tetive na nogama ninde.

Kao da pleše, ninda izbeže udarac lakim skokom koji se pretvori u piruetu. Kružno kretanje njegovog tela i ispružena ruka dovedoše oštricu katana u dodir sa izloženim vratom protivnika, povijenim napred da bi sledio zamah ne uspešnog udarca.

Odsečena glava zvučno probi površinu vode, a obezglavljeni trup lagano se nagnjao napred sve dok ga sopstvena težina ne povuče pod zamućenu površinu po kojoj se sve brže širila mračna mrlja krvi...

Lakim korakom ninda prelete preostalo rastojanje do ulaza u prvu kolibu i pribi se uza zid od lima još toplog od sunca, pažljivo osluškujući.

Prva prepreka je savladana, svakako mnogo brže nego što su to Crnci u kolibama očekivali.

Šta će sada preduzeti? Ima li uopšte plan koji je pred-

video i ovu mogućnost, ili će pokušati sa nekim improvizovanim napadom?

Ako je tako, onda je bitka upola dobijena. Ninđe su nenadmašni u strpljivom planiranju svojih akcija, ali i pravi majstori kada je u pitanju improvizacija...

Nepomičan, skriven u tami, on je osluškivao.

Udaljeno brujanje saobraćaja na ulicama Palm Biča, kretanje barske ptice nad jezerom. Pljesak kada se u vodu vratila riba koja je maločas iskočila u pokušaju da se dočepa nekog noćnog insekta...

I monotono udaranje teških, masnih kapi krvi o površinu vode, na mestu gde su ležala tri mrtva tela pogođena šurikenima.

Ništa više.

Ali je haragei upozoravao da borba još nije ni blizu kraja. Intenzitet njegovih signala opadao je i rastao, kao da nevidljiva opasnost kruži oko ninđe, povećavajući i smanjujući rastojanje do njega.

Da, sada se nešto i čuje...

Šum bosih tabana na drvetu. Oni misle da to niko ne može čuti, ali greše.

Puno ih je. Ninda napreže sluh... četiri... pet... Pet ljudi sa oružjem u rukama. I spremnih na sve, govorili su njihovi koraci.

Kakvo oružje imaju? Hoću li posle strela sa vrhovima od sivog lavljeg kamena na red doći koplja? Ili kamene sekire? Nešto mnogo opasnije, ne što čemu oružje neće moći da se suprotstavi u oblaku smaragdnozelениh iskri?

Sada su stali, zaključili ninda. Tihi glasovi, skoro šapat. Poslednji dogovor pred napad?

Ne...

Tiho mrmljanje rođeno iz šapata postaje sve glasnije, do bije najpre ritam, a zatim i melodiju, da bi se konačno pretvorilo u sporu pesmu, nalik molitvi, na jeziku koji ninda ne razume.

Pet toplih muških glasova, slivenih u jedan. A taj jedan glas sve se više pretvara u nešto što zvuči kao izazov, pretnja...

Zakljanja ih zid jedne od koliba u središtu, ali ninda vidi kako drveni pod u blizini tog mesta više nije crn i mračan. Po njemu se, podrhtavajući, lagano širi svetlost poznate smaragdnozelene boje.

Taj tajanstveni obred svaka ko je priprema za susret sa smrću. Ne sme dopustiti da ga dovrše i postignu željeno jedinstvo, stapanje pet tela u jedno, vođeno istom voljom...

Mač u desnoj ruci, spremni šurikeni u levoj, čvrst korak koji sada glasno i preteći odjekuje na daskama. On želi da

oni čuju kako dolazi iz tame donoseći im smrt ako pokuša-ju da mu se suprotstave.

Nije zastao kada je izbio na uski središnji prostor među kolibama.

Njih petorica su bili spremni, upozoreni koracima, iako se tiha pesma još izvijala iz njihovih grudi, dobijajući sada novi prizvuk, nalik režanju teško ranjenog lava koji sada misli još samo na osvetu nepreznom lovcu.

Stoje jedan pored drugog, u zelenom blesku pet blistavih zvezdica na njihovim grudima. U rukama su im mačete, naga tela blistaju od znoja čiji oštri zadah prodire u nosnice ninde dok se približava.

Ne zastajući, on ih pozdravlja mačem. To kao da je za njih signal da pređu u napad, jedan od najhitrijih i najbolje koordiniranih napada koje je ninda ikada video.

Petorica nindi — kada bi neko uspeo da ih okupi u jednom trenutku — bili bi hitriji i opasniji od ove petorice mladića ovde. Niko drugi.

Na trenutak zasleplejn bleiskom zelenih iskri sa oštrice svog mača, ninda sklopi oči. Vid mu u ovom času i nije potreban, jer sa savršenom sigurnošću zna kako će se ko od njih petorice kretati i kakav će udarac pokušati da zada uzvi tlanim oružjem teškog sečiva.

Oni na bokovima kreću se najbrže kako bi zatvorili krug oko ninde, ali će njihovi udarci zakasniti. Prvi će do njegovog tela moći da dosegne čovek u središtu, jedan od onih čije lice već poznaje.

Šuriken kratko fijuknu, zavrivajući se sa dva kraja među oči pre nego što je nesrećna žrtva uspela da instinktivno sklopi kapke u slabašnom pokušaju da se zaštiti. Šireći ruke, čovek pade na leđa. Kamen na njegovim grudima ble snu još jednom, varnice suvo zapucketaše pre nego što se ugasiše.

Razbacajući iskre tako gusto da je sečivo katana podsećalo na zeleni plamen, ninda počučnu i obrte se na peti jedne noge. Udarac vetrenjače dobio je svoje ime po kružnom kretanju tela sa mačem u ispruženoj ruci. Izbegavajući veoma hitre udarce dvojice ljudi koji su stizali do njega, ninda im tim jednim zamahom otvori utrobu, presecajući njihova tela u visini pojasa i potpuno odvajajući gornji deo tela od donjeg.

SADA!

Sledeći treptaj oka doneće istovremene udarce dvojice na padača na krilima; njihove mačete već su nad glavom ninde, oni trijumfalno urlaju uvereni da više ni čudo ne može spasiti žrtvu u položaju u ko-

jem se našla, povijenih nogu, još uvek nošena zamahom uda rca koji je ubio dvojicu njihovih prijatelja.

Uvereni da je bitka rešena, da je osvećena krv koja šiba iz presečenih tela zalivajući im noge do kolena, oni unose svu snagu u taj udarac, dok zeleni plamen suklja iz njihovih privezaka, pretvarajući njihova lica u iscerene maske demona.

Ninđa sačeka da mačete kreću putanjama koje više nikakav napon mišića ne može izmeniti, a onda se odbaci nogama od poda i polete napred, paralelno sa daskama ispod sebe.

— Aaahhh!

Dvostruki krik, krik iznenađenja i bola. Dočekajući se na levu ruku, ninđa se obrte u vazduhu, načini salto i ponovo čvrsto stade na pod sa oba stopala.

Njih dvojica stalaji su kao statue od crnog drveta, a zele ni plamen poigravao je po ostricama mačeta koje su jedan drugom zarili u grudi.

Ninđa zavrte glavom. Da, bili su to opasni momci, ali suviše samouvereni. Ritual sje dinjenja sa duhom lava, ili šta je već bila pesma koju je maločas čuo, učinila ih je neosećljivim za opasnost.

A to je odista preveliki luk-suz ako je protivnik pred tobom jedan ninđa...

Istovremeno kada su se mrтва tela sručila i zelene iskre prestale da vrcaju sa njihovih privezaka, i haragei prestaje da šalje signale upozorenja kroz telo ninđe.

Borba je bila... završena?

Ne. Ne sme poverovati da je tako. Katana mu i dalje mora ostati u ruci, spreman da odgovori na novi iznenadni napad.

Da, tamo!

Vrata kolibe pred kojom je stajao otvoriše se naglo, bešumno i on podiže mač.

Mračnu unutrašnjost osvetljavala je vatrića među kamenjem poređanom po podu. Obična crvena vatra od običnog drveta; njen plamen na zadnji zid baca groteskno izobličenu senku sitne prilike umotane u belu tkaninu koja zgrčena sedi, grejući koštunjave crne šake nad vatrom...

*
* *

Ninđa zastade na vratima, pretražujući pogledom mračne uglove kolibe. Haragei ga nije prevario, starica je bila sama.

I bezopasna?

Ne, ne sme ni u to poverovati, iako je gotovo smešno da se jedan ninda plaši starice koja nije ništa više od vreće kostiju pod smežuranom kožom.

Lice joj je skriveno, kao i onda kada je ugledao prvi put, ali on oseća vatru njenog pogleda i zna da borba još nije završena, iako će sada dobiti drugi vid.

Biće to borba dveju snažnih ličnosti, borba u kojoj gola fizička snaga više nije odlučujuć činilac...

— Došao sam, stara ženo — reče on tiho. — A napolju su daske zalivene krvlju tvojih ljudi i ona neprestano kaplje u jezero. To si htela?

Ona lagano podiže ruke koje su na ovoj svetlosti više podsećale na kandže. Plamen pođe za raširenim prstima, postajući sve svetliji.

— Ne, nisam to htela — od govori prigušenim glasom ispod platna. — Snažniji si nego što sam mislila, Leslie Eldridge.

— Bila si upozorena.

— Bila sam.

— Sada si spremna da sklopiš mir?

Dug uzdah. Ninda oseti da ovoga puta, za razliku od prethodnih susreta, to sitno telo ne odiše onom užasnom energijom. Sa staricom se nešto događalo...

— Da, spremna sam.

On bolje pogleda plamen koji se povijao tamo i amo, sledeći spore pokrete ruku. Ti pokreti zbog nečega su mu privlačili pažnju; ples dugih mršavih prstiju i plamenih jezika delovao je odista fascinirajuće.

»Ona to ne radi slučajno«, upozorio on sebe. »Budi oprezan!«

— Moraš znati, stara ženo, da sada ja određujem uslove za mir — reče glasno.

Starica se kreštavo nasmeja, ali je u smehu bilo više rezignacije nego prkosa.

— Da ih čujem, Leslie Eldridge.

— Želim najpre da čujem sve što znaš o Stratmajeru i razlog zbog kojeg ga progonite. Posle toga želim objašnjenje o moćima sivog kamena, kamena lava.

— Mnogo želiš...

— Svakako. Prolio sam krv da bih došao do tih informacija. A to je najskuplja moneta kojom se nešto može platiti, zar ne?

— U pravu si. Bez obzira što misliš da je crna krv jeftinija od bele.

— Krva je krv. Najskuplja je nevino krolivena krv, stara ženo. Šta si ti dobila za nju?

— Dobiću mnogo. Osvetu svog plemena, recimo...

— Osvetu Stratmajeru? Zašto?

Ona raširi ruke naglim pokretom i plamen suknu navise, osvetljavajući prostoriju i bojeći je nijansom crvenog koja je najviše podsećala na krv.

— Priđi bliže — reče starica tiho. Sasvim blizu, nemoj me se bojati. Klekni tu, pored mene...

Sporim, skoro ritualnim pokretom žena odnekud iza sebe dohvati okruglu, vrlo plitku posudu sa vodom i stavi je pred nindu koji je motrio na svaki njen pokret.

— Ovo je voda, Leslie Eldridge. Najobičnija voda iz jezera Vort.

— Da?

Hitar pokret desne ruke, ali ninda ostade nepokretan, jer je haragei i dalje ćutao. Kao kandže grabljivice, prsti se zariše u plamen i iz njega izvuče poznati sivi kamenčić, ne ravni ivica.

Nije zacvrčao kada ga je spustila u posudu sa vodom. Čak se ni para nije digla nad posudom!

Kamen je još jednom prkosio zakonima fizike, ali ga to više nije iznenađivalo. Kružni talasi izazvani padom u vodu postadoše svetliji, a po njima su se smenjivale dugine boje. Fasciniran, ninda je posmatrao kako oni neprestano putuju od

središta posude do ivica i natrag.

— Sada ovo više nije voda, Leslie Eldridge. Čovek koji bi se usudio da samo jednu kap stavi na svoje usne umro bi u užasnim mukama.

On klimnu glavom, bez reči.

»Ako ima takvo dejstvo«, pomisli, »onda bi ova tečnost mogla biti opasna i ako kap padne na ljudsku kožu... samo što mi ona to neće reći...«

— Gledaj sada, Leslie Eldridge. Gledaj pažljivo!

Talasi prestadoše da jure tamo i amo po posudi, ali je tečnost u njoj i dalje svetlucala, kao... kao...

Kao ekran televizora!

Slika koja je zadržala neposredno pod površinom vode odista je podsećala na sliku televizora, bez obzira što joj je nedostajao onaj osećaj veštačkog koji ninda nikada nije mogao izbeći pri gledanju televizije.

Ovo ovde... pa, pre je podsećalo na prozor kroz koji se vidi ono što je starica želela da mu prikaže. Činilo mu se, čak, da mu do nosnica dopire teški miris tropskog rastinja koje se lagano njiše na vetru Afrike.

Da, bila je to Afrika, bez sumnje. Prava slika Afrike, jer ni najsavršenija elektronika ne bi mogla da prenese sve

one detalje koje je on sada posmatrao.

Štaviše, Afrika iz nekog davnog vremena. Kao na ekranu, pred njegovim očima prolazile su slike koje su pokazivale srećni život velikog crnačkog naselja na obali okeana; povratak čamaca sa zadovoljnim ribarima, jurnjavu dece oko vatre nad kojom se obrće ražanj sa ogromnim komadom mesa, vredne ruke žena ispod kojih na primitivnom razboju teče reka čiste bele tkanine... i zagrljaji dvoje mladih na mekoj travi, ritualni ples u kojem učestvuje čitavo selo, kratke sekvence mirnog i zadovoljnog života ljudi koji poštuju zakone prirode.

— Sada gledaj, Lesli Eldridge! Sada!

A onda, olujni oblaci na nebu i siva jedra na horizontu, vetar koji povija palme na obali. Nema straha na licima ljudi, žena i dece koji se okupljaju duž pešćanog žala da čekaju velike brodove belih ljudi. Jednostavni pokloni u njihovim rukama, osmesi na njihovim licima, sve to govori da su gosti dobrodošli.

Ninda već zna šta će se dogoditi, jer to se, najpre na obalama a zatim u unutrašnjosti Afrike, dogodilo mnogo hiljada puta.

Bradati belci grubih lica imaju u rukama oružje kojem se

koplja i strele ne mogu suprotstaviti, iako se i ljudi i žene i deca bore sa hrabrošću očajnika. Bitka je kratka i krvava; kada duge kolone okovanih ljudi krenu polkorno prema čamcima koji čekaju, žal je crven od krvi, a visoke perjanice crnog dima pokazuju gde su nekada bile njihove jednostavne kolibe.

Taj čovek tamo... on...

Ninda se nađe da bolje vidi lice čoveka koje je sada ispunjavao površinu tečnosti.

Neverovatno!

— Poznaješ ga, Lesli Eldridge? Misli sam da ćeš ga prepoznati!

— Da, Stratmajer!

— Jedan od njegovih predaka, ne onaj koji sada kao kritičar čuči u svojoj betonskoj jami. Posmatraj ga, a onda mi reci kakvu je kaznu taj čovek zaslužio!

Mirno i metodično, čovek sa licem Stratmajera, licem koje ninda poznaje samo sa fotografija, ali je i to sasvim dovoljno, taj čovek zagleda jedno po jedno crno telo pre nego što ih nateraju da uđu u čamce.

Suviše stari, oni koji izgledaju bolesni ili su ranjeni u tek završenoj borbi ne mogu u brod. Sablja u Stratmajerovoj ruci, već krvava, često se podiže i naglo spušta na glavu žrtve koja rezignirano će-

ka smrt. Malo ko pokušava da makar podigne ruke i zaštititi se od smrti koja je, oni to već znaju, mnogo bolja od onoga što ih čeka u smrdljivoj utrobi broda i posle toga, u zemlji na drugoj strani okeana...

Ponovo lice koje je isto kao Stratmajerovo, osvetljeno smrdljivim fenjerom koji za njim u utrobu broda za prevoz robija nose mornari naoružani do zuba. Scene koje sada ninda vidi kao da potiču iz samog pakla; masa zbijenih tela, iscrpljenih glada i žeđu, bolesnima koje se u ovom uskom prostoru pod palubom šire brzinom plamena.

Stratmajer je tu da bi još jednom odvojio sposobne od nesposobnih. Za ove druge sada nema čak ni milosrdnog udarca sabljom; mornari ih izvlače na palubu i bezobzirno bacaju preko ograde, tamo gde ajkule plivaju u brazdi broda, čekajući svoj redovni dnevni obrok...

— Video si, Lesli Eldridže? Sve?

— Da, video sam.

— Još uvek misliš da se ne treba svetiti za ovo?

— Kome?

— Kome? Ko je doneo nesreću mom narodu?

— Ljudi koji su to učinili, kao i njihove žrtve, mrtvi su više od dve stotine godina. Od

kakvog je značaja takva osvetita?

— Njihovi potomci žive. I pamte. Sem toga, Stratmajer se i dalje bavi prljavim poslovima i zbog njega moj narod i dalje umire. O, to je veoma bogata i veoma uticajna porodica, znam. Bele ljude ni kada ne zanima odakle potiče bogatstvo kojim se razbacuju!

— Što se Stratmajera tiče, slažem se. Spreman sam čak i da vam pomognem u osveti. Ne dopada mi se zamisao o ubijanju belih ljudi koji vam nikada ništa nisu skrivili!

— Nisu? Dovoljan je razlog i to što su okretali glavu dok su se Stratmajer i ostali Stratmajeri bogatili na račun našeg naroda. Srećom, moja porodica, porodica koja već hiljadu godina s kolena na koleno prenosila tajnu lavljeg kamena, ostala je pošteđena i sada je spremna da uzvratiti udarac! Ako neki od tih udaraca bude prljav, mi nismo krivi za to: beli ljudi su nas naučili da se u borbi ne biraju sredstva!

— Ti moraš znati da će se to završiti krvoprolićem, stara žena. Vaša osveta ne može uspeti. Nikada nije mogla uspeti!

— Ha! Varaš se! Stratmajeru su odbrojani sati, ne dani. Sada nije tu, ali kada stigne u svoje skrovište za koje mis-

li da je bezbedno shvatiće da ga upravo tu čeka smrt!

— Kakvo je njegovo skrovište?

— Kuća koju je kupio ima sklonište za koje je ranije vlasnik mislio da može izdržati čak i atomski napad. Ti znaš da su jedno vreme beli ljudi u strahu gradili takva skloništa za sebe i svoje porodice. Stratmajer se ne plaši atomskog rata, ali mu je ta jama od betona dobrodošla kao središte za obavljanje prljavih poslova. Mreža tog pauka, kažu, razapeta je preko celog sveta!

— Atomsko sklonište? Tu neće biti lako prodreti...

Kreštav smeh, pomalo prezriv. Kao da je dugi razgovor naveo staricu da pomisli kako taj čovek pred njom ipak nije tako opasan kao što se misli.

— Nema ni potrebe za tim, Lesli Eldridže. Mi smo lukavi i strpljivi. I imamo moći o kojima beli ljudi i ne sanjaju... Gledaj ovamo!

Tečnost u posudi iznova se osvetli i slike zaigraše pod njenom površinom.

»Kako je ovo moguće?«, mislio je ninda, koncentrišući se na ostru i jasnu sliku. »Psihička kontrola svetlosnih čestica?«

Slika je prikazivala prostrano sklonište izgrađeno pod St-

ratmajerovom kućom, ali ona-ko kako bi ono izgledalo kada bi se uklonila zemlja koja ga prekriva. Zemljište je na ovoj slici bilo samo naznačeno, kao senka, a krupnije stene u njemu kao crne površine.

— Vidiš li, Lesli Eldridže? Da li naslućuješ šta ćemo učiniti?

— Da... da!

Čak i za laika, slika je bila savršeno jasna. Neki tektonski poremećaj pre mnogo miliona godina, možda u samom trenu tku izdizanja Floride iz talasa okeana, ostavio je dug ožiljak u tlu, podzemnu pukotinu koja je kao zmija vijugala između dna jezera i obale okeana, presecajući Palm Bič na dva nejednaka dela.

I prolazeći tačno ispod Stratmajerovog skrovišta!

Početak pukotine je na svega dvadesetak stopa od dna jezera. Srećom, tu je nepropusna pregrada od velikih stena. Da nije nje, voda iz jezera sručila bi se u slobodni prostor i...

Gospode bože!

Ninda se pažljivije zagleda u sliku pod blistavom površinom tečnosti. Da li se možda ipak prevario?

Ne, nije... Na jednom mestu stena je bila oslabljena. Nekoliko desetina funti eksploziva mogle bi proširiti tu pu-

kotinu i otvoriti prolaz vodi iz jezera u podzemnu šupljinu.

Posledice?

Posledice bi mogle biti... stravične!

Delikatna ravnoteža slojeva je takva da je može narušiti i najmanji poremećaj. U najboljem slučaju, nastradaće Stratmajer i desetak obližnjih kuća, u najgorem...

Pukotina će se otvoriti kao čeljusti koje strpljivo čekaju svoj plen nekoliko miliona godina. Vode jezera jurnuće sa jedne, voda okeana sa druge strane, spirajući zemlju i dalje narušavajući ravnotežu podloge.

Moglo bi se dogoditi — a verovatnoća je odista velika — da gladne čeljusti progutaju čitav Palm Bič!

Zna li to starica? Ili će možda nesvesno, u pokušaju da se osveti Stratmajeru, ubiti pedeset ili šezdeset hiljada ljudi?

— Shvataš li kakve bi posledice mogle biti? — upita on tiho.

— O, da! Zemlja, voda i vatra su naši prijatelji, Lesli Eldridže! Mi znamo sve o njima!

— To neću dopustiti!

— Ha-ha-ha! Ne možeš nas sprečiti! Moji ljudi su već тамо i eksploziv će uskoro biti postavljen u jamu. Lično sam im pokazala pravo mesto, Lesli Eldridže!

— Vrlo dobro — ninda se uspravi, dodirujući dršku katanu. — Onda će i oni umreti!

— NE!

Glasan, prodoran krik, ali je haragei već upozoravao nindu da sledi napad. Užasnom brzinom dve mršave crne ruke ščepaše ivice posude, odvajajući je od poda.

Bio je spreman. Njegova noga pogodi ravno dno i iskrete posudu snažnim udarcem.

Raznobojna tečnost zapljusnu trbuh i donji deo tela starice. Sa bele tkanine podiže se zagušljivi sivi dim, kao od jako koncentrisane kiseline i nje nestade u deliću sekunde, otkrivajući da tečnost već proždi re mršave, koščate noge.

Ali...

Kako je moguće da starica sedi i dalje potpuno mirno? Kako podnosi užasni bol koji svakako trpi?

Pokrivač pade sa lica starice i ninda shvati šta se događa.

Ovo lice nije poznavao, bez obzira na daleku sličnost sa licem prvosveštenice kulta lava.

— Ti si glupi beli čovek, Lesli Eldridže — rekoše posivele usne. — Ovo nije moje telo... možeš mu učiniti šta god hoćeš, ali ja to neću ni osetiti! Gledaj!

Koža nogu i trbuha prštala je i uvijala se, nestajala u si-

vom dimu, otkrivajući pocrnelo meso, belu kost koju je vre lina pretvarala u komade uglja. Plamen je gmizao naviše, osvajao grudi, približavao se mršavom naboranom licu čije su usne bile razvučene u groteskni osmeh.

Korak po korak, ne skidajući pogleda sa užasnog prizora, ninda je odstupao prema izlazu iz kolibe.

Doznao je dovoljno, gotovo sve što se može doznati i sada mora požuriti. U času kada dođe do eksplozije Tabasko Pit će umreti zajedno sa svima onima koji se sada kriju iza betonskih zidova Stratmajerovog skloništa.

Znao je da je svaki sekund dragocen, ali su mu oči ostale prikovane za to nepoznato lice, lice žene koja do poslednjeg trenutka neće znati šta se dogodilo sa njenim telom, preuzetim od drugog bića.

Kada je te kontrole konačno nestalo, ni krik bola nije trajao dugo, jer je milosrdna smrt stigla već u sledećem trenutku.

*
* *

Poskakujući na neravnom tlu uz obalu jezera, džip je žurio prema mestu gde se ninda

krio. On se još jednom obazre po mračnom žbunju oko sebe, osluškujući.

Nikoga nema u blizini. Iz svog nepoznatog skrovišta starica je bez sumnje i dalje upravljala postupcima crnih boraca, ali čak ni ona nije bila svemoćna.

Suviše ih je umrlo, za kratko vreme, u sukobu sa nindom. Ona sigurno nema slobodnih snaga koje bi ga mogle sprečiti da stigne do mesta gde ostali užurbano postavljaju eksploziv. Tamo, međutim, otpor će biti žestok i može dobiti neke nove oblike.

Bez žurbe, ninda izađe iz svog zaklona i podiže ruku. Za njegovom volanom Sumiko malo smanji brzinu, otvarajući desnom rukom vrata na desnoj strani.

Uskočio je s lakoćom i zalupio vrata za sobom.

Ona je znala pravac kojim mora produžiti i sve drugo što je trebalo znati o onome što ih očekuje. Reči im nisu bile potrebne; samo su na trenutak dotakli ruke jedno drugom i pogledali se.

Vitko telo devojke takođe je bilo odeveno u crni kostim sličan kostimu ninde, njena duga kosa skupljena u pundu na potiljku koja joj neće ometati pokrete. Nož za pojasom je tu za svaki slučaj, jer plan ninde nije predviđao da i ona uče

stvuje u obračunu koji je neizbežan.

— Kada izlazimo? — upita Sumiko.

— Ne brzo. Oni i tako i tako znaju da dolazimo, a vreme je bitno...

To je sve što su izgovorili za tih nekoliko minuta zajedničke vožnje. Odista, nekim ljudima reči nisu potrebne...

Sklopivši oči, ninda dozva iz memorije sliku koju je video u posudi sa vodom. Ako žele da eksploziv postave na najpogodnije mesto, a to moraju učiniti da bi postigli traženi efekt, Crnci će načiniti duboko i usko okno, nalik jednom od onih okana koje kopaju geolozi kod ispitivanja tla.

To je posao za profesionalce sa odgovarajućom opremom, posao u kojem svaka improvizacija može imati kobne posledice, a naročito u času kada u pripremljeno okno treba spustiti eksploziv sa detonatorom.

Posao će ići sporo, bez obzira što starica ima moć da »vidi« strukturu tla i na taj način odabere najpogodnije mesto. I ne samo to: bušenje vertikalnog okna zahteva velike mašine i puno svetla, to znači da će još izdaleka videti odabrano mesto među drvećem, gotovo milju udaljeno od obalskog puta kojim sada jurir džip.

Put mora postojati do samog gradilišta, kakav-takav, i na tome se jednostavni plan ninde i zasnivao.

Prići punom brzinom, koristeći džip sve dok je to moguće, a onda ga napustiti i preći u napad. Privući pažnju Crnaca dok Sumiko pokušava da demontira eksploziv, a onda se povući.

Sledeći pokret njegove ruke, Sumiko pogleda prema sve tlosti koja se, levo od njih, probijala kroz žbunje i klimnu glavom. Da, oni su tamo.

Farovi džipa osvetliše dve duboke brazde načinjene točkovima taških vozila koja su nedavno prošla ovuda i ona do kraja okrete volan ulevo, ne smanjujući brzinu. I Leslie i ona mogu podneti nekoliko minuta truckanja na neravnom tlu, to nije ništa u poređenju sa onim što sada doživljava Tabasko Pit, njihov prijatelj...

Ali...

Njena noga refleksno pritisku kočnicu, tako naglo da joj je gornji deo tela poleteo napred.

— Napolje! — uzviknu ninda. Njegov glas još je lebdeo u vazduhu kada je iskočio i kao lopta se otkotrljao po travu u tamu.

Odbacujući se nogama o pod, devojka odbaci ramenom vrata i pade vešto na tle; sa glas-

nim treskom, džip se sudari sa bokom plavo-belih policijskih kola postavljenih popreko na stazu.

Policija? Šta policija traži ovde?

Nije bilo vremena za razmišljanje o tome, jer rafali iz automatskih pušaka zasušše za ustavljeni džip, zviždeći joj nad glavom. Kao zmija, ona šmugnu u zaklon policijskih kola, svesna činjenice da je jedan pogodak u rezervoar sa benzinom dovoljan da oboja kola i sve oko njih pretvori u rasplamsali pakao!

Lesli... šta je sa Leslijem?

Ona se obrte na bok, izvlačeći nož. Ne sme sada misliti o Lesliju, ona zna svoj posao. Oduvci se u stranu, u tamu i odšunjati do mesta sa kojeg dopire buka motora bušilice. Lesli će se već pobrinuti da joj raščisti put...

Isto onako naglo kako su i počele, automatske puške začu taše i ona oprezno podiže glavu. Šta se događa u tami ispred nje?

Tihi zvižduk je prenu. Taj poznati zvuk govorio je da je put slobodan. Za sada...

Tako je svaki sekund bio dragocen, ona u prolazu baci pogled kroz otvorena vrata policijskih kola.

Čak i u mraku, tragovi mačeta bili su vidljivi na razbije-

nom vetrobranu, limu vrata, na telima dvojice policajaca iskasapljenim tako da su jedva još podsećala na ljudska tela. Privučeni svetlošću i bukom, njih dvojica su verovatno pošli da pogledaju šta se događa i uleteli u zasedu.

»Oni su nemilosrdni«, upozorio je Lesli pre polaska. »Ne smeš im dati priliku da udare prvi, jer njihov svaki udarac može doneti brzu smrt...«

Optrčavši automobil, ona se probi kroz žbunje, do mesta gde se u vazduhu još osećao barutni dim. Ninda je tu prošao pre nje, ostavljajući za sobom trag smrti.

Tri mrtva tela ležala su jedno preko drugog, stežući puške još toplim rukama. Krv je klokotala iz presečenog grla je dnog od njih i to je podseti na tihi vedri smeh, iako je smeh bio poslednje do čega joj je u ovom trenutku bilo stalo.

Brzo... mora delovati brzo...

Nastojeći da bude što tiša, ona u širokom luku potrča kroz žbunje. Ninda će krenuti pravo napred, dajući joj tako priliku da se prišunja sa boka i učini ono što mora učiniti.

Za koji sekund on će i biti na svom cilju. Označiće to novim pucnjem, krucima iznenađenja i straha, samrtnim krucima ljudi pogodenih nekim od strašnih oružja iz arsenala ninducua.

Ništa. Još vlada tišina, još se čuje samo motor bušilice...

Čistina na kojoj mašina stoji sada se jasno vidi kroz grane. Snažni reflektori osvetljavaju čeličnu konstrukciju i tle oko nje.

— Lesli? — šapnu ona nesvesno. — Gde si, Les?

Dve čvrste ruke je zastavile u hodu i ona tek uz ogroman napor zadržala krik koji joj pohrli iz grla.

— Psst, devojčice! — šapnuo je ninda.

— Šta se dogodilo?

— Zakasnili smo. Pogledaj... oni već spuštaju eksploziv u okno!

Ona tek tada shvati da je tutnjava mašine prestala maločas, dok se šunjala kroz grmlje, razmišljajući o Lesliju. Dvojica ljudi čučali su kraj ivice jame, slažući paketiće eksploziva na usku platformu koju je treći čovek lancem pričvršćivao za vitlo bušilice.

Za koji trenutak taj će posao biti gotov i vitlo će ponovo početi da se okreće, spuštajući svoj smrtonosni teret u nedra Zemlje...

— Još možemo stići, Les!

— Pogledaj bolje... između nas i njih...

Da!

Ona tiho zaškruta zubima. Čitav streljački stroj ljudi skiven je u grmlju. Da je produ-

žila još koji korak, oni bi je opazili i otvorili vatru.

Resleksi ninde uspeli bi — možda — da ga uklone sa puta nje metaka. Ona... ona bi ostala tu, negde u travi, toploj od njene krvi...

— Šta sada, Les? — prošaputa jedva čujno.

— Razmišljam...

Znala je da to ne može dugotrajno, jer ninde odluke donose brzinom munje, ma kako postavljene taktički problem bio težak. Morao je postojati način da se ova bitka dobije... trebalo ga je samo naći!

— Nemamo izbora — prošaputa ninda.

— Šta?

— Unišćemo eksploziv pre nego što ga spuste u okno. Na otvorenom prostoru njeni efekti neće biti dovoljni da naruše ravnotežu tla, ali...

— Ali?

On joj dokaže ruku.

— Suviše smo blizu, a eksplozija će biti užasna...

— Misliš da...

— Ne znam. Drveće će nas donekle zaštititi, ali će dejstvo udarnog talasa biti strahovito.

— Moramo rizikovati, Les! Inače je Pit osuđen na smrt!

— Znam. Baciću jednu od svojih eksplozivnih kuglica. Kreni natrag, tiho i oprezno. Broj u sebi do dvadeset, ne mogu ti dati više vremena. Na devetnaest se baci u najbolji

zaklon koji nađeš na tom mestu. Najbolje je neko udubljenje koje će te zaštititi od udar nog talasa i krhotina koje će poleteti kroz vazduh... U redu?

— U redu... A ti?

— Dolazim čim udarni talas prohuji nad nama, ne brini. Kreni sada!

Ona oprezno načini korak unazad. Jedan.

»Lesli me ubeđuje da mu se ništa neće dogoditi, iako ni sam ne veruje u to«, mislila je.

Dva...

Još nekoliko koraka dalje od mesta gde će za nekoliko sekundi procvetati plameni cvet i zagrmeti eksplozija kakvu ovo mesto još nikada nije čulo...

Tri...

Sme li krenuti brže? Ne, još uvek je mogu čuti ljudi sa puškama!

Četiri...

Od drveta do drveta, od žbu na do žbuna, ne osećajući da joj se niz lice slivaju suze, devojka je izmicala, ne usuđujući se da okrene leđa čistini i potrci malo brže...

Osam...

Sada je već izgovarala brojeve glasnim šapatom, zaboravljajući na opreznost, posrtala na vlažnoj travi, sudarala se sa crnim deblima koja su njene zamucene oči suviše kasno opazale.

Dvanaest. Još osam sekundi...

Šta ako se nešto dogodi Lesliju? Ako ta eksplozija — a zna da će biti užasna — osakati čoveka koga voli? Šta ako ga...

Još pet sekundi...

Šta ako ga ubije?

Još četiri...

Da li će...

Tri!

...život bez njega...

Dva!

...imati bilo kakvog smisla?

Jedan!

Devojka se slepo baci na tle, i ne trudeći se da potraži neki bolji zaklon. Ako Lesli preživi na dvostruko manjem rastojanju od centra eksplozije, onda će, bez sumnje, preživeti i ona.

A ako on umre... zbog čega bi onda ona želela da živi?

Tle se pomeri pod njom, kao da je neka džinovska šaka na trenutak zaustavila obrtanje Zemlje oko njene ose, a onda šumom kao orkan prohuja udarni talas eksplozije noseći pred sobom komade čelične konstrukcije, ljudska tela, drveće iščupano iz korena i čitav vihor sitnih otpadaka od zemlje, kamena, granja, lišća...

Zaglušena užasnom bukom eksplozije, ona se podiže na kolena, zagledana u stub od

crno-crvenog plamena izniklog na mestu gde je do maločas stajala čelična konstrukcija bušilice.

Čistina je bila prazna. Svud unaokolo drveće je bilo odneto ili srađnjeno sa zemljom. Ničeg nije bilo da spreči njen pogled usmeren prema mestu gde je ostavila Leslija.

Nikakvog pokreta u toj puštinji od polomljenog drveća i žbunja, zasutog kamenjem, zemljom... ostacima ljudskih tela... Nikakvog šuma, sem udaljenog odjeka eksplozije.

— Lesli? — proštenja ona jedva čujno. — Lesli!

Niko joj ne odgovori. Urlanje policijskih i vatrogasnih sirena, daleko na putu koji vodi u grad nije bilo odgovor koji je tražila.

— Lesli! — vrisnu ona. — Lesli!

Jedna senka podiže se, stresaajući sa sebe otpatke od lišća i granja. Sa srećnim vriskom na usnama, Sumiko potrča prema nindi, posrćući preko neravnog tla posutog komadima polomljenog drveta.

— Oh, Les! kako si me uplašio! — govorila je. — Ludače! Zašto mi se nisi odmah javio?

On je ćutao i Sumiko iznenada shvati da se njegovo moćno telo njiše kao na jakom vetru.

Šta se dogodilo? Da nije ranjen... teško ranjen? Oh, bože!

— Les!

Stegla ga je oko pasa, pomogla da ostane na nogama. Umornim pokretom ninda smeće kapuljaču sa lica i udahnu vazduh punim plućima.

— U redu je, devojčice — progovori s mukom. — Obična kontuzija, ništa više.

— Možeš li da hodaš?

— Da — blede se osmehnu on, brišući znoj sa lica. — Osećam nesvesticu i gađenje, ništa drugo. Uskoro će proći... pomoz mi da stignem do džipa...

Bio je to pravi hod po mukama, ali se snaga vraćala nindi sa svakim novim korakom, iako ga je Sumiko pridržavala sve dok se sa uzdahom nije sručio na sedište pored vozača.

— Želiš li još malo da se odmoriš?

— Ne, ne... Pit... Pit je u nevolji. Dok stignemo do Stratmajera biće mi... sasvim dobro...

Motor džipa zabrunda. Koncentrisana na pokušaj da nezaprapno vozilo okrene na uskoj stazi, Sumiko ne primeti ništa neobično.

U normalnim okolnostima čula ninde primetila bi da se nešto događa, ali je dejstvo eks-

plozije ostavilo tragove čak i na njegovom čeličnom organizmu.

Tako nijedno od njih nije primetilo kada se iz zaklona drveća pojavilo jedno sitno i krhko ljudsko biće. Potpuno nago, brzih i sigurnih pokreta, dovoljno spretno da se gotovo bez ikakvog šuma uhvati za izbočine na zadnjem delu džipa i tako zajedno sa njima krene put Stratmajerove rezidencije...

*
* *

Mlaz svetlosti zari mu se u oči, čak i kroz spuštene kapke. Snažan udarac nogom u savijena leđa uspravi ga i natera da otvori oči, zakljanjajući ih podlakticom od svetlosti koja je zadavala bol.

»Gotovo je!«, pomisli Tabasko Pit sa olakšanjem. »Uspelo sam!«

— Hajde, propalice! — cedio je kroz zube Džoko Marsden. — Kreni lagano ispred mene. Ako želiš nešto da pokušaš, samo izvoli: jedva čekam da te nafilujem olovom, dubre policijsko!

Iscerivši mu se, još uvek ne moćan da progovori, Tabasko Pit kreće uskim betonskim hodnikom. Noge ga nisu slušale,

ljuljao se i teturao, ali je svaki sledeći korak bio sve lakši i sigurniji. Znao je mogućnosti svog tela i osećao da će uskoro, za pet ili šest minuta, ponovo biti u stanju da golim rukama slomi kičmu dvojici ovakvih momaka kao što je Džoko Marsden, pa makar imao i dva pištolja u rukama, a ne samo jedan!

Ovlažio je usne jezikom i pokušao da proguta pljuvačku. Koliko je vremena proveo u toj mračnoj betonskoj tamnici, stotinu stopa ispod zemlje?

— Koliko... — prostenja — koliko sam bio tamo?

— Nedovoljno! — isceri se Marsden. — Znaš, viđao sam momke koji su unutra proveli svega nekoliko sati; bila nam je potrebna ludačka košulja kada smo došli po njih.

— A ja sam bio malo duže, a?

— Aha, malo duže. Osamnaest sati, skoro u minut. Gazda je jako ljut na tebe, samo da znaš, Pite!

— A-ha, i ja sam stekao takav utisak...

— Stani! — zapovedi Marsden i Pit ga posluša, sa olakšanjem se naslanjajući na zid ispred vrata koja će ga dovesti do Stratmajerovog skrovišta.

Sa pištoljem uperenim u Pitov trbuh, Marsden ga je pa-

žljivo proučavao pogledom i Pit, sa izvesnim iznenađenjem, shvati da gangster i ne pokušava da prikrije poštovanje ko je oseća pred njim.

— Čuj, ortak... kaži mi kako ti je to, do đavola, uspelo?

Pit se isceri i odmahnu glavom. Sada odista sve izgleda gotovo smešno lako, ali onih prvih nekoliko minuta, na hladnom betonu, u potpunoj tami i tišini, pod svodovima za koje mu se činilo da će mu se svakog trenutka sručiti na glavu, bili su teži od svega što je do sada preživio u svojoj burnoj karijeri.

— Lako — reče. — Ništa lakše!

— Hajde, hajde! Prokletstvo, šta te košta da mi kažeš?

— Bojiš se da Stratmajer i tebe jednog dana ne pošalje na razmišljanje, a? U stvari, sve je vrlo jednostavno...

»U stvari, sve i nije tako jednostavno«, mislio je. »Najpre sam pomislio da neću imati strpljenja i snage da primenim taj trik nindži kojem me je Lesli naučio. Trik preuzet od indijskih jogija, uzgred. Cela priča je u tome da preuzmeš kontrolu nad svojim telom i ne dopustiš mu da ono podleigne spoljnim uticajima...«

— Dakle?

— Vrlo jednostavno, rekoh ti. Ženske.

— Ženske?

— Pa da, ženske, Džoko! Znaš ona ljupka bića sa lepim grudima i zadnjicama i...

— Zaveži! — prosikta Marsden kroz zube, preteći kročivši napred. — Zaveži, proklet bio!

— U redu, u redu! — cerio se Pit. — Sam si hteo da znaš, čoveče...

Odgurnuvši vrata, Marsden mu glavom dade znak da uđe. Prostorija za čuvare ispred Stratmajerovih vrata i sada je bila prazna i Marsden bez oklevanja zakuca na sledeća vrata držeći Pita neprestano na oku.

Ovoga puta Stratmajer nije bio sam. U fotelju zgodno nameštenoj ispred niza televizijskih ekrana sedeo je još jedan čovek, visok i krupan, u odeći koja je zbog nečega podsećala na vojsku, organizaciju na koju je Tabasko Pit bio alergičan od onog trenutka kada su mu saopštili kako njihova zemlja želi da ga pošalje u Vijetnam...

— Ah, naš dragi prijatelj, bivši pripadnik FBI!? — glasno reče Stratmajer kad ga ugleda na vratima. — Helmere, to je momak o kojem sam ti pričao!

Helmer se okrete u fotelji i Pit se sukobi sa hladnim pogledom bledoplavih očiju, go-

tovih skrivenih pod čupavim obrvama, spojenim iznad nosa. Tanke usne, široka donja vilica kao kod buldoga i ono karakteristično držanje glave i ramena koje na stotinu koraka odaje bivše oficire.

— Bivši pripadnik FBI, mister Stratmajer? — upita Helmer dubokim glasom.

— Da, proverio sam. Nikada nije imao veze sa njima. Zato sam i rekao bivši, Helmere.

— Gle, gle! Dečko voli da laže — kezio se Helmer. — Loša navika, mladiću, loša navika!

Pit mu se samo odsutno isceri, jer mu je pogled bio prikovan za jedan od monitora u nizu ispred Helmera.

Kamere skrivene duž visoke ograde imanja u čijem se središtu nalazila kuća vredno su pretraživale okolinu, ali je samo jedna od njih pokazivala nešto drugo osim tame i drveća u parku.

Helmer i Stratmajer očigledno su se već duže vreme zadržavali prateći pogledom zbivanja koja je ta kamera pokazivala. Uostalom, i Pitov pogled je odmah, kao magnetom, bio privučen na tu stranu...

Čak i ne trudeći se da se sakrije, silueta čoveka odevenog u crno od glave do pete, pripremala se da pređe ogradu visoku punih dvadeset stopa.

Videlo se kako taj čovek lakim korakom odmerava rastojanje između žbunja u kojem se do tada skrivao i stubova ograde, kako nogama oprezno opipava tle ispod sebe, da bi pripreme dovršio laganim dodirnom guste poprečne mreže razapete između stubova.

— Da sada pustim struju kroz ogradu, mister Stratmajer? — upita Helmer tiho. Njegova ruka lebdela je nad tablom sa dugim nizom preki-dača.

— Ne još, Helmer — preko-rno reče Stratmajer. — Ne bi bilo zanimljivo. Sačekaj da se uzvere do vrha, pa ćemo mu onda pokazati kako se igra o-va igra!

Zaneti prizorom na ekranu, oni kao da su zaboravili na Pita koji se sažaljivo osmehnu i zavрте glavom. Iza njega, Džoko Marsdem takođe je bu-ljio u ekran, ali cev njegovog pištolja neprestano je bila u-perena u Tabaskova leđa.

Bilo bi vremena da ga jed-nim udarcem ošamuti i istrgne mu oružje iz ruku, ali je tu bio Helmer...

I sam čovek od akcije, Ta-basko Pit umeo je da proceni drugog čoveka od akcije. Helmer je bio opasan, veoma opasan. Njegove reakcije biće br-ze, kao reakcije divlje mačke, bez obzira na to što ne prati

sve vreme pogledom Tabasko Pita.

Uostalom, Stratmajer je imao novca da plati najbolje. Svi znaju da se najbolje plaćene ubice obučavaju u Nju Džersiju, a Helmer je upravo odatle stigao.

»Marinski korpus, bez sumnje«, zaključio on, odmeravajući još jednom Helmerovo držanje. »Samo kod marinaca ovakvi ti prvi imaju šanse za napredovanje...«

— Ko je to, Tabasko? — upita Stratmajer iznenada. Situete u crnom je nestalo sa ekrana, ali je on bio tu negde, skriven u žbunju, dovršavajući svoje pripreme. To je pokazivala i Helmerova ruka koja se nikako nije odmicala od prekidača.

— Moj prijatelj. Zove se Leslie Eldridž.

— Kakav mu je ono klovno vski kostim, do đavola? Suviše je gledao Brusa Lija ili šta?

— Pa, ne znam... On se prijetno oseća u njemu i za sada mu poslovi idu od ruke...

— Ninda — mirno reče Helmer, iako mu je jedan mišić na donjoj vilici neprestano treperio.

— Šta!? — zgranu se Stratmajer. — Šta si rekao?

— Ninda. Od početka me je taj tip napolju na nešto podsećao, ali nisam znao na šta

sve dok niste pomenuli Brusa Lija, mister Stratmajer.

— Ma hajde, Helmer! To su priče za decu!

— Grešite. Jedan čovek kog poznajem imao je posla sa njima preko, u Japanu. Pokušao je na silu da ščepa robu koja je pripadala nekom drugom, a ovaj mu je poslao nindžu na vrat...

— I?

— Pokušao je da umakne brzim motornim čamcem iz luke, do broda koji ga je sa robom čekao na pučini. Posle su našli čamac kako besciljno plutao na površini. I moj poznanik i njegovi telohranitelji su bili još tu, mrtvi. Sva šestorica.

— Pa šta? Banda ih je stigla na drugom čamcu i izrešetala, do đavola! Čemu stvarati famu od obične gluposti!

— U tome i jeste vic, mister Stratmajer. Nije bilo nikakvog drugog čamca. Ninda je plivao za njima ili ih je sačekao skriven u vodi i uskočio u čamac. Svi su bili ubijeni istim oružjem, nekom vrstom mača kakvu su nekada nosili japanski samuraji. Prizor je podsećao na čikašku klanicu u punoj sezoni. Kažu...

Stratmajer sa nevericom odmahnu glavom, ali se ipak okrete Tabasko Pitu.

— Čuo si Helmera? Je li to istina?

Pit uzdahnu.

— Paaa — oteže — s obzirom da ste vi ovde već osuđeni na smrt, nema nekog razloga da to krijem od vas. Jeste, moj prijatelj je ninda...

— Japanac? — upita Helmer preko ramena. Njegov pogled i dalje je bio prikovan za ekran.

— Ne. On je Amerikanac.

— Lažeš! Samo Japanac može postati ninda, do đavola!

Pit se glasno nasmeja.

— Ako budeš našao vreme na kada te bude šćepao za gušu, Helmeru, zamoli ga da na trenutak skine masku sa lica. Važi?

— Zaveži, proklet bio!

»Oh-oh!«, pomisli Pit. »Naš prijatelj iz Nju Džersija nije tako hladnokrvan kao što pokušava da nam pokaže. Ni njemu se ne dopada ideja da se sretne oči u oči sa jednim nindom!«

Stratmajer se nervozno povuče do svog pisaćeg stola, kao da se plaši čak i slike sa monitora.

— Helmer... šta da radimo?

— Sa nindom? Čekaćemo...

— Zašto, do đavola? Ako je već odista toliko opasan, zašto ne bismo poslali tri ili četiri čoveka sa puškama da ga srede?

Pit prezrivo frknu. Helmer odmahnu glavom.

— Tri ili četiri čoveka mu ne mogu ništa, mister Stratmajer. Sa puškama ili bez njih, svejedno. Naša jedina šansa je da uleti u zamku koju sam mu postavio.

»Zamku?, trže se Pit. »Kakvu zamku?«

— Znam, ali ipak...

— Strpite se, mister Stratmajer — nervoza u Helmerovom glasu postajala je sve upa dljivija. — Najpre da pokušamo sa ovim... za pucnjavu ni kada nije previše kasno!

Pit malo premesti težinu s noge na nogu, bacajući ispod oka pogled na Marsdena.

Kada se ninda ponovo pojavila na ekranu, svi će se koncentrisati na taj prizor, čak i Marsden.

Biće to prilika za njega...

Znao je koliko je opasno ono što će pokušati, ali je isto tako dobro znao da ne može da bira. Ta zamka o kojoj Helmer govori može možda usporiti nindu, ako ga već ne zaustavi potpuno. Pa i kada je sa vlada, ostaje problem proboja u skrovište koje je skoro sto stopa pod zemljom.

Ninda ne može znati koliko se ljudi ovde krije, niti raspo red podzemnih prostorija. Od početka do kraja mora igrati

naslepo, po sluhu. Istina, pravi je majstor za to, ali ipak...
SADA!

Vitka figura u crnom iznenada izroni iz žbunja, elegantnim koracima savlađujući u trku rastojanje do visoke ograde. U rukama mu je bila duga motka, očigledno istesana od grane obližnjeg drveta i ninda je nosio onako kako je pri zaletu nose skakači s motkom.

— Helmer! — vrisnu Stratmajer, hvatajući se obema rukama za ivicu stola i naginjući se napred. — Struja!

— Ha! — zadovoljno uzviknu drugi čovek. Vitki prsti sklopiše se oko prekidača koji glasno škljocnu. — Prokletstvo!

Oduprevši se o zemlju, ninda odbaci svoje telo visoko u vazduh, prelećući ogradu kao crna ptica. Taj potez je i dozvao psovku na Helmerove usne, ali Pit steče utisak da je on ipak zadovoljan onim što se dogodilo.

Nije bilo vremena za razmišljanje o nijansama u Helmerovom tonu...

Padajući unazad, Pit sa obe ruke ščepa zglavak Marsdenove ruke, one koja je stezala pištolj, i snažno ga povuče na niže. Ovaj dreknu, shvativši da se ne može održati na nogama.

Trič koji je Pit izveo bio je savršeno uvežban. Najzad, nje gov učitelj bio je jedan ninda, zar ne?

Odbacujući se nogama o pod, on se nađe iza Marsdenovih leđa, i dalje stežući ruku sa pištoljem i ne obraćajući pažnju na jauk koji prelete preko usana drugog čoveka kad mu iskoči zglob u ramenu.

Zaklanjajući se iza širokih Marsdenovih ramena, Pit podiže nemoćnu desnu ruku sa oružjem i uperi je prema Helmeru. Njegov prst stezao je Marsdenov prst na okidaču i u sledećem trenutku...

Ne! Do đavola, ne!

Helmer je odista reagovao kao divlja mačka, na prvi Pitov pokret. Bacio se pravo sa fotelje na pod, iza pisaćeg stola, izvlačeći jednom rukom pištolj ispod pazuha, a drugom grabeći Stratmajerova kolena.

Stratmajer dreknu i podiže ruke u pokušaju da održi ravnotežu, ali ga masa Helmerovog tela odvuče na pod, u bezbedniji zaklon. U času kada je Pit uspeo da okrene pištolj prema stolu, nijednog od njih dvojice nije bilo na vidiku.

— Baci to gvožđe — dopre iz zaklona prigušeni Helmerov glas. — Baci ga, proklet bio!

— Ne, Helmer! Ti baci pištolj! Prvi koji pomoli glavu

dobiće metak posred čela, tako mi svega!

— Ne budi šašav. Misliš da ću se ustručavati da pucam u tebe kroz telo tog glupana koji je dopustio da mu oduzmeš pištolj? Ništa bolje nije ni zaslužio!

— Isto tako i ja mogu pucati kroz sto, Helmer!

— Je li? Pokušaj onda!

Pit steže zube, jer je shvatio da je Halmer u pravu. Izložen na sredini prostorije, u su mnjivom zaklonu Marsdenovog tela, koje se neprestano koprčalo u pokušaju da se otme, bio je u daleko nepovoljnijem položaju od Stratmajera i Helmera...

Ipak, ipak, kupio je nekoliko dragocenih sekundi za nindu. I možda još ponešto.

Bacio se na pod, snažno odgurnuvši Marsdena od sebe. Ispalio je u padu i hitac, ali je metak bio namenjen tabli sa prekidačima koji su regulisali osvetljenje, alarmne uređaje i napon u žičanoj ogradi oko imanja.

Helmer otvori vatru iz svog zaklona, ispalivši tri hica u brzom tempu i pomerajući pištolj tako da oni zahvate što veći prostor.

»Veoma je iskusan«, pomisli Pit kotrljajući se po tepihu. »Bolje je da ovo što pre okončamo, jer naši bedni lekari

još ne umeju da krpe rupe u ludim glavama kao što je moja!«

Jedan od Helmerovih metaka pronađe široke Marsdenove grudi i energija udara obrte snažno telo čija je ravnoteža već bila narušena. Obrnuvši se jednom oko sebe, Marsden teško tresnu o pod, pokazujući sada Pitu leđa na kojima je zjapila ogromna crvena rupa.

»Prokletstvo! Helmer je zarezaao vrhove metaka nožem!«, shvati Pit.

— Hej! — uzviknuo je. — U redu, u redu! Predajem se! Evo mog pištolja, Helmer!

Zavitlao je oružje na pod tamo gde ga Helmer može videti, ali je ostao da leži na tepihu, sa licem samo nekoliko inča od lokve krvi koja je lptala iz rane na Marsdenovim leđima.

Helmer se oprezno uspravi. Cev njegovog pištolja gledala je Pita pravo među oči.

— Ostani gde si, Tabasko — reče on suvo. — I ne mrdaj, jer ću ti razneti glavu!

Stratmajer skoči na noge, bled od gneva i straha.

— Pucaj, Helmer! — zavrišta. — Ubij proketo kopile! Ubij ga!

Helmer se suvo osmehnu krajičkom usana. Njegov pogled pređe po nizu monitora na

kojima se sada nije video nikakav pokret.

— Za to ima uvek vremena, mister Stratmajer — reče mirno. — Njegov prijatelj ninda dolazi po njega. Živ nam još može biti od neke koristi... mrtav nikako!

Nameštajući se udobnije na podu, Pit se osmehnu. Računao je sa Helmerovom inteligencijom i hladnokrvnošću kada je svesno odbacio oružje od sebe.

Sem toga, on je jedini na ekranu video kako je još jedna, nešto sitnija senka, hitro prešla preko ograde čim su se reslektori pogasili i nestalo na pona u ogradi.

Sumiko je, dakle, takođe bila tu, a dvoje odlučnih ljudi, naročito kada je jedno od njih ninda, sposobno je i za podvige o kojima Stratmajer i Helmer i ne sanjaju.

Samo... da li su ga oči prevarile ili je zaista iza Sumiko u ograđeni prostor preskočio još neko?

Prilazeći monitorima, još uvek sa pištoljem u ruci, Stratmajer prebaci nekoliko prekidaca i na ekranu zatreperiše slike iz unutrašnjosti kuće.

Sve prostorije pokrivene kamarama bile su prazne. Ili su tako bar izgledale...

»Oh, kako je taj Helmer ipak glup«, pomisli Pit pošto je

proučio slike na ekranima. »Razbio je svoje snage i omogućio Lesliju da likvidira jednog po jednog Stratmajerovog čoveka. Ta mesta na kojima se kriju tako su očigledna da bi ih svaki ninda otkrio čak i bez pomoći harageija!«

Ipak, proći će dosta vremena dok ninda ukloni sve te ljuđe u zasedi. Tek posle toga moći će da se posveti sledećem problemu — prodoru u podzemlje...

— Šta će on sada učiniti, Tabasko? — upita Helmer, ne skidajući pogled sa ekrana. — Hajde, ti ga sigurno dobro poznaješ! Šta će pokušati?

— To bar nije teško pogoditi, do đavola! Počistiće one naoružane glupake skrivene po prizemlju i na stepeništu, a onda doći ovamo!

— Ali on ne zna put, je li tako?

— Siguran si u to, Helmer? Ja nisam — nasmeja se Pit.

— Nije bilo načina da dođe do plana ovog skloništa, prokletstvo! — umeša se Stratmajer. — Sem ako...

— Sem ako mu nije odao neko od onih koji rade za mene...

Helmerov pogled na trenutak dotače leš na podu.

— Marsden, recimo?

— Marsden? Da, da... on i ovaj tip ovde često su se zajedno opijali kao životinje!

— Je li tako bilo, Tabasko?

— Ta je izjava samo upola tačna, Helmer. Stari dobri Džo opijao se kao životinja. Ja ne.

— Logično. Muzao si informacije iz njega, a?

Pit se nasmeja.

— Veoma si lukav, Helmer, nema šta!

»Da li sam ovim kupio još nekoliko sekundi za nindžu«, mi slio je Pit. »Oni su sada neodlučni, Helmer se koleba šta da preduzme...«

— Žao mi je, mister Stratmajaer — sleže Helmer ramenima. — Ako stvari tako stoje, moraćemo da pređemo na drastične mere...

»Drastične mere? Šta time hoće da kaže?«, trže se Pit.

Stratmajer pređe rukom preko ožnojenog čela i oprezno se spusti u fotelju.

— Ako ti tako misliš, Helmer... onda nemamo drugog izbora.

— Slažete se, dakle, mister Stratmajer?

— Oh, do đavola! — Stratmajer rezignirano odmahnu rukom. — Radi šta hoćeš!

Smešeći se, Helmer podiže poklopac sa stola ispred monitora i otkri tablu sa nizom novih prekidača, obojenih zlokomnom crvenom bojom. Vitki prsti predoše preko njih, blago

ih pomilovaše i povukoše se nazad.

— Znaš li šta je ovo, Tabasko?

Pit se izceri.

— Pa i nije jako teško pogoditi. Kuća je minirana, a?

— Tačno tako. Svaki od ovih prekidača aktivira eksplozivno punjenje na jednom dobro skrivenom mestu. Dovoljno je da se tvoj prijatelj nađe na desetak stopa od tog mesta, pa da ga se zauvek rešimo, ha-ha-ha!

— A šta ako se ne nađe tamo gde treba, Helmer. Ninde su jako oprezne zverke, znaš...

— Da, znam. Mora da mi je neko predosećanje reklo da ću ove noći imati posla sa nindžom kada sam ovako lukavo raspo redio ljude po prizemlju. Vidiš, svaki od njih je u blizini jedne skriven bombe. Ako želi da ih poubija, ninda im mora prići, je li tako? A kada im priđe... BUM!

Pit oseti kako mu se kosa diže na glavi, ali ne dopusti da to pokaže i njegovo lice.

— Lukavo, zaista — složi se ne skidajući pogled sa ekrana. — Samo... da li i dovoljno lukavo za jednog nindžu, Helmer?

— Ja mislim da jeste — Helmer se prigušeno nasmeja. — A odmah ćemo se i uveriti u

to. Gledaj tamo, monitor broj četiri...

Čoveku koji je stajao u zasedi iza jednog od uglova hodnika nešto je privuklo pažnju i on je oprezno pomolio glavu u vidno polje kamere, zverajući tamo i amo iznad cevi svo je puške.

Crna senka kliznu duž zida i stvori mu se iza leđa, nečujna kao smrt. Ruke pokrivene crnom svilom se podigoše u višinu glave nesrećne žrtve koja još nije shvatila da je osuđena na smrt.

— Sad, Helmer! — prosikta Stratmajer, buljeći u ekran kao u transu. — Sad, boga mu!

Vitki Helmerovi prsti ponovo su milovali jedan od prekidača.

— Ima vremena — reče ne hajno. — Volim da gledam pravog profesionalca na delu!

Kao vlas tanka čelična žica pade čoveku preko glave i za teže mu se oko vrata. Siguran i tih način da se ubije čovek; dovoljan je samo jedan oštar pokret ruku, čak ne naročito snažan, pa da se odsečena glava zakotrlja po tlu...

Baš kao što se to ovoga tre nutka desilo.

— Bravo! — reče tiho Helmer i okrete prekidač. — I srećan put u pakao, nindo!

*
* *

Ekran monitora broj četiri najpre zaslepljujuće blesnu, a onda pocrne. Po ostalim ekranima projuriše hitre poprečne linije koje su pokazivale da su i druge kamere osetile potres eksplozije. Jedna koja se svakako nalazila u blizini tog mesta pokaza čitav oblak crnog dima koji se sporo valjao hodnikom.

— Ha! — dreknu Stratmajer. — Ovo je bilo dobro, Helmer! Do đavola sa kućom, to se da lako srediti!

— Da, da! — zamišljeno reče Helmer, buljeći u potamnili ekran. — Da, da...

Tabasko Pit steže zube da bi prigušio krik bola koji mu je navirao odnekud iz dubine grudi.

Ne, ne sme sebi dopustiti da ga to osećanje savlada.

»Ne veruj da je ninda mrtav«, kaže stara japanska izreka, »sve dok ne vidiš njegovo mrtvo telo... a i tada budi oprezan, jer ninde imaju sedam života!«

»Baš sam glup!«, reče Tabasko u sebi. »Haragei ga je bez sumnje upozorio na vreme... a ugao zida mogao mu je pružiti dovoljan zaklon od udarnog talasa i krhotina. Ne, ne

verujem da je Les mrtav... neću da verujem da je mrtav!»

Drhtavim rukama, Stratmajer dohvati veliku kristalnu flašu sa bara u uglu.

— Ovo zaslužuje da nazdravimo, Helmer! — govorio je žustro, sipajući piće u široke čaše. — Led? Voda?

— Samo trenutak, mister Stratmajer...

Helmer je gledao u Pita, značajno milujući pištolj u svojoj ruci.

— Da?

— Šta sa ovim tipom? Mislite da se od njega može još nešto doznati?

— Od njega? Ne zna on ništa... Ne, ne treba mi!

Helmer se isceri Tabasku.

— Žao mi je, ortak — reče, podižući oružje. — Znaš kako je: gazda je gazda...

Pit se grohotom nasmeja, iako pogled na crna usta cevi iz njegovog ugla nije bio nimalo prijatan.

— Samo bez žurbe — reče kroz smeh. — Ja nikuda ne idem. Bolje će biti da najpre bacite pogled na te vaše glupe televizore, ljudi!

Bled kao smrt, Stratmajer se zabulji u monitor. Po njegovom ekranu treperio je prvi košmar boja, ali je on bio samo pozadina za krupna slova ispisana tako da se činilo da sa njih neprestano kaplju teške kapi krvi.

»Nestrpljivo te očekujemo u paklu, Stratmajer«, glasila je kratka poruka.

— To je on — promuca Stratmajer. — Ninda... on je ipak... živ!

Helmer odmahnu glavom, a vilice mu se stegoše.

— Ne! — reče odlučno. — Nemoguće! To je neki trik!

— Đavolski trik! — cvilio je Stratmajer. — Taj je u sporazumu sa đavolom, kažem ti!

Helmer zadrža pogled na Pitu. Ovaj se zadovoljno cerio.

— I ti veruješ da je ninda još živ? — upita prigušenim glasom.

— Naravno da je živ — sleže Tabasko ramenima. — Ne znam da li sam ti rekao jednu staru japansku izreku. »Ne veruj da je ninda mrtav«, kažu...

— Znam tu prokletu izreku! — zareža Helmer. Njegovi prsti bili su zauzeti punjenjem okvira pištolja mecima izvučenim iz džepa sakoa. — Pa, u redu. Recimo da je stvarno živ... kako će naći ulaz u ovo sklonište? Još dvojica ljudi ga čekaju u predvorju, ne računajući mene i Stratmajera. I prizemlje je još puno ljudi. Nema nikakvih izgleda na uspeh, do đavola!

— Zašto to meni, do đavola, govoriš? — nasmeja se Pit.

— Zašto ne kažeš — njemu, nindži?

— Čekaj malo, Helmer — Stratmajer je sedeo u fotelji, naslanjajući glavu na ruke. — Šta misliš... šta misliš, da mu ponudimo pregovore?

— Dobra ideja — složi se odmah Helmer. — Najzad. — Najzad, u šakama imamo njegovog prijatelja, a to je prilično težak argument...

— Da, tako je. Ponudićemo mu Pita, ako nam dopusti da odemo oдавде! Dođavola sa Palm Bičom, ionako mi se nikada nije sviđao. Ponudi mu i novac, Helmer, koliko god zaželi!

— Koliko god zaželi? — ironično se nasmeja revolveraš. — Nemojmo preterivati, mister Stratmajer...

— Dođavola, nije mi stalo do para. Izvedi to kako misliš da je najbolje, Helmer.

Helmer proveri još jednom svoj pištolj, a onda daje Pitu znak glavom.

— Hajde, ortak. Ti ideš ispred mene, kao štit.

— Trenutak — osmehnu se Tabasko. — Mislim da je na televiziji opet program koji će vas zanimati...

»Ta Sumiko je odista prava veštica kada su kompjuteri u pitanju«, mislio je, motreći kako se po monitorima lagano

smenjuju slike. »Ono maločas, sa krvavim slovima, bilo je izvedeno velemajestorski! Ne verujem da bi bilo ko drugi za tako kratko vreme uspeo da sastavi tako efekatan program na nepoznatom kompjuteru...«

Uputstva koja je računar izdavao skrivenim kamerama u unutrašnjosti kuće ovoga puta bila su jednostavnija. Uključivale su se jedna po jedna, otkrivajući tako put kojim je ninda prošao, kao vihor smrti.

Prva kamera pokazivala je čoveka prikovanog za zid puščanom cevi. Kundak je još štrčao iz čovekovog trbuha, a dve mrtve šake su ga stezale kao da još uvek pokušavaju da ga istrgnu iz ogromne rane.

U sledećoj prostoriji drugi je ležao potrbuške, sa glavom koju je sa vratom spajala još samo bleđa kost kičmene moždine. Dve odsečene ruke pale su nešto dalje, zajedno sa puškom koja je verovatno trebalo da posluži kao štit kada je žrtva ugledala da joj se katanu spušta na vrat...

Glava trećega visila je kroz razbijena vrata plakara u kojem se skrivao. Udarac je sloomio drvo čitavom visinom vrata i zario oštre vrhove u telo čoveka koje se još uvek koprčalo, iako je već čitava reka krvi tekla po podu...

Četvrti...

Za sledeći krvavi prizor nije bilo vremena. Urlajući kao divlja zver, Stratmajer zavitla upola punu flašu u ekran i nastavi da bombarduje monitore flašama i čašama iz bara sve dok nije uspeo da razbije i poslednji. Zastao je tek tada, teško dišući, sa licem purpurne boje, zureći kao luđak u gomilu stakla i prazne kutije monitora iz kojih je sukljao crn dim.

Pit pogleda u Helmera, a ovaj neupadljivo sleže ramenima.

»Nije lako raditi za ovakvog gazdu«, govorio je taj gest, »ali šta se može: posao je posao!«

— Idi, Helmer! — reče Stratmajer promuklo. — Odlazi! I ponudi mu sve što zatraži, jesi li me čuo? Sve!

— Jasno, gazda — reče Helmer umirujućim glasom. — I pak, da sačekamo još malo...

— Da sač... Zašto, prokletstvo?. Čekaš da upadne ovamo i poubija nas pre nego što uspemo da progovorimo i jednu jedinu reč, je li?

— Imamo još dvojicu ljudi pred vratima — podseti Helmer. — Možda oni nešto učine. A čak i ako ne uspeju, ova vrata su od ojačanog čelika kao što ste mi pokazali, mis-

ter Stratmajer. Prepreka za poštovanje, čak i za jednog ninđu.

— Ne želim da ga vidim, čuješ li me, Helmer! **Neću** da ga vidim!

— U redu, u redu...

Dajući Pitu glavom znak da krene ispred njega, Helmer lagano kreće prema vratima. Pit ih otvori i gotovo se nasmeja kad ugleda dva unezvezana lica koja ih dočekaše.

— Mister Helmer? Šta se to događa?

Ništa naročito — Helmer se umirajuće osmehnu, zatvarajući vrata za sobom. — Naš gazda je imao mali napad besa, ali je sada sve u najboljem redu. Čujte: otidite hodnikom do lifta, naši ljudi odozgo javili su mi da je neko uspeo da se uvuče u kuću!

— Crnci! — prostenja jedan od one dvojice. — Mora da su to opet oni prokleti Crnci!

— Svejedno ko je! — hladno se osmehnu Helmer. — Više od dvojice ne može stati u taj lift tamo, a ni njih dvojica neće moći da urade bogzna šta pre nego što se vrata otvore do kraja. Imate dovoljno municije?

Jedan od revolveraša ćutke pokaza kartonske kutije složene na stolu.

— Napunite rezervne okvire, dok još imate vremena — preporučí Helmer, dobacujući im teške kutije. — Hajde, pođite u hodnik... Čim čujem pucjavu, ja ću vam se pridružiti.

Smeškao se, gledajući kako se za njima dvojicom zatvaraju vrata.

— Ne izgledaju mi nimalo oduševljeno — lagodno opušten u jednoj od stolica, Tabasko Pit se podsmešljivo cerio.

— Trećerazredna roba — primeti Helmer, spuštajući se u stolicu preko puta. Ne ispuštajući pištolj iz ruku, on izvuče paklo cigareta iz džepa sakoa, gurnu jednu u usta i zapali je minijaturnim upaljačem, a onda dobaci paklo preko stola Pitu.

— Hoćeš i ti?

Pit dohvati cigaretu i sačeka da mu Helmer dobaci i upaljač.

— Lula mira?

— Što da ne? — Helmer sleže ramenima, odbijajući di move. Pogled mu je bio podsmešljiv. — Ako znaš neki način da izađem oдавде, a da ne sretnem tvog prijatelja ni ndu, reci mi ga. Izgubiću se pre nego što dokrajčiš tu cigaretu...

— Ne znam. Ja nisam oдавде.

— Je li? Zapadna obala?

— Aha. San Francisko. Ova-mo smo stilgi gotovo slučajno, u potrazi za sanducima sa oružjem koji su imali neke veze sa Stratmajerom.

— Zašto? Za koga radite?

— Ni za koga. Ili za sebe, kako god hoćeš...

— Hajde, ortak, Nismo de-ca. Još ćeš pokušati da me ubediš kako vas dvojica trošite nasledstvo od bogatog strica i borite se protiv zločina iz čiste filantropije!

Pit se nasmeja.

— Znaš — reče — kad malo bolje razmislim, to što si rekao i nije daleko od istine. Jedino što nam nedostaje bogati stric, ali se lepo snalazimo i bez njega, veruj mi!

— Nećeš, dakle, da mi kažeš — uzdahnu Helmer. — Tvoja stvar... Šta misliš, kakve izgleda imaju ona dvojica u hodniku?

— Nikakve.

— Ipak, onaj lift je stvarno uzan. Ako ga zaspu mecima kroz vrata čim se zaustavi, moraju ga pogoditi.

— Lift! Lift će pogoditi, u to ne sumnjam, ali momka u liftu... ne!

Naginjući se preko stola, Helmer se zagleda Pitu u oči.

— Čuj, ortak... ima li u sve mu tome neke vradžbine... neke natprirodne sile, boga mu?

— Ne znam.

Helmer je još nekoliko trenutaka buljio u njega, a onda se ispravi i odmahnu glavom.

— Znaš... imam utisak da govoriš istinu.

— I govorim istinu. Znam čoveka godinama... i još nisam uspeo da utvrdim da li je pod onim crnim kostimom savijen đavolji rep...

Ućutali su, odbijajući poslednje dimove svojih cigareta.

Rafali sa druge strane vrata odjeknuli su u času kada je Pit gasio opušak na podu. Odbacivši svoj kao da se opekao, Helmer priskoči vratima i oprezno ih odškrinu, držeći Pitu sve vreme na oku.

Pit zavrte glavom. Ti glupaci se još uvek nadaju da mogu ubiti nindžu sa nekoliko loše naciľjanih rafala. Samo nindža može ubiti drugog nindžu... ali oni to ne znaju. I nikada neće doznati...

Dohvatio je kutiju Hemlerovih cigareta sa stola i zapalio još jednu. Za sve ono vreme provedeno u praznom i mračnom skladištu, cigarete su mu od svega najviše nedostajale...

— Šta je bilo? — upita Halmer tihom glasom, malo više otvarajući vrata.

— Sredili smo ga, šefe! — odzvanjao je u akustičnom ho-

dniku glas jednog od one dvojice. — Sto posto smo ga sredili... gledajte!

Prostor oko vrata lifta još je ispunjavao gusti sivi dim od sagorelog baruta, ali je tragovala metaka bilo čak i na betonskim zidovima oko njih. Vrata su se jedva držala na svom mestu, doslovno izrešetana.

— Otvori ih! — zapovedi Halmer mudro se držeći zaklon. — Slobodno, on je mrtav!

Pit su uživanjem povuče novi dim iz cigarete. Helmer još uvek ne veruje da se tako lako oslobodio nindže, ali ona dvojica glupana misle da je sve gotovo. I sigurno već razmišljaju gde će potrošiti zarađeni bonus. Neka ih, neka uživa ju još koji trenutak...

Snažan udarac nogom dovrši načeta vrata i ona se u komadima sručiše na pod.

— Prokletstvo! — reče onaj koji je razvalio vrata razočaran. — Nema nikoga!

Obojica su se okrenuli Helmeru, kao razočarana deca kojima je neko ispred samog nosa odneo tanjir pun kolača. Čak je i on iskoračio u hodnik, otvarajući do kraja vrata prostorije u kojoj je sedeo Pit.

Sve dotle zakačen čeličnim kandžama navučenim na prste ruku i nogu za tavanicu ka-

bine, ninda skoči na pod. Ne-
čujno, poput mačke.

— Pazi! — vrisnu Helmer,
odskakući unazad i grabeći ru-
kom vrata da ih zatvori za so-
bom. — On je tu!

Vrata se s treskom zalupi-
še, ali je i napad ninđe bio
tako brz da Pit stiže da vidi
samo oštricu mača koja se kao
vihor sruči na glave dvojice lju-
di, donoseći brzu i iznenadnu
smrt.

Duboko udahnuvši, Helmer
se borio sa strahom, nastojeći
da sačuva prisustvo duha. Po-
vukao se do suprotnog zida,
držeci Pita na nišanu. Ruke su
mu se tresle, i on steže oruž-
je obema šakama, nastojeći da
ga umiri.

— Reci mu da te držim na
nišanu — procedi kroz zube.—
Reci mu da ću te izrešetati
onog trenutka kada samo do-
dirne ta prokleta vrata tamo...
i da ću posle toga ispaliti se-
bi metak u glavu... Jesi li
čuo?

— Aha — Pit ravnodušno
klimnu glavom.

— Reci mu onda, proklet
bio!

— U redu, u redu... Čemu
žurba, do đavola? Les?

— Čujem te, Pite — dopre
mirni glas ninđe sa druge st-
rane vrata.

— Les, ovde je tip po ime-
nu Helmer. Drži uperen piš-
tolj u mene i kaže da će me
nafilovati olovom ako samo do
takneš ta vrata, zamisli?

— Da, čuo sam njegovu pre-
tnju. Kao i ono da će sebi pro-
svirati metak kroz glavu da bi
izbegao svoju kaznu. Reci mu
da se vara...

Helmer se nervozno trže.
Onaj mišić na vilici sada je
drhtao kao od velike hladnoće.

— Šta? Šta si rekao?

— Da se varaš, Helmere! —
dopre glas sa druge strane vra-
ta. — Pre svega, pištolj koji
držiš u ruci je neispravan. Pit
nema razloga da te se boji...
niti bilo ko drugi!

»Kakav je to sad trik?«, za-
čudi se Tabasko. »Blef, do đav-
vola... nema ni deset minuta
kako je Helmer tim istim pi-
štoljem ubio Marsdena, boga
mu!«

Helmer iskrivi usta u ruž-
nu grimasu.

— Blefiraš, nindo! — reče
promuklim glasom. — Samo
blefiraš!

— Okvir ti je pun, zar ne? Ispali jedan hitac u zid da proveriš taj pištolj, ako mi ne veruješ, Helmer!

— Blef! Samo blef!

— O kej! Zašto onda ne pokušaš?

Helmerovo lice se zgrči i on pomeri cev pištolj u stranu, pritiskujući okidač. Uzalud.

Imao je utisak da pokušava da pomeri planinu, a ne sitni deo od čelika koji drži ne previše jaka opruga. Uneo je svu snagu u stisak i znoj mu obli lice, ali bez uspeha!

— Ne ide, a? — javi se vedri glas ninde sa druge strane vrata.

Odmahnuvši glavom, Pit pažljivo ugasi cigaretu i ustade.

— Sad kad smo konačno ravnopravni, Helmer — reče — možemo malo da porazgovaramo, a?

I dalje pritiskajući obarač prstom ubledelim od napora, Helmer steže zube, odstupajući dok ga ne zaustavi zid.

— Ne! — procedi. — Ne prilazi mi!

Snažan udarac o vrata, jedan jedini, bio je dovoljan da se vrata sa treskom sruše u oblaku prašine.

Prilika u crnom kostimu, uspravna i ponosna, stajala je u pravougaonom otvoru, sa kr-

vavim mačem u rukama. Ova ga puta bez kapuljače, sa čeličnim bleskom u tamnoplavim očima.

Iza njega, Sumiko je stajala malo po strani i smešila se Pitu. Njene ogromne crni oči blistale su od unutrašnje vatre.

— Ne, Pite — reče ninda. — Vрати se!

— Prokletstvo, Les, ovaj tip je zaslužio poštene batine!

— Taj tip zaslužio je nešto mnogo teže od batina. On pripada meni, a ne tebi!

— Oh, do đavola!

Iscerivši se, Pit prođe pored ninde i stade pored Sumiko. Ona ga prijateljski steže za mišicu, ne skidajući pogled sa oružja u **Helmerovoj ruci**.

— Da vidimo, Helmer, šta umeš sa tim pištoljem — reče ninda.

— Prokleta gvodže je u zastoju — prostenja ovaj.

— Zastoj? Mislim da opet grešiš. Taj pištolj nije samo hteo da puca na čoveka koji ne može da se brani. Ja sam naoružan i ubiću te ako me promašiš. Mislim da će to oružje pucati na mene.

— Kakva je to zaboga prokleta šala? Ja...

— Isprobaj ga još jednom, Helmer — nasmeja se ninda.

— Sa tim pištoljima se nikad ne zna. Šta znaš, možda će sada i da opali, a?

Zgrčenog lica od gneva, Helmer podiže ruku prema nindi i Pit instinktivno povuče Sumiko bliže zidu, iako su njih dvojje bili u mrtvom nglu.

Pucanj. Metak prolete nindi pored uha i on ne načini nijedan pokret.

Da, ninde to mogu. Mogu zato što je putanja hica iz vatrenog oružja podložna strogim zakonima balistike i stoga potpuno predviđiva. Položaj cevi potpuno određuje elemente te putanje; dovoljan je mali pokret u stranu da se čovek dobrih refleksa ukloni sa nje i tako izbegne pogodak. A ovoga puta čak ni to nije bilo potrebno...

Izraz Helmerovog lica bio je komičan, jer je pucanj očigledno najviše iznenadio njega samog. S nevericom se zagledao u svoje oružje, a onda u nindu.

— K-kako?

— Moć sugestije — nasmeja se Leslie. — Ljudi u stanju stresu, a ti si već satima u takvom stanju, podložni su sugestiji sa strane. Bilo je dovoljno da te ubedim kako taj pi-

štolj neće opaliti i on nije opalio. Sada si se uverio da može da puca. Ili možda želiš da proveriš još jednom?

— Kučkin sine! — cedio je Helmer kroz zube. — Prokleti prljavi kučkin sine!

Njegov pištolj zagrme. Jednom, drugi, treći, četvrti put...

*

* *

Meci su zujali kroz vazduh, s praskom pogađali gole betonske zidove i uz zvižduk se zabijali dalje u prazan hodnik. Pit ponovo privuče Sumiku uz zid, a on sam iskoči iz zaklona u času kada je Helmer ispraznio okvir i prestao da puca.

Sa tri uzastopna kratka skoka ninda je promenio svoj položaj i sada je stajao na tri koraka od Helmera, podsmešljivo ga gledajući kroz gusti oblak barutnog dima.

— Kao što vidiš — reče — nije dovoljno samo da je oružje ispravno, Helmer. Treba znati i gadati.

— Đavo! — reče ovaj pobelelim usnama. — Đavo!

— Da, to nije loša definicija za moju veštinu — klimnu ninda glavom. — Ima nečeg đavolskog u čoveku koga ne

možeš ubiti iako ti je u ruci pištolj velikog kalibra, zar ne?

Katana blesnu, prikivajući Helmera za zid sve dok vrh mača ne zaškripa na betonu.

Rana nije bila smrtonosna. Nindi se nije žurilo. Iza Pita Sumiko okrete glavu i pokri lice rukama.

— Imaš li još nešto da kažeš, Helmer? — glas ninde sada je zvučao hladno, poslovno.

— Đ...đavo... — prostenja ranjenik. Iz ugla usana poteče mu tanak mlaz krvi.

Mač bešumno izjuri iz Helmerovih grudi, ali telo nije imalo vremena da padne pre nego što je stigao drugi udarac.

Precizan poput hirurškog skalpela. Pogoden u srce, Helmer samo ispusti kratak krik i sroza se niz zid, ostavljajući na njemu duge krvave tragove iz dve rane.

Pit se prenu. Šta se to dogodilo, do đavola?

Nešto... nešto... kao...

— Ti nisi ništa osetila? — upita tiho Sumiko.

— Da... kao da je odnekud dopro dašak vetra, ali...

Krvavi mač u ruci ninde najednom blesnu zelenkastim

sjajem i sa njega zavrcaše iskrene smaragdne boje. Jednim skokom Lesli se nađe pred vratima koja su vodila u Stratmajerovo poslednje utočište, ali...

Pit i Sumiko osetili su na licima nešto što je podsećalo na dašak vetra; Lesli je osetio silu koja je imala snagu uragana. Činilo se kao da se vazduh najednom pretvorio u tečnost koja strahovitom brzinom juri prema njemu, sprečavajući mu svaki pokret.

Nije imao snage čak ni da podigne mač, da pokuša da udarcem raskine nevidljive steg. Jedino što je postigao bio je novi talas smaragdnh varnica sa dugog sečiva...

— Ona! — uzviknu ninda. — To je Ona!

Odgovori mu rika lava od koje uzdrhtaše betonski zidovi. Vrata koja su kriha Stratmajera odleteše kao od eksplozije i ninda oseti kako sila koja ga je dotle držala nepokretnog iznenada popušta.

I Pit i Sumiko su pristizali, dugim skokovima. Ninda ih zadrža pokretom ruke.

— Neee! — urlao je Stratmajer, slepo pipajući po površini pisaćeg stola. — Ne! Odlaži, prikazo! Ti što me progoniš u noćnim morama... ti...

Sitna starica crne kože, sa potpuno sedom kosom spuštrenom niz naga pleća, približavala mu se laganim korakom, šireći ruke.

— Ovo sada nije san, Stratmajer — reče snažnim, zvučnim glasom. — Ovoga puta nećeš sanjati da umireš... već ćeš zaista umreti!

Stežući donju usnu zubima da spreči drhtanje, Stratmajer konačno napipa dršku pištolja u otvorenoj fioci. Oslonjen leđima o zid, kao da traži oslonac, on ubaci metak u cev i podiže oružje.

— Natrag! — reče. — Natrag ili ćeš ti umreti!

Starica se kreštavo nasmeja, ne usporavajući korak.

Zatvarajući oči, Stratmajer opali.

Sa svog mesta ninda jasno vide kako metak pogađa staricu tačno među sparušene dojke, ostavljajući malu crnu rupu za sobom. Ona, međutim, nije čak ni zastala, samo se još jednom nasmejala, još glasnije i prodornije.

Stratmajer zaurla od straha, ali na ovako malom rastojanju čak ni toliko uplašen čovek nije mogao promašiti.

Metak za metkom pogađao je grudi, trbuh, lice sitne sta-

rice. Zabacujući glavu ona je koračala dalje, piskavo se smejući, kao da ne oseća ništa teže od ujeda komaraca.

Ipak, ipak...

Zeleni plamen blesnu i na trenutak joj obavi gornji deo tela. Iz probijenih grudi izlete još jedan moćni krik lava.

Poslednji...

Odbacujući ispražnjeno oružje, Stratmajer pokuša da uma kne, ali je starica bila brza kao životinja čiji je duh vladao njenim telom!

— Oh, bože! — uzdahnu Sumiko. — Ohhh!

Tanki koštunjavi prsti razarali su Stratmajerovo lice i grudi snagom lavljih kandži; zarivajući mu zube u vrat, starica jednim moćnim pokretom glave prekide arteriju iz koje visoko u vazduh štrcnu deo mlaz krvi, polivajući dva tela stopljena u smrtnoj borbi.

Posle toga...

Posle toga sve se završilo za svega nekoliko sekundi. Smagadni plamen blesnuo je još jednom, da bi se potpuno ugasio.

Na skupocenom tepihu ostale su dva tela. Nepokretna. Mrtva.

Lesli pruži ruku da pridrži Sumiko koju je snaga konačno počela da izdaje. Njegov pogled susrete upitni pogled Tabasko Pita.

— Les...

— Da?

— Da li će... neko... ikada moći da mi objasni ovo što se ovde dogodilo?

Ninda još jednom pređe pogledom po mrtvim telima, po krvi na skupocenom tepihu, po praznim i razbijenim ekra

nima monitora, zidovima porcnelim od dima.

— Možda — reče tiho. — Ali smo u svakom slučaju svi naučili nešto novo...

— O osveti?

— Da, o osveti. Osveta je slatka... ali je i njena cena užasno visoka...

KRAJ

ново!

ninja oružje

Knjiga "Ninja oružje" sadrži tradicionalna oružja ninja, japanskih ratnika senki, koji su živeli pre više stotina godina. Japanski majstori ninje demonstriraju ninjutsu kate sa oružjem (manrikigusari, šuriken, itd.) Takodje su objašnjeni metodi treninga, koje su ninje upotrebljavali u vežbanju sa raznim oružjem. Knjigu plaćate po - uzećem, cena knjige 10.000 din. Poručite na adresu: NINJUTSU - P. FAH 56, 11050 Beograd 22

* Narudžbenica * za knjigu "NINJA ORUŽJE"

Prezime i ime:

Ulica i broj:

Broj pošte i mesto:

TN

TEHNIKA NUNCHAKU

PREDNOST JE KVALITET

Brze NUNCHAKU PALICE »marugata« za Kung-Fu sa najvećim stepenom kvaliteta.

MG-30K PRO konusne izrade (okrugli hvatnik) spojene kanapom (originalni povezi). Cena ovih palica je 38.000 dinara.

MG-31L PRO konusne izrade (okrugli hvatnik) čvrste spojene lancem (nerđajući vezovi). Cena ovih palica je 38.000 dinara.

MG-22K STANDARD konusne izrade (okrugli hvatnik) spojene kanapom (originalni povezi). Cena ovih palica je 25.000 dinara.

MG-23L STANDARD konusne izrade (okrugli hvatnik) čvrsto spojene lancem (nerđajući vezovi). Cena ovih palica je 26.000 dinara.

Nunčaku palice MG-30K PRO i MG-31L PRO (PROFESIONAL, nisu za početnike) su zaštićene od znojenja (mogućnost ispadanja palica iz ruku je smanjena).

Tražite od nas prospekte poslaćemo Vam ih besplatno.

Naručite, plaćate kada ih dobijete.

ADRESA:

TEHNIKA NUNCHAKU

AGENCIJA ZA MARKETING

34000 KRAGUJEVAC

Poštanski fah 183

KNJIGE ZA VAS BIBLIOTEKA TOM

nova džepna izdanja

Serija KRIMI

	cena
1. Li Redu PEČAT MASONSKE LOŽE	2000 din.
2. Nik Darkin TRI PUCNJA U SUNCE	700 din.
3. Rober Valas SMRT UDARA	1200 din.
4. Nik Darkin OBRAČUN NA ZAMBEZI	700 din.

Serija MIST

5. Brus Kovič DUHOVI I ČAROLIJE	1000 din.
6. E. K. Lejton DRAKULINA KČI	1200 din.

Serija KUPIDON

7. Nada Mijatović POVRATAK IZ PAKLA	1000 din.
8. Anđelka Milojković NEKAD NEKI SEBASTIJAN	1000 din.
9. Amalija Sentočnik OTKRIVENA TAJNA	1500 din.
10. Stefani Džejsn STRASNE TROPSKE NOĆI	1500 din.

Serija YU SF

11. Majk Draskov SVEMIRSKI GUSAR	1200 din.
12. Dragan S. Filipović ORESKA	1000 din.
13. Slobodan Čurčić ZMIJA RAZUMA	2000 din.

Serija WEST

14. Bendžamin Keli BALADA O VISOKOM JAHACHU	1200 din.
15. Teks Gordon UŠAO JE U LEGENDU	2000 din.
16. Tom Rajan ČOVEK IZ FOREST KRIKA	1000 din.

NIRO DEČJE NOVINE
GORNJI MILANOVAC
- prodaja knjiga -

NARUDŽBENICA-E

Ovim neopozivo naručujem knjige pod rednim brojem:

Sumu od _____ din. i troškove poštarine platiću prilikom preuzimanja pošiljke.

Naručilac _____

Ulica i broj _____

Broj pošte i mesto _____

datum

potpis naručioca

Ako naručite sve knjige jedne serije, odobravamo popust 20%.

U decembru Ninda 67

KIŠE ŽIVOTA, KIŠE SMRTI

Klateći se i šireći oko sebe zadah jeftinog alkohola, doktor se naže nad okrvavljeno telo, oprezno ga dotičući prijavim prstima:

- Šta 'očete od mene? - promumla. - Ovaj je već 'ladan!
- Pogledaj bolje, dok ... Neki ovde tvrde da se samo pretvara.
- Ma jok. Gotov je, kad vam kažem ...

Ninda otvori oči i nasmeja mu se u lice. Nož blesnu u njegovoj ruci i ...